

АЛИСЪН НОЕЛ НОЩНА ЗВЕЗДА

Част 5 от „Безсмъртните“

Превод от английски: Яна Маркова, 2011

chitanka.info

НА БИЛ КОНТАРДИ —
Най-добрият. Агент.
За вечни. Времена!

„Когато е най-тъмно, хората съзират
звездите.“

Ралф Уолдо Емерсън

БЛАГОДАРНОСТИ

Още веднъж огромни, искрени и енергични благодарности към екипа на издателство „Сейнт Мартин“: Матю Шиър, Роуз Хилиърд, Ан Мари Толберг, Бритни Клайнфелтер, Кати Хершбергер, Анджела Годард и всички останали, които допринесоха толкова много за създаването на тази книга!

Също така благодаря на хората от „Брант & Хокман“. Гейл Хокман, Бил Контарди, Мериън Мерола — изключително големи благодарности за всичко, което правите за мен!

Към издателите ми в чужбина — благодаря на всички ви за усилията, които полагате „Безсмъртните“ да се превърне в една наистина безсмъртна поредица!

Безкрайно съм признателна за любовта и подкрепата, които ми оказват семейството и приятелите (знаете кои сте!). Ще спомена специално само Джим и Стейша — ежемесечната вечеря у вас ми осигуряваше най-приятното разнообразие и най-добрата почивка от тежката работа!

И както винаги, благодаря на Санди, защото наистина не бих могла да се справя без него!

Но най-много искам да се обърна към читателите си: Благодаря ви! Вие сте най-добрите!

ПЪРВА ГЛАВА

— Никога няма да ме победиш, Евър! Никога няма да спечелиш. Невъзможно е. Не си в състояние да го направиш. Защо си губиш времето?

Присвивам очи и се вглеждам в лицето ѝ — светлата кожа, дребните фини черти, тъмната гъста коса, която го закрива като облак. Изпълненият с омраза поглед на очите ѝ, от които сякаш си е отишла светлината. Стисвам силно зъби и с нисък, премерен глас заявявам:

— Не бъди толкова сигурна. Може да се надцениш, и то сериозно. Всъщност ти направо се надценяваш. Убедена съм в това.

Тя се изсмива — подигравателно, високо и уверено. Звукът прокънтява и започва да отскача от белите стени и дървения под на просторната празна стая. Целта, разбира се, е да ме уплаши. Или поне да ме раздразни и изкара извън равновесие.

Само че няма да се получи.

Подобно нещо не може и няма да се получи.

Прекалено съсредоточена съм, за да се случи.

Концентрирала съм цялата си енергия в една точка и светът около мен изчезва напълно. Останали сме само аз, готовият ми за удар юмрук и слънчевата чакра на Хевън. Третата чакра, позната още като чакрата на слънчевия сплит — домът на гнева, страха, омразата и склонността да отдаваш прекалено голямо значение на властта, признанието и отмъщението.

Погледът ми е прикован в целта: сякаш наблюдавам черната точка на мишена, която се намира в средата на гърдите ѝ.

Наясно съм, че с един-единствен бърз и точен удар ще я превърна в тъжен спомен. Предупреждение за онова, което се случва, когато злоупотребяваш със силата си. Тя изчезва. Мигновено. След нея няма да остане нищо, освен високи черни ботуши и купчинка прах. Само те ще напомнят, че я е имало и е била тук.

Не исках да се стига дотук. Опитах се да се разбера с нея, да ѝ обясня, да я накарам да дойде на себе си, заедно да намерим начин да

решим проблема...

В крайна сметка не отстъпи.

Не се отрече от погрешно насочения си стремеж към отмъщение.

Не ми остави друг избор, освен да я убия... или да бъде убита.

Не се съмнявам как ще завърши всичко това.

— Прекалено слаба си.

Тя кръжи около мен. Движи се бавно, предпазливо, без да откъсва очи от очите ми. Високите остри токчета на ботушите ѝ оставят следи по пода. Продължава:

— Изобщо не можеш да се мериш с мен!

Спира, поставя ръце на кръста си и накланя глава настрани, при което водопадът от тъмна лъскава коса се плъзва по рамото ѝ и стига до ханша.

— Можеше да ме оставиш да умра преди няколко месеца. Вече имаше възможност да ме убиеш. Вместо това ми даде да пия от еликсира. А сега съжаляваш, така ли? Защото не одобряваш онова, в което съм се превърнала? — Млъква за миг и прави многозначителна физиономия. — Кофти за теб. Сама си си виновна. Ти ме направи такава. От друга страна, що за създател би убил творението си?

— Вярно е, че аз те направих безсмъртна, но след това ти сама носиш отговорност за действията си — казвам твърдо през зъби, въпреки че Деймън ме бе учил да се държа спокойно, да говоря по същество и да не се поддавам на играчките ѝ.

„Запази съжалението за по-късно“, каза ми той.

Обаче фактът, че сега сме тук, означава, че за Хевън „по-късно“ няма да има. Но независимо че се стигна до това, аз все още искам да намеря път към сърцето ѝ.

— Няма нужда да правим това. — Очите ми се впиват в нейните с надеждата най-после да проумее какво ѝ казвам. — Можем да спрем тук и сега. Няма защо да отиваме по-далеч!

— Ха, иска ти се! — пропява тя развеселено. — По погледа ти личи, че не можеш да го направиш. Макар да смяташ, че го заслужавам. Колкото и да се опитваш да убедиш себе си в необходимостта от това, ти си прекалено мека. Защо смяташ, че този път ще е различно?

Защото сега си опасна — не само за себе си, но и за всички останали. Този път е различно, съвсем различно. Както ще разбереш

след малко.

Стисвам юмрук толкова силно, че кокалчетата ми побеляват. Открадвам си секунда да се съсредоточа, да постигна равновесие и да възстановя запасите си от светлина, точно както ме учеше Ава. Същевременно държа ръката си отпусната, но нетрепваща, очите ми са все така приковани в нейните, прочистила съм ума си от всички странични мисли, а на лицето ми не са изписани никакви чувства — на това ме научи Деймън наскоро. Той твърдеше, че номерът е да не издавам нищо и да се движа бързо и целеустремено. Да свърша необходимото, преди тя да разбере намеренията ми — докато не стане твърде, твърде късно. Докато тялото ѝ не се разпадне, а душата ѝ не отиде в онова призрачно място. Тя няма да има и най-малката възможност да предприеме каквото и да било или да отвърне на удара.

Това е урок, научен на бойното поле преди много време, който не смятах, че ще ми се наложи да използвам.

Не мога да не ѝ поискам мислено прошка, макар че Деймън ме бе предупредил да не го правя. Думите „Прости ми“ прелитат от моя ум до нейния. За миг в очите ѝ проблясва съжаление, което бързо е изместено от обичайната смесица от омраза и презрение.

Тя вдига юмрук и го насочва към мен. Твърде късно. Моят вече се движи, лети напред с пълна сила. Удрям я право в слънчевата чакра, при което запращам тялото ѝ — въртящо се, трошащо се, в безкрайната пустош.

Шадоуленд. Страната на сенките. Вечният дом на всички изгубени души.

Поемам си рязко дъх, докато наблюдавам бързото ѝ разпадане. Става толкова лесно, че е трудно да си представиш, че някога е имала форма.

Стомахът ми се бунтува, сърцето ми се блъска в гърдите, гърлото ми е така пресъхнало и свито, че не съм в състояние да говоря. Тялото ми реагира така, сякаш случилото се току-що не е наужким, а е ужасяващата реалност.

— Добре се справи. Удари точно където трябва, право в целта — казва Деймън и прекосява стаята за части от секундата. Топлите му силни ръце ме обгръщат и той ме привлича към гърдите си. Гласът му звучи като нежна песен в ухото ми:

— Макар че трябваше да оставиш това „Прости ми“ за мига, когато вече я няма. Зная, че се чувстваш зле, и не те виня, но в такива случаи се налага да избираш: ти или тя. Само едната от двете ви може да оцелее. Честно казано, предпочитам това да си ти. — Той прокарва пръст по бузата ми и прибира кичур дълга руса коса зад ухото ми, после добавя: — Не можеш да си позволиш да ѝ дадеш знак какво я очаква, така че остави извиненията за по-късно, става ли?

Кимам и се отдръпвам, като все още се опитвам да успокоя дишането си. Поглеждам през рамо към купчината черна кожа и дантела на пода. Това е всичко, останало от проявената от мен Хевън. Едно мигване — и останките също изчезват. Раздвижвам врата си, протягам ръце и крака и изпъвам тялото си. Действията ми биха могли да се тълкуват като отърсване или като подготовка за следващия рунд. Деймън избира втората възможност, усмихва се и заявява:

— Да пробваме ли още веднъж?

Поглеждам и поклащам глава. Приключих за днес. Нямам никакво желание пак да убивам призрачната бездушна обвивка на някогашната ми най-добра приятелка.

Днес е последният ден от лятото, последният ни ден свобода. Има много, много по-хубави начини да го прекараме.

Вглеждам се в тъмните къдрици, които закриват челото му и падат над невероятните му кафяви очи. Проследявам извивката на носа му, хребетите на скулите му и чувствените му устни. Припомням си прекрасното усещане, когато се допират до моите.

— Да отидем до павилиона — подканвам го аз.

Погледът ми настойчиво се впива в неговия, след което се спуска към ръба на семплата му черна тениска и копринената връв, на която висят защитните му кристали, после по избелелите му дънки и кафявите летни обувки.

— Хайде да се позабавляваме! — допълвам с усмивка и затварям очи.

Само след миг се материализирам в нови дрехи — тениската, късите панталонки и маратонките, с които се упражнявам, изчезват. Сега съм облечена в една от прекрасните вечерни рокли с корсет и дълбоко деколте, които носех, докато живеех в Париж.

Вдигам очи към неговите и по премрежения му поглед веднага разбирам, че е съгласен. Павилионът е прекалено голямо изкушение.

Това е единственото място, където можем да се докосваме без енергийният щит да ни пречи; където кожата ни може да се допира, ДНК-то ни да се смесва, без животът и душата на Деймън да са изложени на заплаха.

Само там е възможно да се потопим в друг свят, в който не ни грозят опасностите от реалния. Вече не негодувам толкова остро срещу ограниченията в живота ни, дори не им обръщам кой знае какво внимание. Зная, че те са резултат от избора, който направих, единственото правилно решение. Ако не бях накарала Деймън да пие от еликсира на Роман, днес той нямаше да е тук с мен. Само така можех да го спася от вечното заточение в Шадоуленд. Затова съм щастлива да усещам допира му, независимо под каква форма.

Все пак, след като знам, че има място, където мога да получа много повече, съм решена да отида там, а и моментът е подходящ.

— Ами тренировките? Утре започваме училище. Не искам да те свари неподготвена. — Той се опитва да постъпи правилно, благородно, макар да му е ясно, че в крайна сметка ще се озовем в павилиона. — Нямаме представа какво е замислила, затова трябва да се подготвим за най-лошия възможен сценарий. Освен това трябва да ти покажа и тайчи. Ще се удивиш колко помага за балансирането на енергията, да се заредиш отново...

— Сещаш ли какво друго може да ме зареди с енергия?

Усмихвам се и преди да му дам възможност да отговори, притискам устни към неговите. Чакам да каже думите, за да отидем там, където можем да се целуваме наистина.

При топлината на погледа му по тялото ми се разлива онази гореща тръпка, която само той може да събуди.

ВТОРА ГЛАВА

— Добре. Печелиш. Май винаги става така, нали?

Усмихва се, а в очите му танцуват радостни пламъчета. Стисва ръката ми и затваря очи. Двамата преминаваме през трептящия воал от мека златиста светлина.

Приземяваме се в средата на полето от лалета. Обграждат ни хиляди великолепни червени цветове. Нежните им венчелистчета проблясват на фона на вечната сияйна омара, а дългите им зелени стъбла се полюшват на вятъра, който Деймън току-що прояви.

Двамата лежим по гръб, загледани в небето. Материализираме облаци и им придаваме форма на различни животни и предмети. Достатъчно е само да си ги представим и те се появяват. После ги разпръсваме и влизаме в павилиона. Отпускаме се един до друг на големия бял диван. Тялото ми потъва сред възглавниците, а Деймън се гушва до мен и протяга ръка към дистанционното.

— И така, откъде да започнем? — пита ме той.

От начина, по който повдига вежди, разбирам, че изпитва същото нетърпение като мен. Свивам крака, облягам глава на дланта си и го поглеждам закачливо.

— Хмм... труден въпрос. Ще ми кажеш ли пак какви са вариантите?

Пръстите ми се прокрадват под тениската му. Зная, че съвсем скоро ще мога да го докосна наистина.

— Ами можем да посетим парижкия ти живот. И без това си облечена като за там.

Той се усмихва, а погледът му се задържа върху дълбокото деколте на роклята ми. После отново вдига очи към моите.

— А може да изберем и пуританския живот, макар че, ако трябва да съм честен, никога не съм го харесвал особено...

— Чудя се дали причината е в облеклото. Всички тези тъмни развлечени дрехи, високи яки и прибрани коси.

Спомням си грозните рокли, които носех тогава — колко неудобни бяха и как платът драскаше кожата ми. Да, и аз не харесвах онези времена.

— Защото, ако е така, със сигурност много си харесвал лондонския ми живот, когато бях разглезената дъщеря на заможен земевладелец, а гардеробът ми бе пълен с бляскави, дълбоко деколтирани тоалети. А, да, да не забравям и купищата невероятни обувки...

На мен лично този стил на живот много ми допадаше, най-малкото заради простотата на ежедневието ми, лишено от драми, с изключение на онези, които сама си създавах.

Погледът му изпива лицето ми, ръката му нежно гали бузата ми. Енергийният воал упорито трепти около нас, но не за дълго — само докато си изберем сцена.

— В интерес на истината, най-силно си падам по Амстердам, когато аз бях художник, а ти — моята муза...

— И през по-голямата част от времето бях полугола, покрита само с дългата си червена коса и малко коприна. — Тръсвам глава и се разсмивам — въобще не съм учудена от избора му. — Сигурна съм обаче, че не затова предпочиташ тази сцена, нали? Трябва да е просто съвпадение. Искам да кажа, че гледаш на нещата преди всичко от художествената им страна...

Притискам се към него и го разсейвам с бърза целувка по бузата, като междувременно майсторски измъквам дистанционното от ръката му. На лицето му се изписва престорено възмущение и аз се включвам в играта, като шеговито се преструвам на недостъпна.

— Какво правиш? — пита той притеснено, като прави нов, по-сериозен опит да ми вземе дистанционното.

Аз обаче не се предавам. Всеки път, когато идваме тук, той избира какво да гледаме и искам поне веднъж да го изненадам.

Вдигам устройството високо над главата си и започвам да го прехвърлям от едната си ръка в другата. Твърдо съм решила да не му позволя да го стигне. След малко, леко задъхана от усилията, заявявам:

— Е, щом не можем да стигнем до единодушно решение, мисля да натисна някое случайно копче. Да видим къде ще се озовем...

Лицето му внезапно пребледнява, погледът му става мрачен, строг. Цялото му държане се променя толкова рязко, че се стряскам.

Реакцията му е така буйна, че за миг съм готова да се подчиня и да отстъпя, но после променям решението си. Вместо да му подам устройството, натискам наслука един от бутоните. Докато мърморя нещо за типичния му мъжкарски стремеж да контролира дистанционното, екранът оживява и на него се появява изображението на... на нещо, което никога преди не съм виждала.

— Евър! — ахва той. Гласът му е нисък, нетрепващ, но в него се долавя напрежение. — Евър, моля те! Просто ми дай дистанционното... аз ще...

Пресяга се отново, но закъснява. Вече съм го пхнала под възглавницата.

Твърде късно е да го вземе.

Твърде късно е да отклоня поглед от картината.

Това е... това е американският Юг отпреди Гражданската война. Не знам точно къде, но съдейки по архитектурата и атмосферните условия, става дума за дълбоката провинция. Къщите са в колониален стил, небето е наситеносиньо. Изглежда ужасно задушно. Напомня на така наречения „въвеждащ кадър“, който се използва във филмите, за да стане ясно къде се развива действието.

Внезапно се озоваваме в една къща. „Камерата“ се приближава към някаква фигура и виждам младо момиче. То стои до прозореца, който би трябвало да бърше, но всъщност просто гледа през него. Изражението на лицето ѝ е меко и замечтано.

Тя е доста висока за възрастта си, стройна, с тесни рамене и тъмна кожа. Крайниците ѝ са издължени и слаби, а изпод обикновената памучна рокля се подават тънките ѝ глезени. Дрехата е много стара и износена, очевидно е била преправяна многократно. Въпреки това е чиста и грижливо изгладена. Спретната като всичко останало по нея. Не виждам лицето ѝ, защото е извърнато настрани; само къдравата ѝ тъмна коса, сплетена в сложна прическа от плитки и единични кичури.

Тя се извъръща така, че успявам да видя чертите на лицето ѝ, но едва когато се вглеждам в дълбоките ѝ кафяви очи, познавам... себе си!

Ахвам. Взирам се в това толкова младо и така красиво създание, чието изражение е прекалено тъжно за годините му/ ми. Секунда по-късно, когато се появява един много по-възрастен бял мъж, всичко ми става ясно.

Той е господарят. Аз съм робинята. За мен няма време за мечтания.

— Евър, моля те! — настоява Деймън. — Дай ми дистанционното, преди да си видяла нещо, за което ще съжаляваш... нещо, което никога не ще успееш да заличиш от паметта си!

Но аз не го правя.

Не мога да му го дам, не още.

Не мога да откъсна поглед от този странен мъж, когото не разпознавам от предишните си животи, който с огромно удоволствие бие девойката — мен — само защото си е позволила да мечтае за един по-добър живот.

Защото аз не съм там да се надявам, да мечтая. Не съм там, за да си представям далечни места или любов, която ще ме спаси.

За мен няма спасение.

Няма по-добро място.

Любовта няма да се появи.

Така съм родена... и така ще умра.

Свободата не е за тези като мен.

И колкото по-скоро свикна с тази мисъл, толкова по-добре.

— Това ми казва той при всяко стоварване на камшика върху тялото ми.

— Защо не си ми споменава за това? — прошепвам.

Гласът ми едва се чува, толкова съм шокирана и ужасена от картината пред себе си, от жестокия побой, какъвто досега не съм си представяла. Гледам как тялото ми поема всеки удар с едва доловимо потрепване, заричайки се да не издам нито стон и да запазя достойнството си.

— Както виждаш, този живот не е от романтичните — казва Деймън с дрезгав глас, натежал от съжаление. — Някои части — като тази, която наблюдаваш в момента — са изключително неприятни. Нямах време да ги изрежа или да ги редактирам; това е единствената причина да не ти го покажа досега. Щом успея, ще ги видиш. Може и да не ти се вярва, но има и хубави моменти. За твое собствено добро обаче сега го изключи, преди да е станало по-зле!

— И по-зле ли става?!

Поглеждам отново екрана и очите ми се изпълват със сълзи заради безпомощното момиче пред мен — момичето, което някога съм

била.

Той само кимва, измъква дистанционното изпод възглавницата и бърза да изгаси екрана. Известно време мълчим, разтърсени от ужаса, на който станяхме свидетели само преди миг. Аз първа нарушавам тягостната тишина:

— Ами останалите ми животи? Всички тези места, които с удоволствие посещаваме... и те ли са редактирани?

Той ме поглежда, веждите му са загрижено свити.

— Да. Мисля, че вече ти обясних първия път, когато дойдохме тук. Не исках да видиш нещо разстройващо като това. Няма смисъл да преживяваме отново травмите от събития, които не можем да променим.

Поклащам глава и затварям очи, но това не ми помага да се отърся от бруталните сцени, които се въртят в главата ми като развалена грамофонна плоча.

— Не знаех, че ти си ги редактирал, предполагах, че самото място ги представя така, нали в Съмърленд не се промъкват лоши работи...

Преставам да мисля за това, оставям случилото се в далечно кътче на съзнанието си. Спомням си онази мрачна, дъждовна и зловеща част, на която попаднах веднъж. Знаех, че подобно на ин и ян, мракът и светлината се привличат, явно дори и в Съмърленд.

— Аз създадох това място, Евър. Построих го специално за теб... за двама ни. Аз съм този, който редактира сцените.

Включва отново екрана, като внимателно избира нещо много по-приятно: в разгара на шумен, бляскав бал двамата се измъкваме навън ръка за ръка. Щастлив миг от безгрижния лондонски живот, който толкова обичам. Очевидно Деймън иска да разведри обстановката, да пропъди мрака от преживяното преди малко... Само че не се получава. Не съвсем. Подобни ужасни картини не се изтриват така лесно.

— Има много причини да не помним предишните си животи. Понякога спомените са прекалено болезнени и не можеш да ги забравиш, преследват те. Знам това от личен опит — събрал съм много такива преживявания за последните шестстотин години.

Той ме подканя да се обърна към екрана, да се вгледам в другото си, много по-щастливо „аз“, но напразно. Няма мигновен лек за онова, което вече зная.

Досега смятах, че животът ми като парижко слугинче е бил най-лошото, което ми се е случвало. А сега се оказва, че съм била и робиня в истинския смисъл на думата. Поклащам глава. Никога не съм си представяла подобно нещо... Дъхът ми секва, като си спомня видяното.

— Смисълът на прераждането е човек да натрупа колкото се може повече преживявания — обяснява Деймън, усетил посоката на мислите ми. — По този начин научаваме най-важните уроци — тези за любовта и състраданието. Поставяме се на мястото на някой друг, в буквалния смисъл на думата. Приемаме новия опит и го наслагваме върху собствения си, докато се слепят напълно.

— Не каза ли преди, че смисълът на кармата е да постигнеш равновесие? — опитвам се да разбера аз.

Той само кимва. Погледът му е нежен, изпълнен с търпение.

— Така е. Всеки човек сам създава кармата си — с решенията, които взима, и според бързината, с която научава кои са важните неща на този свят и истинската причина да сме тук.

— И каква е тя? — питам, докато мислите ми продължават да се реят другаде.

— Да се обичаме. — Той свива рамене. — Това е единствената ни цел. Звучи просто, сякаш е съвсем лесно. Достатъчно е обаче да се вгледаш в миналото — например миналото, на което стана свидетелка — за да разбереш колко труден е този урок. Много хора не успяват да го научат.

— Значи се опитваш да ме предпазиш? — питам аз.

Гложди ме любопитство — част от мен иска да види още, да разбере как тя/аз се е справила със случилото. Другата част от мен обаче знае, че щом е в състояние да преживее подобен побой мълчаливо и с достойнство, едва ли ѝ е било за първи път.

— Въпреки това искам да знаеш, че имаше и щастливи мигове. Ти бе толкова красива, толкова сияйна и щом те измъкнах оттам...

— Какво?... Ти си ме спасил, така ли?! — Вглеждам се в него с разширени очи, сякаш пред мен изведнъж се е изправил принцът на бял кон от плът и кръв. — Освободил си ме?

— Може и така да се каже...

Гласът му обаче леко трепва и го издава. А когато отклонява поглед, разбирам, че предпочита да смени темата.

— И бяхме ли... щастливи? — Искам да го чуя от собствените му уста. — Наистина щастливи, в пълния смисъл на думата?

Той отново кимва, но не ми казва нищо повече.

— Докато Дрина не ме убива — изричам аз това, което той не иска.

Тя винаги се появява, за да ускори смъртта ми. Няма причина този път да е било различно. През лицето му минава мрачна сянка, пръстите му играят неспокойно — ясен знак, че се чувства неудобно. Аз обаче не искам да оставя нещата така.

— Добре, разкажи ми как го е направила този път? Бутнала ме е на пътя на някоя карета ли? Или от някоя скала? Или ме е удавила в близкото езеро? А може този път да е измислила нещо различно.

Той ме поглежда в очите. Явно предпочита да не ми отговаря, но с право си дава сметка, че няма да се откажа, и отвръща:

— Няма да навлизам в подробности. Ще ти кажа само, че никога не се е повтаряла.

Въздиша тежко, изражението му е мрачно и многозначително.

— Може би защото твърде много ѝ харесваше, наслаждаваше се на възможността да измисля нови начини, да си играе на изобретателна. — Лицето му трепва. — А и предполагам, че не е искала да заподозра нещо. Евър, виж... Онова, което видяхме преди малко, бе невероятна трагедия, но в крайна сметка аз те обичах и ти ме обичаше. Докато бяхме заедно, се чувствахме щастливи и благословени. Беше прекрасно.

Извързвам поглед настрани. Решена съм да разбера, да преживея случилото се, но още е рано за това. В момента не съм в състояние.

— Ще ми го покажеш ли някой ден? — обръщам отново лице към него.

Виждам обещанието в погледа му, а после той добавя:

— Да, но първо ще го редактирам, става ли?

Кимвам. Раменете и челюстта му се отпускат облекчено. Сигурна съм, че за него е било също толкова тежко, колкото и за мен.

— Какво ще кажеш да минем без повече изненади? Можем да отидем на някое по-весело място.

За миг оставам безмълвна. Толкова съм потънала в мислите си, че все едно той не е до мен.

Гласът му ме изкарва от вцепенението:

— Ей, виж — тъкмо стигнаха до хубавата част. Какво ще кажеш да се превърнем в тях?

Поглеждам към екрана, където една напълно различна моя версия се усмихва сияйно. В тъмната ми лъскава коса проблесват фибри със скъпоценни камъни, изработени специално, за да подхождат на прекрасната ми смарагдовозелена рокля. Държа се толкова уверено, толкова съм сигурна в красотата си, привилегированото си положение, правото да мечтая, да получа всичко, което искам, да имам всеки, когото пожелаая... включително този красив непознат, когото съм срещнала току-що. Мъжът, пред когото всичките ми ухажори бледнеят, изглеждат скучни и безинтересни.

Това мое „аз“ е пълна противоположност на другото, което видях преди малко. Толкова са различни, че ми е трудно да повярвам, че става въпрос за един и същи човек. И макар да смятам много скоро да посетя отново другото си „аз“, засега то може да почака. Дойдохме тук, за да се насладим на последния безгрижен ден от лятото, и точно това смятам да направя.

Ставаме от дивана и ръка за ръка се отправяме към екрана. След миг вече сме в него, сливаме се с персонажите и се превръщаме в част от сцената.

Парижката ми рокля е заменена от друга, пак наситенозелена. Устните ми леко бръсват челюстта на Деймън, езикът ми се плъзва по кожата му... После се завъртам, повдигам полите на роклята си и го повеждам навътре, към най-тъмната част на градината, там, където никой не може да ни открие — нито баща ми, нито слугите, нито ухажорите или приятелите ми...

Искам само едно: да прегръщам и целувам този красив непознат, който винаги изниква от нищото, който сякаш знае какво мисля, който разпалва пламъка в мен от първия момент, когато погледите ни се срещат. От мига, когато за първи път надникна в душата ми.

ТРЕТА ГЛАВА

— Не трябва ли след малко да тръгваш за училище?

Завивам капачката на бутилката с еликсира и поглеждам към кухненската маса, където седи Сабина. Дългата ѝ до раменете руса коса е внимателно прибрана зад ушите, гримът ѝ е свършен, костюмът — чист и изгладен, без една гънка. Чудя се какво ли е да бъдеш като нея. Какво е усещането да живееш в един толкова подреден свят, където всичко е толкова добре разчетено и ясно определено, всеки проблем си има логично разрешение, всеки въпрос — научнообоснован отговор, а всяка дилема може да бъде сведена до ясна присъда: виновен или невинен. Свят, в който всичко е или черно, или бяло, без оттенъци на сивото.

Някога, много отдавна, и аз живеях в този свят. Вече почти не го помня, а и сега, след всичко, на което бях станала свидетел, не мога да се върна там.

Тя продължава да се взира в мен със строго лице и мрачно свити устни. Кани се да повтори въпроса си, но аз я прекъсвам с думите:

— Днес Деймън ще ме закара на училище. Ще дойде всеки момент.

Забелязвам, че цялото ѝ тяло се напруга само при споменаването на името му. Тя продължава да го обвинява за внезапното ми падение, макар че в онзи ден той въобще не се бе приближавал до магазина.

Сабина кимва и бавно ме оглежда. Обръща внимание на всяка подробност, внимателно отбелязва и преценява всяко нещо — от главата до петите ми. Накрая вдига поглед и започва отначало. Очевидно търси някакво лошо предзнаменование, някаква лампичка, сигнализираща, че предстои да се случи нещо лошо. Издайнически знаци, за които бе чела в своите книги за отглеждане на деца. Няма нищо такова, разбира се. Пред нея стои едно младо момиче с леко загоряла кожа, руса коса и сини очи, с бяла лятна рокля и боси крака.

— Надявам се тази година да нямаме повече проблеми — казва тя и поднася чашата с кафе към устните си, като ме наблюдава.

— Какво точно искаш да кажеш? — питам аз.

Мразя сарказма, който така лесно се промъква в гласа ми, но наистина съм уморена от това винаги да ме поставя в отбранителна позиция.

— Мисля, че много добре знаеш.

Устните ѝ са плътно стиснати, челото ѝ е смръщено. Поемам дълбоко дъх, като се опитвам да не направя физиономия.

Разкъсвам се между тъгата, че се стигна дотук — ежедневните обвинения, които не могат да бъдат лесно забравени, — и гнева, породен от отказа ѝ да вярва на думите ми, да приеме, че казвам истината, че съм такава и няма да се променя.

Въпреки това само свивам рамене:

— Е, сигурно ще се зарадваш, като ти кажа, че вече не пия. Спрях почти веднага, след като ме наказах, най-вече защото не ми действаше добре. Освен това, дори да не ми вярваш, пиенето притъпяваше дарбата ми.

Тя буквално настръхва при споменаването на думата „дарба“. Вече ме е заклеяла като нещастна, жадна за внимание шарлатанка, която спешно се нуждае от помощта на добър психиатър. Наистина мрази начина ми на изразяване, както и това, че отказвам да се подчиня на идеите ѝ и да бъда като нея.

— Освен това — продължавам, като я поглеждам втренчено. — Ти сигурно вече си убедила Миноз да ме шпионира и да ти докладва всеки ден.

Съжалявам за думите си в мига, в който ги изричам. Що се отнася до Сабина, може би имах право, но не и що се отнася до Миноз. Той винаги се е държал добре с мен. Изслушва ме и ме подкрепя, без да ме осъжда. Никога не ме е карал да се чувствам зле заради това, че съм такава, каквато съм. Всъщност беше дори заинтригуван и учудващо добре информиран. Колко жалко, че не може да убеди приятелката си да приема нещата като него.

От друга страна, след като тя не желае да ме приеме такава, каквато съм, защо пък аз да приемам факта, че е влюбена в учителя ми по история?

Защото така трябва. Не само че не е редно да отвърщам на лошото с лошо, а и в крайна сметка, независимо от думите, които си

разменяме, искам единствено тя да е щастлива. Е, и да преодолеем всичко случило се, и да живеем както преди.

— Виж, не исках да прозвучи така — казвам аз, преди да е успяла да реагира и разговорът да се превърне в състезание по надвикване. Това се случва доста често, откакто ме хвана да предсказвам бъдещето на приятелката ѝ под псевдонима Авалон в „Мистикс & Муунбиймс“.

— Наистина съжалявам. Какво ще кажеш да сключим примирие засега? Ти приемаш мен, аз приемам теб и заживяваме щастливо до края на дните си, в любов и пълна хармония.

Поглеждам я умолително, но тя само поклаща глава и измърморва нещо. Не чувам какво точно, но май има предвид, че трябва да се прибирам направо вкъщи от училище, докато реши какво точно да ме прави.

Но макар да я обичам и да съм ѝ благодарна за всичко, което стори за мен, няма да позволя да ме ограничава или да ме наказва. Нищо подобно. В действителност на мен не ми се налага да живея тук и да търпя подобно отношение. Имам много други възможности, а тя дори няма представа колко усилия полагам, за да не го разбере.

Преструвам се, че ям, макар че не ми се налага, преструвам се, че уча, макар и това да не е необходимо. Опитвам се да се държа като всяко друго нормално седемнайсетгодишно момиче, което зависи от възрастните по отношение на храната, подслона и парите, но всъщност нямам нищо общо с тези на моята възраст. Трябва да гледам тя да не научи повече, защото и без това знае твърде много.

— Добре, ето какво ти предлагам... — Стоя до плота на мивката и разклащам еликсира, като гледам как той искри. — Ще положи съзнателни усилия да не се забърквам в неприятности и да не ти се пречкам, а ти ще сториш същото. Съгласна ли си?

Тя ме поглежда изпод свъсените си вежди, като явно се опитва да прецени дали съм искрена, или я заплашвам. Стисва устни, докато обмисля следващата си реплика, след което бавно произнася:

— Слушай, Евър, аз просто... Притеснявам се за теб. — Поклаща глава и прокарва пръст по ръба на чашата си. — Независимо че не искаш да си го признаеш, явно не си добре и аз вече недоумявам какво да направя, за да ти помогна, да те накарам да разбереш...

Рязко затварям бутилката. Остатъците от добрата ми воля и желание за разбирателство току-що се изпариха, затова отсичам:

— А-ха, добре. Като за начало, ако наистина искаш да ми помогнеш, вземи да престанеш да повтаряш, че съм луда.

Поклащам глава и нахлузвам сандалите си. Усещам, че Деймън пристига — точно навреме. Прематам чантата си на рамо и отвърщам на разгневения ѝ поглед с не по-малко гневен.

— И второ, спри да се държиш с мен, сякаш съм някаква копнееща за внимание, крайно закъсала, жалка измамница... или каквото там имаш предвид. Като за начало, Сабина, можеш да ми помогнеш с тези две неща.

Изхвърчам от кухнята, като отново не ѝ давам възможност да реагира. На излизане трясвам вратата много по-силно, отколкото възнамерявах, но не спирам. Само свивам рамене и се насочвам към колата на Деймън.

Плъзвам се на меката кожена седалка, а той ме посреща с думите:

— Значи дотук стигнахте...

Проследявам с поглед пръста му, който сочи прозореца, където е застанала Сабина. Тя не надзърта зад пердето, а ме наблюдава открито — всъщност и двамата ни. Стои си там с ръце на кръста, стиснати устни и мрачно изражение.

Въздъхвам и съзнателно отклонявам очи, за да избегна погледа ѝ.

— Просто се благодари, че ти спестих разпита, на който щеше да те подложи, ако беше влязъл. — Поклащам глава. — Повярвай ми, имах много основателна причина да искам да ме изчакаш тук.

— Още ли продължава?

Само кимвам в отговор и правя многозначителна физиономия.

— Сигурна ли си, че няма смисъл да говоря с нея? Може да е от полза.

— Забрави — отвърщам аз и поклащам глава. Единственото ми желание е да даде на заден ход и възможно най-бързо да ме отведе от тук. — Няма смисъл да се говори с нея, тя отказва да чуе какъвто и да било рационален довод. Само ще стане по-лошо.

— По-лошо от това да се опитва да ме убие с поглед? — пита той, поглеждайки към огледалото за обратно виждане. Закачливата му

усмивка не ми харесва. Положението е сериозно. Той не го чувства така, но за мен това не е никакъв незначителен проблем.

Все пак решавам да проявя разбиране. Напомням си, че от гледната точка на шествековния му житейски опит дребните битови драми не заслужават кой знае какво внимание.

Освен това Деймън по принцип смята, че всичко, освен мен попада в категорията на нещата, които не си заслужават усилие. Напоследък единственото, което сякаш го интересува, е да предпази душата ми да не попадне в Шадоуленд. Не се вълнува толкова дори и от противоотровата, която отново би ни позволила да бъдем заедно след четиристотин години.

Макар че и аз се стремя към истински важните неща, не мога да не обръщам внимание на „малките“. Колкото и да не му харесва на Деймън, единственият начин да направя разбор на проблемите си и да ги реша, е да ги обсъждам отново и отново.

Казвам ти, наистина ти спестих сериозна разправия. Ако беше настоял да влезеш, щеше да стане много, много по-зле.

Думите прелитат от моя ум към неговия, докато аз разсеяно гледам навън. Удивена съм колко ярък, слънчев и горещ е денят, макар че едва минава осем сутринта. Чудя се дали някога ще свикна с това... дали ще спра да сравнявам живота си в Лагуна Бийч, Калифорния, с онзи в Юджийн, Орегон. Дали някога ще престана да гледам назад.

Деймън ме връща в настоящето, като стисва коляното ми и казва:
— Не се притеснявай, ще се осъзнае и ще разбере.

По лицето му обаче не личи да е убеден. Казаното от него изразява по-скоро надежда, отколкото сигурност. Желанието му да ме успокои надделява над истината. А истината е, че щом Сабина не се е примирила досега, вероятността това да стане е твърде малка. Поне не в скоро време.

— Знаеш ли кое ме дразни най-много? — питам.

Наясно съм, че знае — нали неведнъж ме е чувал да се оплаквам. Въпреки това продължавам:

— Че каквото и да й кажа, каквото и да направя, ефектът е нулев! Чета й мислите, разкривам факти от миналото, настоящето и бъдещето й, които не бих могла да знам, ако не бях ясновидка, и въпреки това — нищо. Ефектът е точно обратният — още повече се инати. Отказва да приеме доводите ми, не чува нищо от това, което й казвам. Затворила е

съзнанието си и само ме гледа намусено и обвинително. Убедена е, че се преструвам. Че съм измислила цялата тази история, за да си изпрося внимание. Мисли, че съм си изгубила ума.

Поклащам тъжно глава и прибирам дългата си руса коса зад ушите. Усещам, че бузите ми са пламнали. Всеки път, като стигна до тази част, така се вълнувам, че направо се задъхвам.

— Даже я попитах защо ми е да пазя дарбата си в тайна, ако единствената ми цел беше да привлече вниманието на околните. Стигнах дотам да я моля да се заслуша в собствените си аргументи, в които няма и капчица логика. На практика ме обвини, че съм измамница!

Затварям очи и се намръщвам. Спомням си случката толкова ясно, все едно става в момента пред очите ми. Сабина се втурна в стаята ми на сутринта след смъртта на Роман, когато бях изгубила всякаква надежда, че някога ще се сдобия с противоотровата и ще бъда с Деймън. Изобщо не ми даде възможност да се разбудя, да си измия лицето и зъбите... Присви сините си очи, пълни с праведен гняв, и се нахвърли върху мен с думите: „Евър, не смяташ ли, че ми дължиш обяснение за снощи?!“

Тръсвам глава и пропъждам спомена от ума си. После поглеждам Деймън:

— Защото според нея няма такова нещо като медиуми, предсказания, екстрасензорни възприятия и така нататък. Никой не е в състояние да надзърне в бъдещето. Онези, които твърдят обратното, са банда алчни безскрупулни мошеници — като мен! А аз самата съм се замесила съзнателно в престъпна схема за измами в мига, в който за пръв път гледах на някого. И ако случайно не знаеш, за това си има законови наказания, както тя с удоволствие ми обясни.

Очите ми са разширени, ноздрите ми потрепват, както първия път, когато разказах това на Деймън.

— А снощи, когато има нахалството отново повдигне въпроса, я запитах дали познава добър адвокат. Нали уж толкова съм го загазила...

Въздишам при мисълта колко зле го прие.

С пръстите на едната си ръка започвам да подръпвам нервно ръба на бялата си памучна рокля, а с другата крепя отворената бутилка еликсир на коляното си. Казвам си да се успокоя, да си поема въздух и

да забравя за това. Обсъждахме го вече поне милион пъти и всеки път само се изнервям още повече.

Докато аз гледам през прозореца, Деймън намалява скоростта и пропуска една възрастна жена, която носи дъска за сърф в едната си ръка и кучешка каишка в другата. Кучето, златист лабрадор, много ми напомня на моя Жълтурко с неговите щастливи кафяви очи, бясно махане на опашката и златиста козина. Обръщам се на седалката си, за да го видя по-добре, и отново ме пронизва познатата болка, която ми припомня всичко, което изгубих.

Деймън премества крака си от спирачката на газта и ме връща в настоящето.

— А обърна ли й внимание, че именно тя те запозна с Ава и ти така започна работа в „Мистикс & Муунбиймс“?

Кимам, докато наблюдавам в страничното огледало кучето, което все повече и повече се смалява.

— Казах й го снощи и знаеш ли какво ми отвърна тя?

Поглеждам го и разигравам сцената в ума си, така че да я види и той. Сабина, застанала до кухненския плот, пред купчината зеленчуци, които се кани да измие и да нареже. Аз, облечена в дрехи за джогинг, се насочвам към вратата с желанието поне тази вечер да се измъкна без излишни скандали. Намеренията и на двете ни бяха осуетени от поредната развихрила се схватка, която тя започна — петнайсети рунд на битката между нея и мен.

— Каза, че това било шега и целта била просто да се позабавляваме. Не трябвало да го вземам насериозно.

Каня се да продължа тирадата си, защото изобщо не съм приключила, но той ме прекъсва:

— Евър, ако има едно нещо, което със сигурност съм научил за всичките шестстотин години, това е, че хората мразят промените почти толкова, колкото и да застрашаваш вярванията им. Само помисли какво се случи с моя беден приятел Галилео. Заклеймиха го за това, че имаше дързостта да подкрепи теорията на Коперник — че Земята не е център на Вселената! Заподозряха го в ерес, преследваха го, съдиха го, принудиха го да се откаже от идеите си. Прекара остатъка от живота си под домашен арест, а в крайна сметка, както всички днес знаем, беше напълно прав! В сравнение с него ти се отърва доста леко.

Засмива се, а погледът му направо ме моли да погледна по-ведро на нещата и също да се засмея. Аз обаче още не съм готова за това. Някой ден може и да ми изглежда смешно, но засега това е част от едно твърде далечно бъдеще.

— Повярвай ми, тя опита тактиката на домашния арест, само че аз няма да се примиря с подобно нещо — заявявам и поставям длан върху неговата, при което ясно усещам енергийното поле, трептящо помежду ни. — Толкова е несправедливо аз да приемам нея и чернобелия свят, в който живее, а тя дори не ми дава възможност да ѝ обясня. Не желае да се опита да види нещата от моя гледна точка. Направо ме обявява за прекалено емоционална, нещастна и откачена тийнейджърка само защото притежавам дарба, която не се вписват в тесногръдите ѝ представи! Всъщност понякога така ме влудява, че...

Млъквам и стисвам устни, защото не съм сигурна, че мога да го изрека на глас.

Деймън ме поглежда и търпеливо чака.

— Понякога ми се иска тази година да свърши, да завършим училище, да се махнем оттук и да забравим за всичко това! — изричам на един дъх, така че думите ми едва се разбират. — Не ми е приятно да го кажа предвид всичко, което Сабина направи за мен, но тя си няма представа и за половината неща, които умея да върша! Знае единствено за ясновидските ми способности. Нищо друго! Представяш ли си как ще реагира, ако научи цялата истина? Че всъщност съм безсмъртна и притежавам физически и психически сили, неразбираеми за нея, че мога да материализирам неща... А, да, и това, че наскоро успях да се пренеса във времето и за кратко живях в миналото си... да не споменаваме онова алтернативно измерение Съмърленд, където аз и безсмъртният ми приятел преживяваме отново сцени от миналите си животи. Представяш ли си как би приела нещо подобно?!

Деймън ме поглежда с усмивка и по тялото ми мигновено плъзват горещи тръпки.

— Хайде да не я изпитваме, а?

Спира на светофара и ме придърпва към себе си. Устните му докосват челото ми, после бузата ми, спускат се по врата и брадичката и едва накрая, когато вече не издържам, се сливат с моите. Отдръпва се само секунда преди да светне зелената светлина, поглежда ме и пита:

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

Задържа дълбоките си тъмни очи малко по-дълго от необходимото. Имам достатъчно време да отвърна „не“, да кажа, че изобщо не съм готова. В такъв случай той ще обърне колата и ще ме откара някъде другаде. На някое място, където ще се чувствам по-добре, спокойна и щастлива — например на плажа или в Съмърленд. Част от него се надява да се задоволя с това.

Той самият отдавна е приключил с училището, още преди стотици години. Тук е единствено заради мен. Едничката му цел е да бъдем заедно. А сега, когато най-сетне успяхме да се съберем след векове непрекъснати болезнени раздели, не вижда смисъла. Всичко му се струва като някаква безполезна игра.

Не мога да отрека, че аз самата често се чудя защо го правя. Достатъчно е да прочета мислите на учителите си или да допра длан до някоя книга и вече знам всички отговори. Не научавам нищо от стоенето в часовете. Въпреки това, по неизвестни и за мен причини, искам да завърша гимназия.

Всъщност имам някои предположения за причината. Училището е може би единствената част от моя объркан и странен живот, която все още е горе-долу нормална. И независимо колко се отегчава Деймън и колко пъти ме моли просто да зарежем всичко и да започнем да живеем, няма да го направя. Не мога. Наистина искам да завърша гимназия тук. Заедно с него. Искam да взема дипломата си в ръце и да хвърля шапката си във въздуха. А днес е денят, в който правим първата си крачка към това.

Кимвам и с усмивка го подканям да продължи. За миг на лицето му се изписва притеснение, но аз отвърщам на погледа му с новооткрита увереност и сила. Изправям рамене и събирам косата си на опашка, пригладям гънките на роклята си и се подготвям психически за битката, която предстои.

Не съм сигурна какво точно ме очаква, няма как да го предвидя. Не съм в състояние да надникна в собственото си бъдеще така лесно, както в чуждото. Убедена съм обаче в едно — Хевън все още ме държи отговорна за смъртта на Роман. Както и за всичко в живота си, което не върви. Не се е отказала от намерението си да ме съсипе.

— Повярвай ми, готова съм!

След тези думи извърщам глава и поглеждам през прозореца, търсейки в тълпата бившата си най-добра приятелка. Убедена съм, че

съвсем скоро тя ще направи първата крачка, и се надявам, че ще имам възможност да я спра, преди и двете да сме сторили нещо, за което после със сигурност ще съжаляваме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съзирам я едва когато идва време за обяд. Всъщност всички я виждат.

Невъзможно е да не я забележиш. Прилича на мразовит вихър от синя мъгла, на рязко изсечена бляскава ледена висулка. Тя подмамва всички погледи с екзотичната си красота, стряскаща като зимен вятър посред горещ летен ден.

Заобикаля я голяма група шумни ученици — същите, които преди я подминаваха. Сега обаче не могат да устоят на неземната ѝ красота, на непреодолимата съблазън, която излъчва.

Това не е предишната Хевън. Сега е съвсем различна. Преобразена.

Преди бледнееше и се сливаше с пейзажа; сега блести като диамант.

Преди отблъскваше хората; сега ги привлича като магнит.

Вече не е онази почитателка на хардрока с черната кожа и дантелите. Сега изглежда някак упойваща, хипнотизираща, макар блясъкът ѝ да е леко мъртвешки. Прилича на някоя арктическа скърбяща невеста — носи дълга, прилепнала по тялото синя копринена рокля с дълбоко остро деколте, свободни дълги ръкави и влачещи се по земята дипли. Вратът ѝ буквално се огъва от тежестта на бижутата, с които го е окичила — блестящи таитянски перли, оформени като сълзи сапфири, нешлифован тюркоаз, гроздове гладко полирани аквамарини. Дългата ѝ гарвановочерна коса се спуска като лъскав водопад чак до кръста. Русият кичур сега е боядисан в кобалтовосиньо, какъвто е цветът и на ноктите ѝ, на грима ѝ и на бижутото, което проблясва между фините ѝ вежди.

Някогашната Хевън не можеше да си позволи такъв външен вид — щяха да я скъсат от подигравки и да я накарат да побегне. Сега обаче нещата стоят иначе.

Измърморвам тихо проклетие под носа си, а Деймън стисва ръката ми, за да ме успокои. Въпреки това и двамата сме запленени,

омагьосани от видението пред себе си, както и всички останали. Не можем да откъснем очи от нежната ѝ, неестествено бледа кожа, която блести като перла на фона на синьо-черното море.

Цялостният ефект е особен... странна, неземна крехкост. Злокобна като скорошна синина. Нищо не издава решителността, която се крие под външността ѝ.

— Амулетът — прошепва Деймън и ме стрелва с поглед, после отново насочва вниманието си към нея. — Не го носи...

Веднага приковавам очи във врата ѝ, търся амулета сред купчината блестящи бижута, но не го откривам. Деймън е прав. Талисманът, който ѝ дадох — онзи, който би трябвало да я пази от всяко зло, включително от мен самата — е изчезнал.

Знам, че това не е случайно. Тя ми изпраща послание.

Не се нуждая повече от теб. Надраснах способностите ти. Превъзхождам те!

Сама бе изградила мощта си и вече не се бои от мен.

Макар да не виждам аурата ѝ от мига, в който я накарах да изпие еликсира и я направих безсмъртна, пак мога да разбера какво мисли, какво чувства. Скръб по Роман и гняв към мен. Сега това, което я води, е всеобхватно чувство на ярост и тя иска да си отмъсти на всеки, който някога ѝ е сторил зло.

А аз съм първа в списъка.

Деймън спира и ме придърпва към себе си. Дава ми последна възможност да се оттегля, но аз няма да го направя. Просто не мога. Ще я оставя да действа първа, но в мига, в който го стори, ще ѝ припомня кой командва тук, без окото да ми мигне. Нали именно затова се подготвих толкова старателно? В момента може и да се чувства уверена и могъща, но аз знам нещо, което тя не знае. Способностите ѝ въобще не могат да се мерят с моите.

Деймън ме стрелва с поглед, разтревожен от начина, по който ме гледа. Очите ѝ ме пронизват като отровни стрели, но аз само свивам рамене и го повеждам към обичайната ни маса. Тя обаче смята, че е под достойнството ѝ да седне там. Наясно съм, че изпълнените с омраза погледи, които ми хвърля, са само началото. Най-добре ще е да свикнем с тях, ако искаме да преживеем учебната година.

— Добре ли си? — навежда се той към мен и поставя ръка на коляното ми.

Кимам, без да свалям очи от нейните. Сигурна съм, че ако прилича дори малко на Роман, ще направи така, че играта да продължи възможно най-дълго. Като котка, която си играе с мишката, преди да я убие.

— Искам да знаеш, че съм до теб. И винаги ще бъда. Дори и да нямаме часове заедно — вината, за което е изцяло твоя впрочем — пак ще съм до теб. Няма да се скатавам, измъквам, да бягам от часове или нещо подобно. Ще присъствам на всеки ужасяващо скучен час от безумната си програма. Така че, ако имаш нужда от нещо, само ме повикай и веднага...

— ... ще дойдеш.

Срещам погледа му, макар и само за миг, после отново насочвам вниманието си към нея. Наблюдавам я как се опива като кралица, седяща начело на масата на елита, покрай която допреди няколко месеца дори не можеше да мине, да не говорим да седи там. Предполагам, че Стейша и Онър са се възползвали от привилегията на ученички в последния курс да обядват навън. Ако бяха тук, едва ли щяха да позволят подобно нещо. Зачудих се как ли ще реагират, като се върнат и разберат, че Хевън е заела мястото им.

— Слушай — казвам и отвъртам капачката на бутилката с еликсир, — вече го обсъждахме, при това неведнъж. Всичко е наред, мога да се справя с нея. Наистина.

Отпивам една глътка и се обръщам към него, за да го уверя, че говоря сериозно.

— Разполагаме с цялата вечност, за да бъдем заедно, ти и аз. — Усмивкам се широко. — Не е нужно да седим един до друг и в часа по физика. Не си ли съгласен?

Сърцето ми подскача при вида на усмивката, която плъзва по устните му. Лицето му се прояснява и в очите му се връща познатият блясък. Успокоена, продължавам по-уверено:

— Няма нужда да се притесняваш за мен. След всички упражнения по медитация с Ава и тренировките с теб сега виждаш нова, подобрена версия на Евър! Мога да се справя с Хевън, въобще не се съмнявам в това.

Той поглежда нея, поглежда и мен. На лицето му е изписана тревога, явно се разкъсва между съмнението и желанието да ми вярва.

Притеснява се за безопасността ми, смята, че той е отговорен за това положение, защото ме превърна в безсмъртна.

— Добре. Искам да ти кажа само едно... — Хваща брадичката ми и накланя главата ми леко назад, за да ме погледне право в очите. — Не забравяй, че тя е ужасно гневна, много силна и абсолютно безразсъдна — най-опасната комбинация, която мога да си представя.

Кимам в знак на съгласие и отговарям:

— Дори да е така, не бива да забравяш, че аз съм концентрирана и по-силна и се контролирам много по-добре от нея. Тя не може да ме нарани, колкото и да опитва. Няма да спечели тази битка. Да не говорим, че аз имам нещо, което тя няма...

Той ме поглежда. Явно не е очаквал тази промяна в сценария; не сме я обсъждали предварително, макар да репетирахме много пъти. Не разбира какво искам да кажа.

— Имам теб. Ти си мой — сега и завинаги, нали? Или поне така каза снощи, докато се опитваше да ме омаеш в английската провинция...

— Аха, значи аз съм се опитвал да омая теб? Сигурна ли си, че беше така? — Той се размива и със затворени очи притиска устни към моите. В началото милувката е нежна, внимателна; после започва да ме целува така, че цялото ми тяло пламва. По него плъзва онзи изгарящ трепет, който само Деймън предизвиква у мен. Почти веднага обаче се отдръпваме един от друг. Не можем да губим контрол точно сега, не можем да си позволим разсейване.

Това може да почака, а Хевън — не.

Едва успявам да се успокоя и виждам Майлс, който се промъква между тълпата и се насочва към нас. Спира на няколко крачки разстояние и се завърта на триста й шейсет градуса. После се заковава на място и заема поза на фотомодел — леко изнесен встрани крак, ръце на кръста — допълнена от остър, твърд като стомана поглед и нацупени устни.

— Да забелязвате нещо различно? — Очите му палаво прескачат от мен на Деймън. — Хевън далеч не е единствената, която се е преоборила по време на лятната ваканция.

Зарязва позирането и пристъпва по-близо.

— В случай, че не сте ме чули, ще повторя: да забелязвате... нещо... различно?

Произнася думите бавно, като натъртва на всяка сричка.

Двамата с Деймън се вглеждаме в него и светът край нас сякаш застива. Известно време седим така, зяпнали и почти бездиханни. Двама вкаменени безсмъртни, които се чудят дали пред тях не е застанал трети.

— Айде де, кажете! К'во мислите? — пита Майлс и отново се завърта, след което заема нова поза. Явно смята да остане така, докато някой от двамата ни проговори. — Холт направо не успя да ме познае!

Какво си мисля ли?! Ами че „нещо различно“ е твърде слабо казано. „Истинска трансформация“ звучи по-удачно. Поклащам невярващо глава.

Късата му кестенява коса сега е значително по-дълга, начупена като тази на Деймън. От по детски пухкавите му бузи, които го караха да изглежда поне две години по-малък, няма и следа. На тяхно място се виждат изсечени скули, квадратна челюст и добре оформен прав нос. Дори неизменните му дънки, тениска и обувки изглеждат съвсем различно. Излъчването му е променено. Напомня ми на гъсеница, решила, че е крайно време да се измъкне от грозната си овехтяла обвивка и да покаже на света прекрасните си нови криле.

На косъм съм да си помисля най-лошото, а именно, че Хевън се е добрала до него преди мен, когато съзирам блестящата му оранжева аура, която трепти около цялото му тяло. И двамата изпускаме въздишка на облекчение. Той все още е смъртен.

Аз все още се опитвам да проумея онова, което виждам. Нямам представа как да реагирам и какво да кажа. Затова изпитвам истинска благодарност към Деймън, който се заема със задачата да прекъсне мълчанието:

— Както виждам, Флоренция ти се е отразила добре. Даже много добре — усмихва се той на Майлс, като същевременно успокоително стисва дланта ми.

Майлс се разсмява в отговор и лицето му грейва, отпуска се, но за кратко. Аурата му започва да трепти, когато той се съсредоточава върху Деймън, и тогава си спомням.

Явно така се бях отплеснала в драмите си със Сабина и Хевън, че напълно съм изключила. Бях забравила за портретите на Деймън и Дрина, които Майлс бе открил.

Картини, рисувани преди столетия, повдигащи въпроси, на които няма как да се отговори лесно, с едно изречение.

Макар да се заклех никога да не го правя, освен ако не е абсолютно необходимо, смятам, че ситуацията го налагаше. Докато с Деймън си говорят нещо за Флоренция, аз незабелязано прониквам в ума на Майлс. Трябва да разбера какво мисли, подозира ли нещо и какво. За свое удивление откривам, че изобщо не се интересува от нещата, за които се притеснявах. Мислите му са съсредоточени върху... мен.

— Разочарован съм — заявява той, като прекъсва Деймън и насочва вниманието си към мен.

Измъквам се от ума му точно навреме, за да се опитам да разбера накъде бие.

— Прибрах се обновен и усъвършенстван, както вероятно сте забелязали... — Прекарва ръка от главата към краката си, сякаш представя някакъв вид трофей. — Смятах, че това ще е най-добрата ми година, а какво заварвам? Двете ми най-добри приятелки все още са скарани, не си говорят и ме принуждават да избирам страна, макар че изрично ги предупредих да разрешат проблема, преди да се върна. Нямам никакво намерение да участвам в тази игра. Отказвам да се правя на Мерил Стрийп в „Изборът на Софи“! Всъщност...

— Тя това ли ти каза? — прекъсвам го аз, защото ако го оставя, може да продължи да си говори, докато не удари последният звънец. — Каза ти, че трябва да избираш? — снижавам гласа си, защото група ученици минават край масата ни.

— Не, нямаше нужда. Ясно е, че щом ти не ѝ говориш и тя не ти говори, ще трябва да избирам. — Тръсва глава и лъскавите му кестеняви къдрици се люшват покрай лицето му. — А такова нещо аз няма да търпя! Давам ви време до утре да се разберете и да изгладите разногласията си или ще съм принуден да отида да се храня другаде. А, да, и още нещо. Ако случайно смяташ, че не говоря сериозно, да знаеш, че се докопах до ключовете за старата кола на майка ми. Тоест вече не завися от теб да ме караш. Двете с Хевън сте на равни начала. Нямате друг избор, освен да решите проблема, ако искате да ме видите отново. В противен случай...

— В противен случай какво? — питам аз, като се опитвам да говоря спокойно и шеговито, защото не знам как да му съобщя, че

доколкото познавам Хевън, по-вероятно е до утре проблемът да се влоши, не да се реши.

— В противен случай ще си намеря нова маса и нови приятели! — Той кимва, за да подчертае думите си, и поглежда първо мен, после и Деймън. Исква да ни е ясно, че възнамерява да изпълни заката си.

— Ще видим какво може да се направи по въпроса — заявява Деймън, който просто иска да приключи разговора и да забрави за това.

— Нищо не мога да обещая — допълвам аз. Не искам да му давам напразни надежди, да храни илюзии.

Звънецът бие и решил, че въпросът е приключен, Деймън ме хваща за ръка и ме повежда към класната стая. Майлс обаче го потупва по рамото и му казва:

— Колкото до теб... — млъква за миг и изпитателно го измерва с поглед. — Двата с теб трябва да си поговорим. Доста неща имаш да обясняваш.

ПЕТА ГЛАВА

Предполагам, че вниманието ми дотолкова е било съсредоточено върху Хевън, че напълно съм забравила за другите си две немезиди — Стейша Милър и дясната ѝ ръка Онър. Когато обаче влизам в шестия час, този по физика, приглушения им смях е достатъчен да си спомня всичко.

Звънецът бие и вратата се затваря зад гърба ми. Насочвам се право към средата на стаята и се усмихвам доволно при вида на шокираното изражение на Стейша. Не може да повярва, когато сядам на първото свободно място близо до тях. Защо да ги карам да си кривят вратовете, когато мога да им спестя това неудобство? Сега имат идеална видимост към чина ми и нищо не пречи на гледката към любимия им обект за мъчения — мен.

Всъщност само Стейша изглежда изненадана от избора ми. Онър приема развитието на събитията спокойно; само се изправя на седалката и повдига вежда. Погледът, който ми отправя, е предпазлив, двусмислен. Почти неразгадаем.

Мен обаче много повече ме интересуват мислите, които се въртят в главата ѝ, отколкото изражението ѝ. Защото Онър правилно е предположила, че я слушам, и те са директно насочени към мен:

Зная, че ме чуваш. Знам всичко за теб. Освен това съм наясно, че си разбрала какво смятам да сторя на Стейша — да я накарам да си плати за всяка гадост, която е сторила на мен и на другите, които са имали злополучието да се изпречат на пътя ѝ. Не знам единствено дали планираш да ми помогнеш, или да ми попречиш. Ако е второто, по-добре си помисли отново. Първо, тя се отнасяше с теб като с изтривалка, и второ, дори и да опиташ, не можеш да ме спреш. Никой не може. Нито ти, нито Джуд, а най-малко пък самата Стейша. Затова изобщо не се пробвай!

А после се вглежда в мен в очакване на някаква реакция. Настойчиво търси по лицето ми потвърждение, че съм получила

съобщението ѝ и съм го разбрала. Аз обаче няма да ѝ доставя това удоволствие. Чух достатъчно.

Докато слушах жалкия ѝ, изпълнен с желание за мъст манифест, господин Бордън безмълвно се самосъжالياва, че ще пропилее още една година от живота си в преподаване на поредната неблагодарна тълпа бездарни и нелюбознателни ученици с грозни прически и още по-грозни дрехи. Същите като предшествениците си...

Всичко това се смесва с личните драми и тревоги на останалите в класната стая. Врявата е прекалено голяма. Твърде потискаща. Изцеждаща.

Изключвам ги всичките и се настройвам на вълната на Деймън за телепатичен разговор с другия край на сградата.

Шести час, физика. Дотук всичко е наред, при теб как е?

Изпращам му посланието си и същевременно се подготвям да извикат името ми. Свикнала съм с това, нали фамилията ми е Блум, а списъкът на класа е по азбучен ред.

Изкуство. Чудесен начин за приключване на деня... Искан ми се всички часове да бяха по изкуство. А, да — госпожа Мачадо е много въодушевена от завръщането ми. Сама ми го каза. Говореше за това, че никога не е виждала такъв природен талант, такава невероятна дарба у толкова млад човек. Дори поиска да се видим след часовете и да обсъдим бъдещите ми планове — в коя художествена академия да кандидатствам.

А за мен какво казва? Изпрати ли поздрави на най-некадърната ученичка, която някога е имала? Или направо ме е изтрила от спомените си?

Не бъди толкова сурова към себе си — твоята интерпретация на Ван Гог е невероятна...

Ако под „невероятна“ разбираш, „невероятно грозна“ — да, вярно е. Всъщност предай ѝ, че няма да се явявам за втори рунд. Трябва да запазя самочувствието си, да остана физически и психически здрава, затова не мога още един срок да подлагам крехката си психика на подобни стресиращи преживявания. А ти върху какво работиш сега? Репродукция на Пикасо? Или си избрал Ван Гог?

Той изсумтява насмешливо и продължава:

Импresiонизмът вече не е на мода. Реших да проявя амбиция и да се захвана с фрески. Да пресъздам Сикстинската капела например. Нали се сеещаш, да изрисувам стените и тавана... класната стая ще придобие по-празничен вид. Какво мислиш?

Мисля, че това е идеалният начин да не привличаш вниманието. — В този момент се засмивам на глас, без да си давам сметка. Разбирам го едва когато Стейша се вторачва в мен, повдига вежди и пропява:

— За-а-агубеня-я-я-чка!

Моментално изключвам телепатичната връзка. Намръщеното лице на господин Бордън ясно ми казва, че след това изпълнение съм в списъка на заподозрените. Това е първият му час, от който не са изминали дори пет минути, и той вече ме е набелязал като един от проблемните ученици.

— Нещо смешно ли има, госпожице... — свежда поглед към схемата на местата, която прави в момента — ... Блум? Може би ще пожелаете да го споделите и с останалата част от класа?

Бързо си поемам въздух и поклащам отрицателно глава. Пренебрегвам унищожителния поглед на Стейша и начина, по който Онър развеселено е повдигнала вежди, както и отегчените въздишки на съучениците си, отдавна свикнали с неловките ситуации, в които вечно попадам. Отварям новия си учебник и бръквам в чантата си за тетрадка и химикалка. Вместо тях намирам купчина лалета.

Все едно съм получила любовно писмо от Деймън. Плътните им, лъскави червени венчелистчета са напомняне да не се предавам и обещание, че каквото и да се случи, неумиращата ни любов е истинска. Че това е единственото нещо, което има значение.

Плъзгам пръст по едно от дългите зелени стъбла и мислено изпращам благодарности на Деймън. После материализирам нещата, които ми трябват, и затварям чантата си. Убедена съм, че никой не ме е видял, докато не срещам погледа на Онър. Тя ме наблюдава внимателно и напрегнато, както в онзи ден на плажа. Проницателен, разбиращ поглед, който ме кара да се чудя какво и колко знае за мен. Тъкмо се каня да надникна в ума ѝ, когато господин Бордън произнесе името ми. Искане да започна да чета урока, затова изоставям идеята и се превръщам в амбициозна ученичка.

— Ей, Евър! Почакай!

Аз продължавам по пътя си, следвам интуицията си, която ми подсказва да я игнорирам. Тя обаче не се отказва и когато ме извиква повторно, спирам и се обръщам.

Изобщо не се изненадвам да видя Онър, която подтичва зад мен, макар че ми е странно да я виждам без Стейша. Все едно е загубила една от ръцете си или друга важна част от себе си.

— Тя отиде до тоалетната — отвръща на неизречения въпрос в погледа ми. — Вероятно си оправя грима или пък изкарва плодовия шейк, който изсърба на обяд. А може би обмисля нови начини за изнудване на останалите мажоретки. Или и трите едновременно!

Свива рамене. С едната си ръка е обгърнала купа учебници. Кафявите ѝ очи ме оглеждат от главата до петите: от русата ми коса до лакираните ми в розово нокти на краката.

— Тогава защо ти е на теб да се държиш така? — питам аз и на свой ред я оглеждам от тъмната коса със скорошни червени кичури, през полупрозрачната плетена жилетка върху светъл потник, черния клин до високите до коленете черни ботуши с равна подметка. — Защо се занимаваш с цялото това планиране, щом я мразиш толкова? Защо не оставиш нещата така и не продължиш да си живееш живота?

— Значи наистина можеш да ми четеш мислите — заявява тя, без да повишава глас, сякаш говори на себе си. — Може би някой ден ще ме научиш как.

— Едва ли — отсичам аз и въздъхвам.

Почти съм готова да надникна в ума ѝ, за да разбера какво мисли в действителност, но се въздържам. Напомням си, че това не е хубаво и че трябва да проявя търпение и да оставя нещата да следват естествения си ход.

— В такъв случай може би Джуд ще ме научи. — Тя повдига вежда и се втренчва в мен — все едно ме изпитва или заплашва.

Аз обаче само стисвам устни и хвърлям поглед към шкафчето си. Нямам търпение да зарежа в него всички учебници, които „прочетох“ в мига, в който ги докоснах. Поемам към колата на Деймън, където той ме чака.

— Не разчитай на това — заявявам.

Всъщност предпочитам да не мисля за Джуд по никакъв начин, под никаква форма. Писах му няколко пъти да се уверя, че е жив и здрав и Хевън не е успяла да се добере до него, но не сме разговаряли от нощта, в която уби Роман. Нощта, в която ми се наложи да защитавам точно човека, на когото съм толкова бясна, че ми иде да го убия.

— Доколкото си спомням, той няма подобна дарба — продължавам аз и премествам чантата си на другото рамо.

После я стрелвам с поглед, който казва: „Нямам представа какво целиш, но ако наистина искаш да ми кажеш нещо, минавай направо на въпроса!“

Тя свива рамене и се оглежда наоколо, без да спира очи на нещо конкретно.

— Нима не искаш тя да си плати за всички гадости, които ти стори? — Обръща се и внимателно ме поглежда. — За училищното наказание, видеоклипа в Ю Туб, Деймън...

Прави драматична пауза, докато чака аз да кажа нещо. Да си чака колкото ще, няма да ѝ се връзвам.

— Както и да е — продължава тя притеснено, защото усеща, че всеки момент ще се въртна и ще си тръгна, — просто съм учудена, че не бързаш да се присъединиш към мен. Смятах, че първа ще прегърнеш идеята — или може би втора. Веднага след мен.

Поемам си дълбоко въздух. В момента искам само едно: да се разкарам оттук възможно най-бързо и да премина към много похубавата част от деня. Въпреки това решавам да ѝ отделя малко време и казвам:

— Е, Онър, ще ти споделя голямата новина. Ако наистина разсъждаваш по този начин, би трябвало да си наясно, че попадаш в същата категория като нея. Ти самата се държа гадно с мен.

Тя се размърдва, явно ѝ е неудобно, което ме насърчава да продължа:

— Всъщност ти изигра огромна роля за това да ме накажат. И беше през цялото време с нея, когато ме засякохте във „Виктория Сикрет“ и тя засне клипа, който после качи в интернет и ме направи толкова популярна. Дори идеята да не е била твоя, крайният резултат е същият. Ти стоеше отстрани и гледаше, не предприе нищо, значи си не

по-малко виновна от нея. Даже си й съучастник. Когато помагаш на някого, който тормози другите, ставаш част от този тормоз. Въпреки това аз не съм тръгнала да те тероризирам или да си отмъщавам по някакъв начин, нали? И знаеш ли защо?

Млъквам за миг, усетила, че интересът ѝ е на път да угасне, но после продължавам с подновена решителност:

— Защото не си струва. Не си струва времето и усилията. За това ще се погрижи кармата, тя ще възстанови равновесието. Сериозно ти казвам, трябва да преосмислиш грандиозния си план. Цялата постановка е сбъркана и е тотална загуба на време, защото ти самата не си съвсем невинна. Тези неща обикновено му се връщат на човек, когато въобще не очаква.

— Карма ли? — пита тя през смях и прави презрителна физиономия. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Евър, но започваш да звучиш като Джуд, с неговите приказки за добър и лош късмет. Защо не се запиташ следното: Кога за последно кармата е обърнала внимание на Стейша? — Прави кратка пауза за по-голям ефект, след което добавя: — Защото, ако случайно не си забелязала, тя спокойно се носи напред в живота и прави каквото си поиска, с когото си поиска. На теб може да не ти пука или да ти харесва да се изживяваш като нейна жертва, но на мен ми дойде до гуша от игричките ѝ! Знаеш ли, че тя се опита да свали Крейг просто за да ме нарани? Да ми покаже коя е кралицата и коя винаги ще играе поддържащата роля.

Коридорът около нас скоро се опразва — всички бързат да си тръгнат. Всички, освен нас двете. Онър обаче не обръща внимание на напредването на времето или на факта, че може би аз искам да си ходя. Тя продължава да говори с нисък, дълбок глас:

— За нейно съжаление замисълът ѝ се провали. И все пак нима една истинска приятелка би постъпила така?

— Вие двамата затова ли скъсахте? — питам аз, макар че всъщност не ме интересува. Вече знам истината за Крейг и за предпочитанията му, просто не съм сигурна, че тя е наясно.

— Не. Разделихме се, защото той е гей — казва тя и свива рамене, — така че двамата нямаме бъдеще. Обаче не казвай на никого...

Тя ми хвърля нервен поглед, почти се е паникьосала да не би някой да научи тайната му. Аз обаче само махвам с ръка. Подобни клюки изобщо не ме интересуват.

— Както и да е. Мисълта ми беше, че искрено съжалявам за своето... съучастничество, или както там ти харесва да го наричаш. Това е вече минало. Нямам намерение да ти преча, стига, разбира се, и ти да не ми пречиш.

Присвивам очи, опитвайки се да разбере дали ме заплашва. Тъкмо се каня да я осведомя, че имам много по-сериозна задача и много по-опасен враг, затова изобщо не ми е нито до нея, нито до Стейша или борбата им за титлата „мис Популярност“, когато съзирам Хевън.

Застанала е в другия край на коридора с поглед, впит в мен. Когато очите ни се срещат, всичко край мен се размива и замъглява. Остават само вледеняващата сила на енергията ѝ, пронизващото острие на омразата ѝ и сгънатият ѝ пръст, с който ме вика при себе си.

Преди да се усетя, тръгвам към нея. Гласът на Онър заглъхва, сякаш идва от далечината, а аз поемам след Хевън и нейната ослепително синя рокля, която проблясва и ме подмамва като фар. Тя завива зад ъгъла, а аз хуквам още по-бързо.

ШЕСТА ГЛАВА

Спирам пред вратата и затварям очи. Изпълнявам едно от кратките и съвсем лесни медитационни упражнения, на които ме научи Ава. Представям си как ярка бяла светлина преминава през тялото ми и прониква във всичките ми клетки. Пръстите ми трескаво търсят амулета на врата ми, чиято роля е да ме пази от злини и да защитава всичките ми чакри. И най-вече петата, центърът на проницателността и умението да използваш правилно информацията, които винаги са били най-уязвимото ми място. Евентуален удар в нея би ме обрекъл да прекарам съществуването си в безкрайната мрачна бездна.

Отделям една секунда, за да се свържа с Деймън наум и да му съобща, че май се започва. Напомням му за обещанието, което ми даде — че няма да се намесва, освен ако не го повикам на помощ.

Поемам дълбоко въздух и влизам вътре. Поглеждам с отвращение покрития с грозни розови плочки под и спирам на сантиметри от редицата бели фаянсови умивалници, които стърчат от стената. Стоя с отпуснато тяло и спокойно наблюдавам Хевън. Тя отваря с шут вратите на кабинките една по една, за да се увери, че сме сами. После се обръща към мен, слага ръце на кръста си, накланя глава на една страна и ми хвърля замислен, преценяващ поглед. Изражението ѝ не може да помрачи новопостигнатата ѝ красота.

— И така, последната ни година в гимназията започна. — Тя се ухилва широко и предизвикателно, но в очите ѝ няма веселие. Сапфирът между веждите ѝ улавя флуоресцентната светлина на лампите. — Как ти се струва засега? Учителите... часовете — доволна ли си? Такива ли са, каквито си мечтаеше?

Свивам рамене, без да казвам нищо. Нямам намерение да ѝ разкривам каквото и да било, нито пък да участвам в постановката ѝ — безсмислена игра на думи, по която Роман толкова си падаше. Тогава отказах да се включа и не виждам причина да променям решението си заради Хевън.

Тя продължава да ме оглежда внимателно. Мълчанието ми ни най-малко не я обезкуражава или притеснява. Всъщност като че ли дори ѝ действа насърчаващо.

— Е, що се отнася до мен, нещата се развиват дори по-добре, отколкото очаквах. Със сигурност си забелязала колко съм популярна в момента. В интерес на истината се чудя дали да се пробвам като водачка на мажоретките, или да кандидатствам за председател на класа. А може би и двете. Ти как мислиш?

Мълчанието ѝ ми дава възможност да се намеся, но аз не го правя. Тогава тя свива рамене и продължава:

— Няма какво да се лъжем, сега мога да направя всичко, което поискам. Едва ли си пропуснала да забележиш, че всички ме зяпат и ме следват по петите. Все едно... — Очите ѝ ярко заблестяват, по бузите ѝ плъзва руменина и тя обвива с ръце тялото си в израз на самодоволство. — Все едно съм някаква знаменитост, например рокзвезда.

Въздъхвам достатъчно дълбоко, за да ме чуе, после отвърщам на самонадеяния ѝ поглед с безразличие и отегчение.

— О, да, определено забелязах. — Следващите ми думи обаче моментално изтриват триумфалната усмивка от лицето ѝ. — Колко жалко само, че нищо от това не е истинско. Всъщност ти го знаеш, нали? Съвсем съзнателно и нарочно примамваш всички тези хора, отнемаш им избора, погребваш свободната им воля и ги подчиняваш, точно както правеше и Роман. Нищо от това не е реално.

Тя се засмива и махва пренебрежително с ръка, после започва да крачи бавно и спокойно в кръг. Изведнъж рязко спира и ме поглежда:

— Май гроздето е кисело, а? Честно, Евър, какъв ти е проблемът? Да не би да ревнуваш, задето седнах на масата на елита, докато ти все още се мотаеш в редиците на загубеняците?

Много ясно си спомням живота в Юджийн, Орегон, когато бях живото въплъщение на клишето за популярната ученичка. И макар, преди да ми липсваха неговата простота и правилата, които бе така лесно да следвам, не бих се върнала към него за нищо на света. Напоследък изобщо не ми изглежда привлекателен като възможност.

— Въобще даже — отвърщам аз и я поглеждам с присвити очи. — Само съм учудена, че толкова бързо се приспособи към този начин на живот. Съвсем доскоро не спираше да се подиграваш на онези от

„А“ списъка, дори ги мразеше. Сигурно просто си се опитвала да скриеш факта, че искаш да си като тях. Преструваше се, че не ти пука от пренебрежението им, но явно е било точно обратното.

Поклащам глава със съжаление, което само още повече я вбесява, съдейки по пожара, разгорял се в очите ѝ.

— Съмнявам се обаче, че ме повика тук за това — добавям, нетърпелива да минем на въпроса. — Предлагам ти да зарежеш глупостите и да ми кажеш истинската причина. Какво е това, което не може да почака и затова се налага да ми го кажеш тук, в тази смрадлива тоалетна?

Търпеливо зачаквам реакцията ѝ, като междувременно си повтарям наум онова, което си обещах:

Няма аз да започна първа.

Няма първа да вдигна ръка срещу нея.

Ще изчерпам всички други възможности и едва тогава, евентуално, ще прибягна до схватка.

Ще отнема живота ѝ само ако тя застрашава моя или нечий друг.

Посегне ли първа обаче, не отговарям за последствията.

Тя въздъхва така, все едно съм безнадежден случай, после отвърща:

— Ах, да не би сега да се притесняваш, че дежурният даскал ще те свари да се мотаеш в тоалетната след часовете? И то още през първия учебен ден! — Започва да цъка с език, като същевременно оглежда тежките си пръстени. — Не мога да разбера защо така упорито се държиш като нормална. Та това е смешно! Ти наистина си най-жалкото подобие на безсмъртна, което някога съм виждала! Роман беше прав — ти и Деймън сте позор за нас! Само хабите пространството.

Издиша, а дъхът ѝ е като ледено течение.

— Какво си мислиш, че ще получиш в крайна сметка? Медал за храброст ли? Или очакваш някой даскал да ти даде грамота за най-примерна ученичка?

Изплезва ми се и събира очи на носа си, с което за миг ми заприличва на старата Хевън, онази, която беше моя приятелка. Този образ обаче изчезва толкова бързо, колкото се бе появил, и тя продължава:

— Но повече се чудя защо ти е да се преструваш? В случай че не си забелязала, за такива като нас училищните правила не важат. Ние можем да си правим каквото и когато си поискаме и никой не е в състояние да ни спре. Вземи най-сетне да се отърсиш от навиците си на задръстениячка и използвай таланта си по-добре. Ако искаш да спечелиш нечий симпатии, най-добре да са моите. Вече съсипа Деймън. — Ухилва се самодоволно. — Чудя се дали да не се запиша в часа му по английски език. Може дори да седна до него. Това няма ли да те притесни?

Свивам рамене и се правя на адски заета с ноктите си, макар те да са чисти, без лак и толкова къси, че няма кой знае какво да им зяпам. Не възнамерявам да се поддавам на провокациите ѝ, няма да ѝ доставя това удоволствие.

Не че нея я е грижа — тя предпочита да слуша собствения си глас, затова продължава в същия дух:

— Вярно, че е позагубил чара си на лошо момче, но съм сигурна, че не го е погребал напълно. Само го е скрил някъде дълбоко в себе си. — Погледът ѝ се спира на мен — блестящ и предизвикателен. — Няма начин нещо, което си носил в продължение на векове със себе си, да изчезне толкова лесно. Мисля, че знаеш какво имам предвид.

Не само че не знам какво има предвид, но и не мога да проникна в ума ѝ, защото щитът ѝ е прекалено мощен. Просто запазвам мълчание и се преструвам, че думите ѝ не будят у мен и най-слабия интерес или любопитство, макар че истината е съвсем друга. За мой най-голям срам.

Тя знае нещо, това поне е ясно. Не става въпрос само за поза от нейна страна. Научила е нещо за Деймън и сега очаква аз да я моля да ми каже. И точно затова не мога да го направя.

— О, сигурна съм, че вече си се досетила. Роман ми разказа доста мръсни тайни. Част от тях вероятно са ти известни, така че няма защо да ги коментираме. Обаче преди два-три дена оглеждах вещите му и попаднах на купчина стари дневници. — Поредната драматична пауза, за да ми даде време да асимилирам казаното. — Леле, само да ги беше видяла! Цели кашони, пълни с тетрадки. Оказа се, че Роман е имал навика да си записва всичко. Водил си е стотици, не, вероятно хиляди дневници. Загубих им бройката. Обхващат цели векове. Той не е колекционирал просто антики и произведения на изкуството;

колекционирал е *история*. Своята собствена, тази на безсмъртните. Има страшно много неща — снимки, рисувани портрети, картички, писма... творби. За разлика от Деймън Роман е поддържал връзка с останалите. Не е изоставил другите сираци, за да живее само за себе си. Грижел се е за тях. А когато изминали сто и петдесет години и ефектът от първата доза започнал да изчезва, той създал нов, по-добър еликсир. После открил всеки от тях и го накарал да пие отново. Никога не ги предал. Не ги изоставил, не позволил на някого да отпадне, да се сбръчка и да умре. Пак, за разлика от Деймън. Да, знам, че имаше проблеми с вас, но причината бе основателна. Вие бяхте единствените му врагове. Единствените, които го смятаха за ужасен и зъл безсмъртен, който си е получил заслуженото. За всички други беше истински герой. Интересуваше се от тях, осигури им по-добър и най-важното *вечен* живот. За разлика от вас той вярваше, че благата трябва да се споделят безвъзмездно — с онези, които смяташе за достойни, разбира се.

Усещам, че търпението ми се изчерпва, и искам и тя да разбере това.

— Защо в такъв случай не го сподели с теб, без да очаква отплата? За какво беше цялата онази сложна игра?

Хевън отново само махва с ръка, сякаш това е съвсем маловажен въпрос.

— Това вече го обсъждахме. Той просто се забавляваше. Не съм била в опасност. Със сигурност е щял да ме върне, ако се бе стигнало дотам.

Това, че я прекъснах, явно я беше раздразнило.

— Както и да е. Сред тези дневници, снимки и прочее има неща, които... да кажем, че биха представлявали интерес за теб.

Оставя думите да висят във въздуха с надеждата да я помоля да сподели с мен.

Кое то, естествено, няма да стане, макар че думите ѝ ми напомниха за казаното от Роман и Джуд. И двамата намекнаха за някаква мрачна тайна от миналото на Деймън... После веднага се сещам за вчерашните преживявания в павилиона и отчаяните усилия, които той положи да скрие онзи живот от мен. Обаче не мога да я попитам. Не мога да ѝ покажа, че е успяла да ми въздейства, че темата

наистина ме интересува, че думите ѝ са ми влезли под кожата. Свивам безучастно рамене и въздъхвам отегчено.

В отговор Хевън се намръщва и ме срязва:

— О, изобщо не можеш да ме заблудиш с превзетите си въздишки. Знам, че искаш да научиш какво е направил, и не те обвинявам затова. Деймън има тайни. Големи, мръсни, може би дори зловещи тайни. — Обръща се към огледалото, оправя косата си и се любува на отражението си. — Но за мен не е проблем да го оставим за друг път. Донякъде те разбирам — миналото си е минало, искаш да го забравиш. Само че един ден то се обръща срещу теб. Та той е толкова висок, мургав и прекрасен — какво значение има, че преди векове може да е извършил зверства! Нали така?

Накланя глава встрани, при което лъскавите ѝ коси се разпиляват отпред по роклята ѝ. Тръгва към мен бавно, решително, навивайки една тъмна къдрица около пръста си. Готова е на всичко, за да ми опъне нервите.

— Единственото нещо, за което трябва да се безпокоиш в момента, е бъдещето ти. Което, както и двете чудесно знаем, може и да не е толкова продължително и безоблачно, както си представяш. Едва ли вярваш, че ще те оставя да ми се мотаеш в краката до безкрай. Трябва да си благодарна на късмета си, ако оцелееш до края на срока!

СЕДМА ГЛАВА

Спира на крачка от мен. Погледът ѝ е подигравателен, думите ѝ висят пред мен като райска ябълка, която ме изкушава, моли ме да я вкуся.

Преглъщам с усилие и изчаквам няколко секунди, за да съм сигурна, че тонът на гласа ми е равен и непоколебим.

— С Деймън нямаме тайни един от друг. Много добре знам какво се крие в сърцето му — доброта. Така че, ако нямаш нищо друго за казване, мисля да си тръгвам.

Насочвам се решително към вратата, но само след една крачка Хевън се озовава пред мен, преди дори да успея да протегна ръка към бравата. Ръцете ѝ са скръстени на гърдите, изражението ѝ е мрачно, а очите ѝ са като цепки.

— Никъде няма да ходиш, Евър! Далеч не съм приключила с теб!

Вглеждам се в лицето ѝ, в очите ѝ. Зная, че имам само няколко секунди за избор. Трябва да реша дали да я избутам и да мина покрай нея, да изляза и да дам и на двете ни време да се поуспокоим, или да остана тук и да се опитам да се разбера с нея. Или поне да ѝ дам повод да си мисли, че е „спечелила“ този рунд.

Тя обаче тълкува мълчанието ми като покана да продължи оттам, откъдето спря преди малко:

— Наистина ли твърдиш, че ти и Деймън нямате тайни един от друг? Сериозно?

Отмята глава и се разсмива с пълно гърло. На млечнобялата ѝ шия, сред огромното количество лъскави бижута, проблясва още нещо: избледняла, но все още ясно различима татуировка на Уроборос. Много напомня на онези, които имаха Роман и Дрина, само дето тази на Хевън е значително по-малка и лесно може да се скрие под буйната ѝ грива.

Самоувереността ѝ минава всякакви граници и тя погрешно тълкува мълчанието му като страх.

— Я стига! — Започва да пърха с мигли. — Няма какво да се заблуждаваш, а мен — още по-малко! Шестстотин години са страшно дълго време, Евър! Толкова дълго, че никоя от нас не може дори да си го представи. Напълно достатъчно, за да напълни цял гардероб със скелети...

Усмивва се и забелязвам, че в очите ѝ проблясва опасна лудост. Енергията ѝ е толкова френетична, че не знам дали ще успея да я укротя. Трябва да я спра, преди да е сторила нещо, за което после със сигурност ще съжалява.

— Това въобще не ме засяга — отвърщам внимателно с премерен тон. — Миналото ни формира, съгласна съм; но то не определя същността ни. Затова не смятам, че има смисъл да се занимаваме толкова с него.

Старая се да не трепвам и да изглеждам уверена и спокойна, когато тя смръщва чело и се навежда към мен. Лицето ѝ е толкова близо до моето, че усещам ледения ѝ дъх върху бузата си, долавям подрънкването на обещанията ѝ и триенето на камъните, които висят от герданите ѝ.

— Това е вярно. — Очите ѝ обхождат тялото ми. — От друга страна, някои неща никога не се променят. Някои... апетити само стават все по-силни, ако ме разбираш.

Отстъпвам назад към мивките и се облягам на една от тях. Искам да ѝ покажа колко отегчителни намирам приказките ѝ. Тя обаче въобще не се впечатлява, за нея това няма значение. В момента сцената е нейна, аз съм публиката, а представлението е далеч от края си.

— Все пак не те ли притеснява поне малко? — Тръгва към мен и отново скъсява дистанцията помежду ни. — Ти никога няма да успееш да го удовлетвориш напълно. Не и така, както той — или всеки друг мъж — има нужда.

Искам да извърна очи, но не успявам. Нещо ме спира. Хевън. Не схващам как го прави, но е приковала погледа ми и не ми позволява да го отместя.

— Не те ли тревожи мисълта, че рано или късно ще се отегчи? Че ще му писне от това въздържание и в крайна сметка ще се измъкне, за да... ъъ, да облекчи напрежението си?

Съсредоточавам се върху дишането си, върху светлината в себе си и се старая да не изпадна в паника заради тази неочаквана загуба на

контрол.

— Ако бях на твое място, щях да се притесня, и то много. Онова, което изискваш от него, е... ами противоестественно. Не си ли съгласна? Противоестественно е. — Тя потръпва, сякаш самата представа за това я ужасява. Сякаш то засяга повече нея, отколкото мен. — Както и да е, желая ти успех в начинанието.

Освобождава ме от хватката си, но не ме изпуска от поглед. Развеселено наблюдава как неволно потрепервам, как се опитвам да скрия това, че ме е извадила от равновесие. Устните ѝ се извиват и тя надменно пита:

— Какво става, Евър? Изглеждаш някак... разстроена.

Концентрирам се върху усилието да дишам бавно и дълбоко. Трябва внимателно да преценя какво да правя. Дали да се измъкна от тук, или да ѝ позволя да продължи с играта си. Избирам второто, с надеждата да я накарам да възвърне поне част от здравия си разум. Обръщам се към нея наум:

За това ли беше цялата работа? Извика ме в тоалетната, за да ми кажеш колко си загрижена за Деймън и за сексуалния ми живот?

Или по-скоро, липсата ти на сексуален живот — включва се и тя в телепатичната размяна на реплики.

— Както добре знаеш, Евър, имам много по-големи планове. А благодарение на теб разполагам и с времето, и с възможностите да ги осъществя! — Измерва ме с очи. — Помниш ли какво ти казах последния път, когато се видяхме? В нощта, когато уби Роман?

Отварям уста да отрека обвинението, но веднага я затварям. Няма смисъл да повтарям едно и също. Тя няма да си промени мнението. Независимо от пълните самопризнания на Джуд, все още ме смята за виновна.

— Това, че не ти си нанесла решителния удар, не променя факта, че си съучастничка. Носиш не по-малка отговорност от реалния извършител!

Хевън се усмихва и белите ѝ зъби проблесват ослепително. Започва отново да ритя вратите на кабинките, сякаш иска да подчертае думите си с трясъка.

— Нали това каза преди минути на своята добра приятелка Онър? Защото истината е, че си била там, когато той е влетял... и не си

направила нищо, за да го спреш! Стояла си там, без да помръдваш. Това те прави негов съучастник, ако трябва да използвам собствените ти думи.

Изчаква думите ѝ да проникнат в ума ми, да осъзная значението им. Тя не само слуша внимателно разговорите, които вода, но и иска аз да знам, че може да прави много, много други неща.

Вдигам ръце пред гърдите си с обърнати към нея длани — помирителен жест. Надявам се да сложа край на това, преди да е станало прекалено късно.

— Няма нужда да се държим така. — Внимателно, но твърдо отвърщам на погледа ѝ. — Не е нужно да го правиш. Всяка от нас може да живее живота си, без да си пречим. Няма причина да...

Не успявам да довърша. Очите ѝ потъмняват, изражението ѝ става сурово, гласът ѝ заглушава моя:

— Не си прави труда! Не можеш да промениш решението ми.

Устните ѝ се изпъват в тънка линия. Личи си, че не се шегува. Залогът обаче е твърде висок и трябва да продължа да опитвам.

— Добре, добре. Разбрах. Решила си да изпълниш заплахите си и смяташ, че не мога да те спра. Ще видим дали е така. Но преди да си сторила нещо, за което по-късно ще съжаляваш, искам да проумееш едно: губиш си времето. Отмъщението ти е безсмислено. Явно още не си схванала, че и аз се чувствам ужасно заради случилото се с Роман. Знам, че е трудно да го повярваш, но е факт. Съжалявам, че закъснях и не успях да спра Джуд. Не исках да става така. Дори не съм предполагала, че може да се случи. Освен това аз познавах Роман много по-добре от теб — какво го движи, какви са причините за постъпките му. Затова и му простих. Затова отидох да го видя, за да му обясня още веднъж, че вече не искам да се боря с него, че искам да сключим примирие. Обаче точно когато успях да го убедя и двамата решихме да работим заедно, нахлу Джуд, който изтълкува ситуацията погрешно. Останалото го знаеш. Кълна ти се, че въобще не подозирах, че може да се случи нещо подобно. Иначе щях да се опитам да го спра. Цялата работа бе едно трагично недоразумение. Нищо друго. Не бе замислено предварително, липсваше каквато и да било зловеща цел.

Наблягам на думите си, макар самата аз да не съм напълно убедена в тях. Не съм сигурна дали Джуд наистина изтълкува погрешно ситуацията и само се опитваше да ме защити; може да е

имал много по-злокобни намерения. Може да е искал да ми попречи да взема противоотровата, за да има шанс с мен след векове отхвърляне. Не съм спряла да обмислям тази възможност от нощта, в която умря Роман — и още не съм стигнала до категорично заключение.

— Той реши, че съм в опасност. Че съм се самозабравила, че съм изцяло под властта на черната магия. Действа импулсивно, по инстинкт. Това е всичко. Сериозно ти казвам — насочи гнева си към мен, щом търсиш виновник, но не замесвай и Джуд.

Усещам, че думите ми я бърсват я леко, но не оставят следа — като дъжда по прозорците.

— Проблемът ти е, че искаш да предпазиш Джуд. — Тя свива рамене, сякаш за да покаже, че той е за еднократна употреба, като поредната момчешка група, излязла на мода. — Както знаеш обаче, това може да стане само като го накараш да пие от сокчето. В противен случай битката няма да е равностойна. Той няма да я преживее. Няма да може да ми противостои.

Отново се захваща да рита вратите. Удря ги толкова силно и бързо, че в помещението движението и звукът се сливат. Аз само я наблюдавам и клатя глава.

Нямам никакво намерение да превръщам Джуд или когото и да било в безсмъртен. Остава ми обаче един последен коз. Нещо, което съм сигурна, че не знае. И макар че то вероятно ще я разгневи още повече, трябва да го чуе. Трябва да научи какво планираше възлюбеният ѝ Роман.

— Знаеш ли какво...

Тонът ми е спокоен и твърд, погледът ми не трепва. Искам да схване, че представлението ѝ с вратите нито ме стряска, нито ме притеснява или дразни.

— Не ти го казах по-рано, защото не смятах, че е необходимо. Не исках да те наранявам още повече, и без това ти се събра много. Има обаче нещо, което не ти е известно. Роман се канеше да си тръгне. — Очите ми се впиват в нейните и виждам, че трепва, макар и едва забележимо. Това ми стига да продължа с пълна скорост: — Смяташе да се върне в Лондон, в „добрата стара Англия“, както я наричаше. Твърдеше, че животът в този град е прекалено бавен, в него не се случва нищо интересно... Че нищо и никой тук нямало да му липсват.

Тя преглъща мъчително и отмества бретона от челото си. И двата жеста са ми познати — издават нервността ѝ и доказват, че не се е променила, не се е усъвършенствала толкова, колкото претендира. Все така е измъчвана от несигурност и съмнения, които изплуват на повърхността при първия повод.

Въпреки това не се предава лесно. Слага си маската на фалшива смелост и заявява:

— Добър опит, Евър — жалък, но си струваше да опиташ. Отчаяните хора се хващат и за сламка, нали така твърди поговорка? Едва ли някой разбира смисъла ѝ по-добре от теб!

Изправям рамене и събирам длани пред гърдите си — сякаш това е обичаен разговор между близки приятелки:

— Отричай, колкото си искаш! Това няма да промени истината. През онази нощ той ми разказа всичко. Сподели, че се чувства като затворник, че се задушава. Каза ми, че иска да се махне, да отиде някъде другаде, на някое по-голямо и по-забавно място. Където няма да му се налага да се занимава с магазина, с Миса, с Рейф, с Марко — и разбира се, с теб.

Тя поставя ръце на кръста си, като се опитва да изглежда силна и уверена, сякаш нищо не може да я засегне. Езикът на тялото ѝ обаче я издава: то трепери, макар и съвсем леко.

— Да бе, да! Сигурно! — процежда презрително, намръщва се и започва да барабани с пръсти по хълбоците си. — И очакваш да повярвам, че Роман е признал това именно пред теб? А на мен е пропуснал да ми го спомене, макар че бяхме любовници? Моля те, Евър! Не дрънкай глупости — това е прекалено долно и жалко, дори и за теб!

Аз обаче съм сигурна, че съм успяла да посея семето на съмнението в душата ѝ. Поукрасих истината, но в същността си казаното от мен бе вярно. Роман наистина се канеше да зареже Хевън и всичко останало. Въпреки това тя твърдо бе решила да унищожи мен и Джуд заради него.

— Знаеше, че ако ти каже, ще му вдигнеш скандал. А пък той мразеше сцените, както добре знаеш. Никой не твърди, че не те е харесвал, Хевън! Убедена съм, че те харесваше. Приятно му бе с теб, това бе очевидно за всички. Обаче не те обичаше, това е истината. Никога не те е обичал. Ти сама призна, че е така. Спомняш ли си онзи

наш разговор, в който ми каза, че в една връзка единият винаги обича повече от другия? Точно така се изрази. А после добави, че във вашия случай това си ти. Заяви, че обичаш Роман, а той теб — не. Не че имаш вина за това, разбира се, така че недей да го взимаш навътре. Не се самоизмъчвай. Роман просто не бе в състояние да обича, когато и да било. Никога не бе изпитвал любов, защото никой никога не бе обичал самия него. Единствено с Дрина бе изпитал нещо, близко до любов, но дори и нея не обичаше истински. Не беше любов, а мания. Сякаш не можеше да мисли за друго, освен за нея. Спомняш ли си неговите „мрачни моменти“, както ги нарече веднъж? Случаите, в които се заключвал в стаята си и понякога не излизал с часове? Знаеш ли какво е правел през това време? Опитвал се да се свърже с душата ѝ, за да не се чувства толкова самотен. Тя е единственият човек, за когото наистина го е било грижа през всичките тези шестстотин години. Единственото значимо нещо в живота му. Кое то за съжаление те превръща просто в поредната капса на колана му. Поредната бройка.

Тя не помръдва, не казва нищо. Започвам да съжалявам. Чудя се дали не прекалих... И все пак продължавам:

— Заклела си се да отмъстиш за смъртта на човек, който смяташе да те зареже при първа възможност!

Тя ме поглежда с омраза. Стисва устни, сключва вежди, а камъчетата по челото ѝ сякаш излъчват злокобен блясък. В следващия миг от чешмите бликват мощни струи вода, разхвърчава се течен сапун, сешоарите за ръце започват да бучат, а талазите топъл въздух от тях — да подмятат насам-натам рулата тоалетна хартия, които се блъскат в стените.

Няма никакво съмнение кой го предизвиква. Единственото, за което не съм сигурна, е дали го прави нарочно, или е страничен ефект от гнева, който разпалих у нея. Каквато и да е причината обаче, тя няма да ме спре. Сега, след като открих, че тактиката ми действа, трябва да продължа.

Тръгвам покрай редицата мивки и спокойно и целенасочено затварям кранчетата.

— Цялата тази история с отмъщението е безсмислена. Голямата ти любов с Роман беше... както той вероятно би казал, една „посредствена свалка!“ — Поглеждам я и се усмихвам, като мислено се поздравявам за точната имитация на британския му акцент. — Защо

тогава си губиш времето да отмъщаваш за нещо, което не е било реално? Вместо да се заемеш да изградиш бъдещето си.

Едва успявам да довърша, когато тя се хвърля към мен. Блъсва ме с такава сила, че прелитам през цялото помещение и се удрям в покритата с розови плочки стена отсреща. Звукът от сблъсъка е тъп и отеква наоколо. От главата ми потича струя топла кръв, която мокри предната част на роклята ми.

Олюлявам се и се опитвам да се изправя, но вместо това залитам назад. Боря се да възстановя равновесието си, но не мога да спра да се клатушкам. Толкова съм замаяна и нестабилна, че не успявам да отместя пръстите, които се впиват в раменете ми и ме приковават на място.

С лице, почти допряно до моето, Хевън просъсква:

— Не се заблуждавай, Евър! Изобщо не отмъщавам само заради Роман. Заклех се да отмъстя заради самата теб!

Погледът, с който ме пронизва, е толкова злостен и изпълнен с омраза, че отвърщам очи и ги затварям. Леденият ѝ дъх щипе бузата ми, зъбите ѝ са на милиметри от ухото ми и имам чувството, че ще ме ухапе. Тя обаче застива така, за да се наслади на победата си.

Сешоарите и тоалетните спират да бълват вода и топъл въздух, размотаните рула тоалетна хартия се отпускат уморено на пода, покрит с течен сапун.

Когато отново проговаря, ниският ѝ дрезгав шепот болезнено стърже в ушите ми:

— Ти ми отне всичко, което имаше значение за мен. Освен това именно ти ме направи такава, каквата съм в момента. Така че вината е единствено и изцяло твоя. Ти ме създаде, а сега изведнъж решаваш, че не ти харесва онова, което виждаш, и се опитваш да ме спреш.

Изправя се и леко се отдръпва назад, за да ме погледне по-добре. Пръстите ѝ се прокрадват опасно близко до амулета, който виси на врата ми.

— Е, проблемът си е твой! — Разсмива се и започва да си играе с камъните, при което цялото ми тяло се напруга. — *Ти* избра да ми дадеш да пия от еликсира, *ти* избра да ме превърнеш в безсмъртна, *ти* реши да ме направиш това, което съм сега... И вече няма връщане назад!

Погледът ѝ отново се приковава в моя. Предизвиква ме да кажа нещо, каквото и да било, да отрека. Аз обаче дори не мога да я погледна в очите, докато полагам усилия да се отърся от замайването и слабостта, които са ме обзели. Трябва да побързам и да започна възстановителния процес на тялото си, защото в момента едва успявам да си поема дъх. Едва успявам да процедя през зъби:

— Ти не просто се заблуждаваш, а ужасно грешиш!

Изпълвам дробовете си с въздух и се обграждам с бяла светлина. Съзнавам, че ще ми е необходима цялата помощ, която мога да получа. Събитията изобщо не се развиват според плана ми. Да допусна такава грешка, да приема, че крехката ѝ фигура значи слабост, да подценя могъщата движеща сила на омразата, която непрекъснато подхранва яростта ѝ...

— Вярно е, че аз те превърнах в безсмъртна. Действията ти оттам нататък обаче са плод на твоите решения и следователно единствено ти носиш отговорност за тях.

Тези думи ми припомнят вчерашната сцена... само дето случващото се в момента няма нищо общо с пълната победа, която репетирах вчера.

После изведнъж усещам, че отново съм в играта. Просто така. Раната ми се е затворила и е излекувана. Възстановила съм силите си напълно. Един поглед ми е достатъчен да разбере, че и тя го знае.

И за миг всичко свършва.

Отблъсква ме и след секунда е на вратата. Без да спира, ме поглежда през рамо и отсича:

— Евър, нека ти дам един съвет. Преди да изнасяш лекции на хората за това колко хубаво е да се прощава, няма да е зле да се разровиш малко. Има куп неща, които не знаеш за Деймън... факти, които е предпочел да скрие от теб. Никога няма да ти ги каже, ако не го принудиш. Разпитай, послушай се.

Не ѝ отвърщам. Знам, че би трябвало да го направя, но просто не ми хрумват подходящите думи. Тя схваща, че не знам какво да кажа, и добавя:

— Прощка, Евър! Помисли малко. Лесно е за казване, но трудно за постигане. Защо първо не се запиташ дали си в състояние да следваш собствените си съвети? Можеш ли да простиш на Деймън миналото му, греховете, за които още нямаш представа? Това искам да

разбера. И това е единствената причина да те оставя да живееш. Засега. Мисля, че ще бъде интересно — поне за кратко. Но в мига, в който започнеш да ме отегчаваш или дразниш... Е, наясно си какво ще последва...

Преди да съм осмислила казаното, тя се измъква. Едно мигване — и вече я няма.

Думите ѝ обаче все още витаят край мен.

Дразнещи.

Насмешливи.

Отказват да се разтворят във въздуха и да изчезнат. Подигравателно отекуват в ума ми, докато почиствам кръвта от косата си и проявявам нова рокля. Трябва да се приведа в приличен вид за срещата с Деймън, който несъмнено все още ме чака. Налага се да скрия доказателствата за случилото се току-що, както и за нестихващите ми съмнения.

ОСМА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против? — питам аз Деймън.

Готова съм да го взема със себе си, ако иска, но се надявам да се справя с това сама. Отношенията между него и Джуд винаги са били особени и обтегнати. Аз, естествено, съм наясно с причината за това, но все пак се старая да не създавам допълнително напрежение.

Той кима утвърдително. Погледът му не оставя съмнение, че наистина всичко е наред. Има ми пълно доверие. Както и аз на него.

— Искаш ли да те изчакам? Или пък да се върна по-късно?

Готов е да направи каквото му кажа.

Аз обаче само поклащам глава и леко посочвам с брадичка магазина:

— Нямам представа колко време ще ми отнеме. Не съм сигурна дори какво да очаквам. — Сбърчвам чело и свивам рамене. — Знам само, че повече не мога да го отбягвам. Хевън наистина възнамерява да го нападне и няма да се откаже. Думите ѝ бяха пределно ясни.

Преглъщам с усилие и отклонявам поглед. Все още се чувствам разтърсена от случката в тоалетната. Все още потръпвам от спомена за помитащата ѝ сила, за способността ѝ да ме изненада и контролира. Определено не бях подготвена за това. Сега обаче ми е достатъчно да погледна към Деймън, за да се уверя, че постъпвам правилно, като омаловажавам инцидента. И без това е притеснен, не е нужно да го стряскам още повече.

— Аз само... — млъквам за миг в търсене на подходящите думи.

Зная колко неприятно му става само от мисълта, че ще бъда насаме с Джуд, затова трябва да му обясня, да не оставя у него ни най-малко съмнение, че става въпрос само за работа. И че съм напълно способна да се владее в присъствието на бившия си шеф.

— Само искам да го убедя да приеме заплахата сериозно. Ще го науча на някои защитни техники и ще му помогна да ги упражни... макар в действителност да не смятам, че някоя от тях ще му е от полза. Едва ли ще успее да се предпази наистина, освен ако не си наеме

безсмъртен телохранител. Както и да е... Нямам представа дали ще се съгласи да опита, или дори да ме изслуша. Може да приеме съвета и помощта, които му предлагам, или да ме изхвърли на мига с предупреждението да не му се мяркам повече пред очите. Вече нищо не може да ме изненада.

Деймън кимва леко. В тона му няма ревност, а разбиране:

— О, съмнявам се, че ще те изхвърли...

Не довършва изречението си, а само ме поглежда. Започвам нервно да си играя с краищата на роклята си.

— Както и да е — прочиствам гърло, решена да сменя темата, — друго имах предвид. Винаги мога да проявя кола и да се прибера вкъщи. Стига, разбира се, да я зарежа, преди да стигна нашата улица — нямам никакво желание да давам на Сабина нов повод да откача.

Въздишам при мисълта да се наложи да обяснявам способността си да проявявам големи, лъскави и скъпи неодушевени предмети, а после да ги карам да изчезват. След това отново насочвам вниманието си към Деймън:

— Обаче... — вдигам поглед, той ме поглежда в очите, — независимо че оценявам подкрепата ти и че искам да сме заедно, няма смисъл да ме караш на училище и да ме прибиращ. Нищо няма да ми се случи. Мога да се справя. Така че... — млъквам за миг, колкото да си поема въздух. Надявам се, че звуча по-убедително, отколкото ми се струва. — Така че, моля те, недей да се притесняваш за мен, става ли?

Той започва да гали с палци кожения волан, сякаш иска да си даде време да се успокои. После отсича:

— Бих изпълнил всяко друго твое желание, но не и това!

Обръща се към мен и впива поглед в очите ми. По цялото ми тяло се разливат познатите парещи тръпки, бузите ми пламват, а сърцето ми започва да препуска лудо.

— Ще престана да ти бъда шофьор, ако това искаш, но не мога да спра да се притеснявам. Страхувам се, че ще трябва да се примириш с това.

Привежда се към мен и обгръща лицето ми с ръце. Допирът му е нежен и успокояващ, гласът му изведнъж става дълбок, дрезгав и много топъл:

— Ами довечера? Какво ще кажеш да посетим нашето местенце в Съмърленд?

Притискам устните си към неговите — нежно, ефирно, само за миг, а после се отдръпвам с думите:

— Иска ми се, наистина, но мисля, че ще е по-добре да си почина тази вечер. Да си остана вкъщи, да се престоря, че вечерям и че си пиша домашните. Да се престоря, че съм напълно нормална във всяко едно отношение, така че Сабина да спре да се занимава с мен и да заживее собствения си живот. Така и аз ще мога да направя същото.

Той се колебае няколко секунди. Все още е убеден, че може да ми помогне, независимо от онова, което казах.

— А не искаш ли да намина и да се престоря на твой напълно нормален приятел? — пита с въпросително извита вежда. — Сигурен съм, че ще се справя. Вече съм играл тази роля. Всъщност имам стотици години опит.

Усмивам се и се навеждам, за да го целуна отново — този път по-дълго и чувствено. Удължавам целувката, колкото мога, после се отдръпвам с въздишка и казвам задъхано:

— Вярвай ми, нищо не би ми допаднало повече от това. Сабина обаче надали ще е на същото мнение. Мисля, че засега ще е най-добре да не се появяваш. Поне докато нещата се успокоят или пък се разрешат от само себе си. Не зная защо, но тя смята, че ти си основната причина за падението ми.

— Може би защото си е точно така. — Той проследява с пръст очертанията на скулите ми, без да откъсва очи от моите. — Може би е напипала нещо, без дори да го осъзнава. Евър, ако се абстрахираш от всички незначителни подробности, това е истината. Аз съм причината за промяната у теб.

Въздишам дълбоко за пореден път и отклонявам поглед. Неведнъж сме обсъждали въпроса, но аз все още не мога да възприема неговата гледна точка.

— Ти... или пък това, че бях на косъм от смъртта... Кой би могъл да каже със сигурност? Освен това няма значение. Случилото се е факт, то няма да се промени.

Той се намръщва. Очевидно не е съгласен с мен, но е склонен да сменим темата.

— Добре — казва замислено, сякаш говори на себе си, — може би в такъв случай ще се отбия у Ава. Днес близначките започнаха училище. Искам да разбера как е минал първият им ден.

Сепвам се и се опитвам да си представя как ли ще се справят Роми и Райни със съвременното американско училище. Всичко, което знаят за него, дължат на призрака на моята по-малка сестра Райли и на предаванията по MTV. Тези източници трудно могат да се нарекат благонадеждни.

— О, надявам се да не е бил така бурен като нашия!

Измъквам се с усмивка от колата, затварям вратата и се надвесвам през отворения прозорец.

— Поздрави ги от мен. Дори и Райни. Всъщност не — поздрави най-вече Райни. — Разсмивам се, защото знам, че тя изобщо не ме понася, макар да се надявам някой ден да оправим нещата. Което едва ли ще е скоро.

Наблюдавам с усмивка как той се отдалечава, усмивка, която продължава да трепти на устните ми дълго след като колата му изчезва. Обхваща ме някакво топло чувство, като от приятелска прегръдка. След това се обръщам и влизам в магазина.

С изненада откривам, че вътре е тъмно и не се вижда жива душа. Спирам за кратко и присвивам очи, за да мога да свикна с мрака. Насочвам се към задната стаичка. На прага застигам, поразена от гледката, която се разкрива пред мен.

Той се е проснал на бюрото, а главата му е килната на една страна. Успявам единствено да си помисля: „*Майчице, закъснях!*“

Хевън заяви, че ще ме остави на мира засега... но не е обещавала нищо подобно за Джуд. Може би наистина е успяла да се добере до него преди мен и...

В следващия миг обаче съзирам аурата му и ме залива вълна на облекчение и благодарност. Отпускам се и си поемам въздух.

Само живите създания имат аура. Мъртвите и безсмъртните — не.

После обаче забелязвам цвета ѝ. Грозна сиво-кафява мъгла, която се носи около него на мръсни тъмни парцали. Въздишам наум.

По дяволите, пак се започва! Какво става?!

В цветовата гама на аурите неговата е някъде на дъното. Изразява най-неприятните емоции. По-зле е единствено черното — цветът на приближаващата смърт.

— Джуд? — прошепвам едва доловимо. — Джуд, добре ли си?

Той повдига глава внезапно, сепнат от появата ми. Изправя се толкова рязко, че разлива кафето си. По дървената повърхност плъзва кафеникава струйка. Точно преди да стигне до ръба и да потече към пода, той я забърсва с разръфания ръкав на блузата си. На белият плат се появява голямо кафяво петно.

Петно, което ми напомня на...

— Евър, аз... — Прокарва пръсти през заплетените си златистокафяви коси и примигва няколко пъти, за да се съсредоточи. — Не те чух да влизаш... стресна ме.

Въздъхва дълбоко и поглежда към бюрото. Разсеяно попива с ръкава остатъка от разляната течност. После забелязва разширените ми очи и зяпналата уста и заявява:

— Няма проблем. Мога да я изпера, да я изхвърля... или пък да я занеса в Съмърленд и да я оправя там — свива рамене. — Изцапаната блуза е най-малката ми грижа в момента.

Отпускам се бавно на стола срещу него, разтърсена от идеята, която се оформи в ума ми при вида на петното. Направо не ми се вярва, че съм била толкова обсебена от тренировките и проблема с Хевън, че не съм се сетила за това по-рано.

— Какво е станало? — питам го.

Наистина трябва да се отърся от тези мисли и да се заема с него. Естествено, по-късно отново ще се върна към тях, колкото се може по-скоро.

Досещам се, че се е случило нещо лошо, но предполагам, че Хевън го е заплашвала. Думите му обаче ме изненадват:

— Лина си отиде. — Думите са прости, мрачни, но значението им е ясно.

Зяпвам го невярващо. Не съм в състояние да произнеса и една дума... А дори и да можех, не знаех какво да му кажа.

— Микробусът ѝ се разбил в Гватемала на път за летището. Не е оцеляла.

— Ти... сигурен ли си? — Съжалявам за въпроса в мига, в който го задавам. Наистина е глупаво да го питам, защото отговорът е очевиден. Обаче именно така става, когато получиш лоша вест — иска ти се да отречеш случилото се, съмняваш се и търси надежда, макар да е ясно, че такава няма.

— Да, сигурен съм. — Изтрива очи със сухия си ръкав, а погледът му е замъглен от неподправена тъга. — Видях я. Ние си бяхме дали... обещание, разбираш ли? Споразумяхме се, който си отиде пръв, да спре и да съобщи на другия. Затова в мига, в който се появи пред мен... — Гласът му изведнъж пресеква и той млъква за миг, за да прочисти гърлото си. — Не знам как точно да го изразя, но тя блестеше. Сякаш излъчваше... сияние. Не бих могъл да сбъркам. Наистина премина оттатък.

— Каза ли нещо?

Всъщност искам да попитам дали е решила да прекоси моста, или е останала в Съмърленд. Джуд би трябвало да знае, защото, за разлика от мен може да общува с духовете.

Той кима и лицето му се разведрява, макар и съвсем леко.

— Каза ми, че си е у дома. Именно така го нарече — „у дома“. Каза, че има толкова много неща, които да видиш, да опознаеш и да обясниш... Че в Съмърленд е дори по-хубаво от разказите ми. Накрая завърши с думите, че ще ме чака там, когато дойде и моят ред, но нямало смисъл да бързам, имало много време дотогава.

Усмива се съвсем леко, колкото е възможно за човек, потънал в скръб. Аз преглъщам с усилие и насочвам поглед към коленете си. Придърпвам роклята си и всячески се старая да избегна погледа му. Припомням си деня, в който за първи път видях Райли в болничната си стая. Всичко беше толкова призрачно и нереално, че реших, че ми се привижда. След това обаче тя дойде отново и още веднъж, и още веднъж. Продължи да се появява, а аз разговарях с нея, докато накрая я убедих да прекоси моста и да премине оттатък. Кое то за нещастие я отдели от мен завинаги. Сега Джуд е единствената ми връзка с нея.

Отново го поглеждам — неясната му, мрачна аура, празния поглед и потресеното изражение... Няма нищо общо със сладкия, весел и секси сърфист, с когото се запознах. Чудя се колко ли време ще му трябва да стане отново какъвто беше... ако това въобще е възможно. Мигновен лек за тъгата не съществува. Няма преки пътища, нито лесни отговори. Невъзможно е да я изтриеш. Единствено времето може да я притъпи, и то само донякъде. Това е едно от нещата, които научих от собствения си горчив опит.

— После, може би около час по-късно — продължава той толкова тихо, че ми се налага да се наведе напред, за да го чувам, — ми

се обадиха да потвърдят смъртта ѝ.

Свива рамене и се обляга назад на стола си, загледан неவிждащо в мен.

— Много съжалявам — казвам аз, макар добре да зная колко безсмислени и безсилни са тези думи пред тежестта на подобна загуба. — Мога ли да направя нещо за теб?

Съмнявам се, че има с какво да му помогна, но все пак питам. Джуд само свива рамене и без да ме поглежда в очите, започва да навива мокрия си ръкав нагоре.

— О, не, Евър, грешиш... Аз не тъгувам за Лина, а за себе си. Тя си е добре. Може да се каже дори, че е щастлива. Само да я беше видяла! Изглеждаше като човек, отправил се на най-страхотното приключение в живота си.

Приглажда косата си с ръка, хваща я в шепа за миг и после я пуска.

— Наистина ще ми липсва. Без нея всичко тук е някак... пусто. Тя ми бе по-близка от собствените ми родители. Прие ме в дома си, гледаше ме, обличаше ме и ми осигуряваше храна. Но най-важното е, че ми обръщаше внимание. Отнасяше се към мен с уважение. Даде ми да разбера, че няма защо да се срамувам от способностите си и следователно няма защо да ги отричам. Убеди ме, че те са дарба, а не проклятие. Че не трябва да позволявам на тесногръдите и страхливи хора наоколо да определят как живея, какво правя, как се чувствам и как възприемам света и мястото си в него. Накара ме да проумея, че заблудените са те, а аз не съм някаква откачалка.

Поема си въздух и оглежда помещението: отрупаните с книги лавици, множеството картини по стените, после отново се обръща към мен:

— Можеш ли да си представиш какво огромно значение имаше това за мен?

Погледът му е така настойчив, че не издържам и отклонявам своя. Естествено, веднага се сецам за Сабина и напълно противоположния ѝ подход. За разлика от Лина тя ме обвинява.

— Имал си късмет да я срещнеш... — промълвявам.

Гърлото ми е свито и сухо, струва ми се, че в очите ми парят сълзи. Наистина разбирам как се чувства. Аз самата никога не забравям напълно за смъртта на семейството си. Сега обаче не мога да

си позволя подобни емоции. На хоризонта се задава истинска криза и трябва да съсредоточа цялата си енергия върху това, да я предотвратя.

— Но ако наистина искаш да ми помогнеш... — Той изчаква утвърдителния ми отговор, преди да продължи: — Чудех се дали ще имаш нещо против да наглеждаш магазина. Знам, че не искаш да работиш повече тук, и съм наясно колко ядосана ми беше напоследък... Не разчитам смъртта на Лина да промени това, но...

Преглъщам мъчително. Нямам избор, освен да го изчакам да довърши. Дойдох тук не само за да му обясня за Хевън и да му покажа как да се защити от нея; но и да разбера какви точно са били намеренията му в нощта, когато уби Роман. Какво, по дяволите, си е мислел? Каква е била истинската причина за онова, което направи?

След тази ужасна новина, обаче няма как да го разпитвам... не и толкова скоро след сполетялата го трагедия.

— Има толкова... — поклаща глава и отмества поглед, после опитва отново: — Има толкова много неща, за които трябва да се погрижа — къщата, магазина, погребението...

Няколко пъти вдишва и издишва дълбоко, за да се успокои.

— Предполагам, че просто ми се събра твърде много. А пък на теб обстановката ти е позната, знаеш всичко за магазина. Наистина много ще ми помогнеш, ако останеш и после затвориш. Но ако няма да можеш, не се притеснявай. Ще звънна на Ава или пък на Онър. Но понеже ти така или иначе предложи... реших да те помоля...

Онър. Неговата прословута приятелка и ученичка. Още една тема, която трябва да обсъдим... някой ден.

— Няма проблем — кимам. — Ще те заместя. Ще остана, колкото е необходимо, не се притеснявай.

Сигурна съм, че ако Сабина разбере, ще настане истинска катастрофа. От друга страна, това въобще не ѝ влиза в работата. Джуд наистина има нужда от подкрепа. Би било голяма грешка тя да реши да ми се бърка. Не може да ме обвинява, че помагам на приятел, изпаднал в беда.

Приятел?

Отново се вглеждам в Джуд. Не знам дали все още мога да го наричам „приятел“, нито дали изобщо някога сме били приятели. Имаме общо минало, както и общо настояще. Това обаче е единственото, което знам със сигурност.

Той въздъхва дълбоко и затваря очи. Потрива клепачите си с пръсти, после прокарва длани по слепоочията си. Накрая се изправя рязко и започва да рови в предния джоб на дънките си. Измъква тежка връзка ключове и ми я подхвърля:

— Нали нямаш нищо против да заключиш?

Заобикаля бюрото точно когато аз ставам от стола и изведнъж се озоваваме един срещу друг, на по-малко от крачка разстояние. Твърде близо. Толкова близо, че имам чувството, че потъвам в синьо-зелените му очи. В присъствието му ме залива вълна на покой.

Тази близост е прекалено опасна. Сепната, отстъпвам назад, при което в погледа му проблясва болка. Посочвам неловко към ключовете и пресилено шеговито възкликвам:

— Нали знаеш, че всъщност не са ми необходими?

Той ме поглежда внимателно за миг, после кима и ги прибира обратно в джоба си. Настъпва неловко мълчание, което накрая нарушавам с думите:

— Слушай, Джуд, аз...

Виждам, че очите му с цвят на морска вода са потъмнели от мъка, и разбирам, че в момента не мога да го занимавам с това. Няма смисъл да му давам дори съкратената версия. Дотолкова е потънал в скръбта си, че нито се интересува, нито ще разбере онова, което трябва да му кажа. Изобщо не му е до Хевън и заплахите ѝ, да не говорим за заучаване на защитни техники.

— Искях да ти кажа, че... че разполагаш с толкова време, колкото ти е необходимо. Аз ще се погрижа за всичко тук — измърморвам, докато наблюдавам бавните му, предпазливи движения. Остава на разстояние и гледа да не се стигне до някакъв случаен физически контакт. Ясно ми е, че го прави заради мен, а не заради себе си. Чувствата му към мен изобщо не са се променили.

— И още нещо, Джуд... — Спира в мига, в който чува името си, макар и да не се обръща. — Бъди предпазлив, моля те!

Той не отговаря, само кимва едва забележимо.

— Защото после, когато нещата се поуспокоят и намериш време, ще трябва да...

Не ме изчаква да довърша, махва с ръка, сякаш дори не си струва да слуша думите, и изчезва в коридора. Наблюдавам как се отдалечава и изчезва наред слънчевия ден.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В седем вечерта съм приключила с последната продажба, заключила съм входната врата и седя в задната стаичка с крака върху бюрото. Поглеждам телефона си и установявам, че Сабина ми е оставила цели девет съобщения, в които настоява да разбере къде съм, кога ще се върна и какво обяснение имам за грубото погазване на наложените от нея правила. Чувствам се малко гузна, но нямам намерение да ѝ отговарям. Изключвам телефона и го прибирам в чантата си, след което зарязвам всичко и се отправям към Съмърленд. Прекрачвам през воала от трептяща златиста светлина и се приземявам на стълбището пред Великите храмове на познанието. Надявам се тук за пореден път да открия отговор на въпросите, които си задавам.

Изправям се задъхана пред огромната порта и се вглеждам във великолепната, непрекъснато променяща се фасада — образите на най-красивите и грандиозни сгради в света. Тадж Махал се прелива в Партенона, който се превръща в Храма на лотоса, а той от своя страна — в пирамидите в Гиза. И така нататък, и така нататък. А после вратите се разтварят широко и аз влизам вътре. Оглеждам се наоколо, като се чудя дали няма да попадна на Ава или на Джуд — и двамата знаят пътя и могат да дойдат тук. Познати лица обаче не забелязвам, затова спокойно се настанявам на една от дървените пейки между монаси, равини и свещеници, най-различни просители и просто хора, търсещи отговори като мен. След това затварям очи и се съсредоточавам върху въпроса си.

Умът ми се връща назад, към момента, в който разляното от Джуд кафе се стече по бюрото му и щеше да започне да капе по пода, ако той не го бе забърсал с ръкава си. Течността попи в белия плат на фланелката му и образува голямо петно... подобно на онова, което противоотровата остави върху ризата на Роман. Само дето неговото бе зелено.

Течността пропи в материята и остави отпечатък. Все едно се бе свързала с тънките памучни нишки. Нещо като химично съединение,

или по-скоро рецепта, записана върху плата. Успеех ли да разгадая съставките, щях да получа формулата на противоотровата. А само чрез нея Деймън и аз щяхме да можем да се докосваме истински.

Бях загубила надежда да намеря лека след смъртта на Роман, но сега разбирам, че съм грешала. Това, което смятах за навеки изгубено, всъщност е съхранено... в тъканта на онази риза.

Ризата, която Хевън измъкна от ръцете ми. Същата, която на всяка цена трябва да открия, ако искам с Деймън да заживеем нормално.

Поемам си дълбоко въздух и замествам в ума си образа на изцапаната фланелка на Джуд с този на бялата риза на Роман, после мислено отправям въпроса: Къде е?

А почти веднага и следващия:

Как да се добера до нея?

Колкото и да чакам обаче, колкото и да перифразирам въпроса, отговор няма.

Упоритото мълчание в крайна сметка се превръща в напълно ясно послание. Твърд отказ да ми помогнат.

Това, че Храмовете ме пуснаха да вляза, не значи непременно, че ще ми съдействат. Не за първи път отказват да ми покажат решението на някой проблем.

Сега обаче знам какво означава това. Или се бъркам в нещо, което изобщо не е моя работа (очевидно случаят не е такъв, защото чия работа може да е, ако не моя?), или се опитвам да узная нещо, което не ми е писано да узная в момента, а може би и никога. За нещастие вторият вариант звучи доста логично.

Сякаш винаги има нещо, което ни пречи.

Нещо, което не ни позволява да бъдем заедно.

Някакъв заговор.

Дрина ме убива всеки път, Роман успява да ме изиграе, Джуд ме саботира, съзнателно или не...

Всеки път се случва нещо, което прави щастието ни невъзможно.

Не мога да не се запитам дали за това си няма причина.

Вселената изобщо не е толкова хаотична, колкото изглежда. За всяко нещо си има основание.

Когато обаче Великите храмове на познанието не ти дават ясен отговор, не е достатъчно просто да перифразираш въпроса си.

Този път трябва да се справя сама.

Трябва да открия ризата. Да разбере дали Хевън осъзнава с какво точно разполага.

Дали я пази, защото има сантиментална стойност за нея — дрехата, носена от Роман в нощта на смъртта му? Дали я използва като нещо, с което да подклажда гнева си към мен и Джуд? Или знае какво означава петното и значението, което то има за мен? Дали през цялото време не е била наясно с това, което аз разбрах едва сега?

Зная само едно: без помощта на Съмърленд нямам друг избор, освен да се върна в собствения си свят и да проверя какво мога да науча там.

Тъкмо се каня да отворя отново портала и да се пренеса обратно на земята, когато усещам присъствието му.

Деймън.

Той е тук.

Някъде съвсем наблизо.

Затварям очи и отправям една последна молба към Съмърленд: да ме заведе при него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В следващия миг вече си проправям път през благоухайното поле от яркочервени лалета. Следвам осезаемото притегляне на енергията на Деймън. Сякаш ни свързва невидима нишка, която се навива и ме придърпва към мястото, където се намира той: любимия ни павилион. Спирам на прага, колебая се дали да вляза. Първоначално ми се струва странно, че е дошъл тук без мен. После схващам, че това е неговият начин да бъде възможно най-близо до мен, когато съм заета с нещо друго. Надничам вътре и съзирам темето му, което се подава над облегалката на дивана. Каня се да го повикам, да му кажа, че съм тук, и да споделя откритието си за ризата, когато виждам екрана.

И ужасната сцена, която се разиграва на него.

Това е животът ми в американския юг.

Тогава, когато съм била робиня.

Измъчвана и безпомощна, но таяща надежда.

А в този конкретен ден надеждата като че ли е по-силна от всякога. Отнема ми известно време да схвана какво точно се случва, но накрая разбирам — това е продажба. Продават мен. Ужасният ми господар, насилник и мъчител ме дава на друг мъж. Много по-млад, красив, с тъмна чуплива коса, стройна фигура и дълбоки тъмни очи с дълги мигли — мъж, когото разпознавам на мига.

Деймън.

Той ме е купил. Спасил ме е. Точно както ми каза!

Обаче... тогава защо съм толкова тъжна? Защо долната ми устна трепери, защо са тези сълзи в очите ми — и то в деня, когато моята единствена любов, моята сродна душа, мойт рицар в бляскави доспехи е тук да ме освободи от непосилния робски труд?

Защо изглеждам толкова нещастна, защо не ме държат краката, защо погледът ми е изпълнен със страх? Защо гледам през рамо и каква е причината за очевидното нежелание, с което вървя след него? Защо не искам да го последвам?

Знам, че не е редно да наблюдавам тайно, че би трябвало да му се обадя, но не казвам нищо. Оставам на място със затаен дъх, без да издавам звук и без да помръдвам.

Защото има нещо много по-важно: той крие нещо от мен. Именно това ми намекнаха Роман и Джуд, а Хевън направо се надсмиваше над незнанието ми. Така че, ако наистина искам да стигна до дъното на историята, трябва да изгледам тази случка нередактирана, неподправена и неподсладена. За да науча истината, не бива да му разкривам присъствието си.

При нормални обстоятелства той би усетил, че съм тук, но сега е толкова погълнат от случващото се, че не ме забелязва.

Не след дълго разбирам причината за страданието си: отделят ме от семейството ми. Откъсват ме от всички, които обичам, от единствения източник на сила и подкрепа, който познавам.

Този мил и богат бял мъж може и да вярва, че ме спасява, че извършва благородно и оправдано дело. Един поглед към лицето ми обаче е достатъчен да разкрие истината: цената за спасението ми е загубата на единствения ми извор на щастие.

Зад гърба ми майка ми тихо хлипа. Баща ми стои с изпънати рамене до нея, погледът му е изпълнен с мъка, но и с твърдост. Показва ни, че трябва да останем силни, да не се пречупваме. Аз се притискам към тях, прегръщам ги... Опитвам се да запечатам образите им, миризмата им, допира им. Скоро обаче Деймън ме хваща за ръцете и ме издърпва от прегръдките им. Отделя ме от майка ми — моята бременна майка, която обвинява ръце около издутия си корем, където се гуши неродената ми сестричка — от баща ми и от семейството ми... И от младежа, който протяга ръце към мен, пръстите ни се допират, но не успяваме да се хванем. Остава ни само този съвсем кратък, ефирен допир и силата на погледите ни. Поглъщам го с очи, докато образът му не се връзва в съзнанието ми — кожата с цвят на кафе с мляко, дългите слаби крайници, пронизващите кафяви очи, които моментално ми разкриват кой е той.

Моят най-близък приятел, довереник и избраник — Джуд.

— Стига вече, успокой се! — прошепва ми Деймън, притискайки устни към ухото ми, а междувременно бившият ми господар подканва семейството ми да се връща на работа. — Моля те, замълчи. Всичко ще бъде наред. Обещавам да те пазя. Повече нищо лошо няма да ти се

случи. Докато си с мен, никой няма да те нарани! Първо обаче трябва да се научиш да ми вярваш... разбираш ли?

Само че аз му нямам доверие. Изобщо. Сигурна съм, че ако го бе грижа за мен, ако наистина бе толкова богат и влиятелен, както твърди, щеше да ни купи всичките. Защо разделя семейството ми? Защо взима само мен?

Не успявам да видя повече, защото Деймън взима дистанционното, натиска копчето и сцената изчезва, сякаш никога не е съществувала. Най-после разбирам какво имаше предвид под „редакция“.

Целта му не е само да ми спести тъжните и ужасни моменти, като например тези на смъртта ми. Той предпазва себе си, представата, която внимателно е изградил за личността си... Не желае да науча за срамните му дела...

Като случката, на която станах свидетел преди малко. Той може да я изтрие, но тя ще остане в паметта ми. Завинаги.

Не осъзнавам, че съм ахнала и съм издала присъствието си, докато той не скача от дивана. Взирам в разширените му от уплаха очи и притесненото му лице.

— Евър! — гласът му е прекалено висок, изпълнен с паника. — От колко време си тук?

Аз обаче не отговарям. Изражението ми е достатъчно красноречиво.

Погледът му се стрелка между лицето ми и екрана. Прокарва треперещи пръсти през лъскавата си тъмна коса, после отпуска ръце край тялото си. Говори задъхано, думите му пресекват:

— Не е каквото си мислиш! Кълна се, изобщо не е каквото изглежда!

— Тогава защо изрязва сцената? — Погледът ми е остър, в него няма колебание, нито намек за прошка. — Нима не я изтри, за да не мога да я видя?

— Това не е цялата история, има още много неща, които не знаеш, а аз...

— Значи ми нямаш доверие? — прекъсвам го рязко.

Не искам да слушам оправданията му. Няма смисъл да отрича, след като и двамата видяхме ужасната сцена.

— Нима след всичко, което сме преживели заедно, след всичко, което сме споделяли, ти все още криеш нещо от мен?

Опитвам се да успокоя дишането си и притискам ръце към корема си. Чувствам се отвратена от всичко това, прилошава ми.

— Добре, Деймън. Кажи ми тогава... докъде се простира това твоё редактиране? Какво още си изрязал, какво още пазиш в тайна от мен?

Припомням си казаното от Хевън в тоалетната. А също и предупреждението, което отправих сама към себе си — да не попадам в капана ѝ, да не ѝ позволявам да използва върху нас тактиката „разделяй и владей“. Почти веднага обаче изоставям тази мисъл. Нали видях сцената! Доказателствата са неоспорими.

— Първо чака до последния възможен момент, за да ми кажеш истината за мен и Джуд. А сега... сега това?! — поклащам глава, а в ума ми още се въртят видените образи: момичето, което бях аз, и онзи, който беше той — или все още е.

— Играеш някаква извратена игра, така ли, Деймън? Така ли трупаш точки? Би ли ми казал колко пъти — и в колко животи — си ме отделял от семейството и приятелите ми?

Той ме поглежда, лицето му е пепелносиво. Аз обаче съм набрала инерция и нямам никакво намерение да спирам.

— Значи първо онзи живот, който току-що видяхме, после сегашния...

Млъквам, защото знам, че съм несправедлива. Аз съм онази, която бе така запленена от магията на Съмърленд, че по собствена воля остана там, докато останалата част от семейството ми продължи отвъд. Въпреки това, ако той не ми бе дал да пия от еликсира, може би в крайна сметка щях да ги последвам. Може би сега щяхме да бъдем заедно. Толкова съм разстроена от мислите си, от картините, които не спират да се въртят в ума ми, че не мога да реша... Кое е по-добро за мен — да бях умряла и да бях си отишла със семейството си? Или това, че оживях и трябва да реша всички тези проблеми?

Обръщам се. Краката ми треперят и ще се подгънат всеки момент, сърцето ми се блъска в гърдите, сякаш иска да ги пробие и да изскочи. Трябва да се махна оттук и да си поема въздух. Не мога да дишам.

Чувам гласа на Деймън зад гърба си. Той ме вика, моли ме да спра, казва, че ще ми обясни всичко, че той...

Аз обаче не спирам.

Не забавям ход.

Бягам, докато не стигам пътя за дома.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, става, Евър?! Напуснала си училище и си забравила да ми кажеш, така ли?

Вдигам поглед от касата, където маркирам поредната продажба. Насреща стои Майлс, който наднича иззад гърба на клиентката ми, на която тази сцена въобще не ѝ е забавна. Отправям му остър поглед, който казва: „Точно сега ли намери?!“, и с любезна усмивка взимам кредитната ѝ карта. Увивам в лилава хартия книгите и дисковете ѝ с медитационни упражнения, прибирам ги в торба в същия цвят и я изпращам до вратата. Звукът от звънчето приглася на резките ми думи:

— Много добре се получи! — опитвам се да надвикам шума от затръшващата се врата на магазина. — Съмнявам се, че клиентката ще дойде пак.

Майлс махва с ръка, сякаш това няма никакво значение.

— Какво толкова. Имаме много по-важни теми за обсъждане от финансовото състояние на Джуд.

— Аха, и какви например?

Пъхвам касовата бележка в лилавата картонена кутия. Усещам тежкия поглед на Майлс: чака да му обърна внимание, за да премине към истинската причина за посещението си.

— Ами например теб.

Наблюдава ме, докато се настанявам на високото столче пред щанда и скръствам ръце на гърдите си. Старая се изражението ми да не издава нито интерес, нито безпокойство. Седя и търпеливо чакам да продължи.

— Да започнем с това, че те мярнах в училище само на първия ден. Което означава, че повече не си идвала, защото те чаках пред класните стаи, на масите по време на обяд, пред шкафчето ти. Обаче нищо! *Niente*. И стигнах до заключението, че не ходиш на училище.

Свивам рамене, без да казвам нищо. Засега не искам нито да потвърждавам, нито да отричам. Първо трябва да разбере какви са доказателствата по обвинението.

— Сигурно ще кажеш, че си имаш основателни причини. Че това продължително отсъствие — или може би удължена лятната ваканция — не ми влиза в работата. Обаче държа да ти кажа, че грешиш! Определено е моя работа. Защото като твой приятел, един от най-добрите ти приятели всъщност, съм длъжен да те уведомя... Това, че не се вясваш и не даваш никакви обяснения, засяга не само мен, а всички ни. Дори хора, които не смяташ за свои приятели.

Не зная какво да му отговоря, но пък и няма кой знае какво значение. Майлс обожава монолозите и по всичко личи, че скоро едва ли ще ми даде думата.

— Хора като мен и Деймън, а също и Хевън... Е, тя може би вече не, но... Ще се върнем на нея по-късно. Имах предвид, че ти като че ли... — Млъква за миг и пъха палци в гайките на колана си, сякаш това ще му помогне да намери подходящите думи. — Като че ли ни игнорираш. Все едно си ни отхвърлила напълно или си ни изтрила от списъка на хората, за които те е грижа.

— Майлс... — чудя се какво да му отвърна. — Виж, схващам какво се опитваш да ми кажеш, наистина. Разбирам защо се чувствате така, но... причините са съвсем други. Много са и са сложни, историята е твърде заплетена. Ако ти разкажа цялата истина...

Затварям очи и поклащам глава. Сериозно, какво бих могла да му кажа? Та самата аз през половината време си мисля, че сънувам...

— Виж, не мога да ти разкрия подробности, но ако знаеше и една стотна от това, което се случва в момента... щеше да си ми дълбоко благодарен, че съм те държала в неведение. Съжалявам, че се чувстваш пренебрегнат. В момента ти си единственият ми истински приятел. Обещавам да ти се реванширам в най-близко бъдеще. Кълна се. Обаче точно в момента съм... малко съм заета.

— Ами Деймън? И на него ли ще се реваншираш?

Стрелвам го с поглед, без изобщо да се опитвам да прикрия шока си. Не мога да повярвам, че е решил да се разправя с мен за това.

— Моля те, недей да си вадиш заключения за неща, които не разбираш! Не знаеш почти нищо, независимо какво си мислиш! — Тонът ми е по-остър, отколкото исках, но не се извинявам. — Има още много неща, които не можеш да проумееш. Които изобщо не са толкова прости, колкото изглеждат. Повярвай ми, причините се коренят много дълбоко...

Той свежда очи и започва да чопли мокета с върха на обувката си. Опитва да си събере мислите и да реши как да ме подхване. После вдига глава, вперва поглед в мене и отсича:

— А дали някое от нещата, които уж не разбирам, има нещо общо с факта, че си...

Цялото ми тяло се вкаменява, не съм в състояние да дишам. Думата вихрено се завърта наоколо ми и се втурва към мене, сблъсква се с енергийното ми поле и ме оставя безмълвна и бездиханна, преди още да я е произнесъл...

Не мога да направя нищо, няма как да го спра, не мога да му попреча да я изрече.

— ... безсмъртна?

Погледът му е прикован в моя и не ми позволява да отклоня очи, колкото и да ми се иска.

Усещам, че ме облива студена пот.

— Или с това, че си медиум? Че имаш какви ли не психически и физически способности? Или че ще останеш завинаги млада и красива? Няма да остареееш, няма да умреш, точно както скъпичкия Деймън, който се мотае наоколо от шестстотин години и наскоро те е направил безсмъртна като него? Каж ми, Евър, на прав път ли съм? Това ли имаше предвид?

— Откъде... как...

Думите засядат на гърлото ми. Неговият глас набира сила:

— А, да не забравяме и Дрина, която, оказва се, също е била безсмъртна. Както и покойният вече Роман, Марко, Миса и Рейф — онези трима досадници, с които Хевън се мъкне напоследък по някаква незнайна причина. Естествено не бива да пропускам и най-скорошното попълнение в списъка великолепните безсмъртни — скъпата ни приятелка, нейна милост Хевън. Или по-точно *моята* скъпа приятелка и твой настоящ враг. Макар че решението да я направиш безсмъртна си е твое. Това ли са нещата, които твърдиш, че не знам и няма начин да проумея?

Преглъщам мъчително, твърде втрещена, за да отвърна. Не съм в състояние да мисля, не мога да сторя нищо друго, освен да стоя и да го гледам с отворена уста. От една страна, съм ужасена от начина, по който той изложи всичко — голите, неукрасени факти от неописуемо

странния ми живот, така изчерпателно описани, така добре подредени, че звучат нереално дори в моите уши.

Същевременно една малка част от мен изпитва облекчение. Твърде дълго пазех тази тайна и сега се чувствам по-лека и по-жива. Сякаш от раменете ми се е смъкнал товар, който съм била прекалено слаба да нося сама.

Майлс обаче не е приключил. Всъщност едва сега започва. Опитвам се да се съсредоточа върху думите му, да следя мисълта му.

— И знаеш ли в какво се състои най-голямата ирония? Ако погледнеш на нещата сериозно, логично и последователно, ще заключиш, че аз съм този, който би трябвало да те избягва!

Не мога да си обясня как точно е стигнал до въпросното заключение, но знам, че ще ми обясни.

— Можеш ли да си представиш как се чувства човек, който е разбрал, че приятелите му — същите, с които се е чувствал толкова добре и толкова сигурен, че им е споделял и най-съкровениите си тайни — до един са го лъгали? Че всичките принадлежат на много елитен и много таен клуб, в който същевременно всеки е добре дошъл... Всеки, освен мен самият!

Спира задъхан и започва да клати глава. Тръгва към предната част на магазина и се вглежда през витрината в обляната от слънце улица. Когато проговаря отново, гласът му е мрачен и нисък и отразява тежестта на думите му:

— Честно ти казвам, Евър, наистина боли. Колкото и пъти да го обмислям, винаги стигам до един и същи извод. Така, както аз виждам нещата — не че някой друг би ги видял различно — ти не искаш аз да стана безсмъртен. Сякаш не искаш да ме познаваш и да бъдем приятели завинаги.

Обръща се и ме поглежда право в очите. По изражението му разбирам, че положението е по-лошо, отколкото ми се стори първоначално. Усещам, че много бързо трябва да кажа нещо, за да го успокоя и да го разубедя, но той не ми дава възможност. Набрал е скорост и се хвърля на ринга за втория рунд... А аз трябва да чакам да дойде моят ред.

— Но знаеш ли кое е най-ужасното? Можеш ли да си представиш кой в крайна сметка реши да ме осветли по въпроса?

Не казвам нищо, защото е очевидно, че въпросът е риторичен. Това си е неговото представление, неговият сценарий, а аз нямам право да му отнемам мястото под прожекторите.

— Единственият човек от вашия потаен и отбран кръг на безсмъртни красавци, единственият, който пожела да слезе на моето ниво, без да се прави на интересен и да дрънка глупости, без да лъже или шикалкави, онзи, който има смелостта да ме погледне в очите и да ми каже истината, е за голяма моя изненада...

Няма смисъл да довършва изречението. Още преди да назове името, аз знам.

Деймън.

Припомням си деня, когато Майлс изпрати по електронната поща снимки на портретите, които бе намерил във Флоренция — същите, които Роман бе решен да открие. Пръстите на Деймън трепереха, когато му подадох телефона, той стисна зъби, смело прие разкриването на тайната, която бе пазил в продължение на столетия.

Закле се да обясни на Майлс, да спре да се прикрива и да лъже, да свали картите на масата.

Аз обаче така и не вярвах, че действително ще го стори.

— Деймън — потвърждава Майлс. — И като си помисля, че го познавам само от... година? Не, по-малко. Със сигурност от по-отскоро, отколкото теб. Да не говорим за Хевън, с която сме приятели от цяла вечност! Но ми каза не една от вас, а той. Независимо че с него разговарям много по-рядко, отколкото с вас двете, именно той реши да ми разкаже. Независимо, че е човек, който предпочита да си мълчи и няма навика да споделя... Сега поне знам защо... Както и да е, макар че с него не бяхме близки, единствено той се отнесе с мен като с истински приятел. Като човек, на когото може да се има доверие. Седна и ми разправи всичко — за теб, за него, цялата история!

— Майлс... — гласът ми е колеблив и пресекващ, защото не знам какво да му кажа, нито дали ще ме изслуша.

Той обаче не ме прекъсва. Гледа ме право в очите с предизвикателно повдигната вежда. Разбирам, че ще ми даде възможност да изложа целия мръсен списък с причини, поради които се налагаше да го държа в неведение. Преди обаче да започна, преди да му обясня защо не бива да се сърди, а дори да ми е благодарен за незнанието си, трябва да разбера какво му е казал Деймън.

И нещо още по-важно — причините, поради които е решил именно сега да изплюе камъчето. Защо му е издал всичко, след като е можел да остави някои неща за по-късно... за доста по-късно.

Затварям очи и оставям ума си да се слее с този на Майлс. Осъзнавам, че се отмятам от собствената си клетва никога да не подслушвам тайните мисли и спомени на приятелите си, освен ако не е крайно наложително. Няма начин, трябва да разбере какво се е случило през онзи ден.

Думите „прости ми“ изпълват пространството помежду ни, разцъфват като цветове, нарастват и добиват форма, докато накрая виждам всяка отделна буква. Надявам се, че и той може да ги усети, че ще ми прости онова, което се каня да направя.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Протягам се рязко се над щанда, толкова бързо, че Майлс няма възможност да ме спре. Няма и представа какво ще се случи, преди да е станало прекалено късно. Притискам яростно китката му върху стъклото — много по-силно, отколкото възнамерявах — след което залепвам длан върху неговата. Той не е в състояние да помръдне, напълно безпомощен е срещу силата ми. Осъзнавам, че се бори, извива се и се опитва да се освободи.

Напразно. Почти не обръщам внимание на усилията му. Отчитам ги, но мисълта е неясна и бързо я изтласквам в дълбините на съзнанието си. Когато става въпрос за груба сила, никой не може да се мери с мен.

Най-сетне Майлс също го разбира, изпуска дълбока въздишка и се предава. Отваря ума си и ми позволява да направя, каквото съм решила.

Плавно и лесно се вмъквам в главата му. След секунда успявам да се ориентирам, отделям всички странични мисли и се насочвам към сцената, която искам да видя.

Съзирам Майлс, който се качва в колата на Деймън. Първоначално изглежда спокоен и дори щастлив, явно очаква приятен обяд извън територията на училището. След малко обаче, когато Деймън ускорява и изхвърча от паркинга, рязко сграбчва седалката си; очите му са разширени, лицето му е изкривено от страх. Честно казано, не знам кое ме изненадва повече — онова, което Деймън се кани да направи, или фактът, че все още спазва обещанието си да ходи на училище и да влиза в часовете, макар аз самата да не съм стъпвала там от първия учебен ден.

— Не се безпокой — заявява Деймън с усмивка и хвърля поглед към пребледнелия Майлс. — В пълна безопасност си. Почти мога да ти го гарантирам...

— Почти? — потръпва Майлс и раменете му хлътват, а очите му се присвиват.

Междувременно Деймън се промъква между колите, лавира между тях със скорост, много по-висока от тяхната. Майлс му хвърля боязлив поглед и промълвява:

— Е, сега поне знам къде си се научил да караш така... всички италианци шофират като откачени! — Поклаща глава и отново потръпва, при което Деймън се разсмява на висок глас.

Сърцето ми сякаш ще се пръсне. Достатъчно е само да чуя този звук, и ме заливат чувства, от които не мога да избягам. Не мога да отричам повече.

Той ми липсва.

Толкова много, че ще полудея.

Стига ми само да го видя — да видя как лъчите на слънцето се отразяват в лъскавата му тъмна коса и как силните му ръце умело въртят волана — и ми става ясно колко празен е животът ми без него.

Веднага обаче спирам да мисля за това. Припомням си всички причини, поради които постъпих по този начин. Все още има толкова много неща, които не зная за предишните ни животи заедно. Първо трябва да ги науча, за да реша как да постъпя, как и накъде да продължим.

Отхвърлям и тези мисли. Нямам време за това, трябва да продължа да гледам.

Деймън спира пред „Шейк Шак“ и купува на Майлс шейк с кафе и парченца какаови бисквити, а после двамата седат на една от онези боядисани в синьо пейки... абсолютно същата, на която веднъж седнахме аз и Деймън.

Известно време той наблюдава красивия плаж, осеян с множество разноцветни чадъри, редицата сърфисти, които очакват поредната голяма вълна, ятото чайки, които кръжат над тях. После се обръща отново към Майлс, който кротко и мълчаливо отпива от шейка си и го чака да заговори.

— Аз съм безсмъртен — заявява накрая Деймън и го поглежда право в очите.

Просто така — хвърля бомбата без никакво предисловие или предупреждение. Изражението му е търпеливо, спокойно и сдържано. След безобразното си изявление млъква, за да даде възможност на Майлс да осмисли казаното и да отреагира.

Майлс се задавя с напитката си, изплюва сламката от устата си и забърсва уста с ръкава си. Докато зяпа Деймън с широко отворени очи, невярващо пита:

— *Scusa!*

Деймън се разсмива. Нямам представа дали го забавлява нескопосаният опит на Майлс да говори на италиански, или с желанието му да се престори, че не е чул правилно.

— Не, ушите ти не те лъжат. Аз съм безсмъртен. Бродя по тази земя повече от шестстотин години. Съвсем доскоро това важеше и за Роман и Дрина.

Майлс ахва и напълно забравя за шейка си. Погледът му пробягва по лицето на Деймън, сякаш това ще му помогне да проумее невъобразимото.

— Извини ме, че го казах така безцеремонно. Целта ми не е да се порадвам на смайването ти. Просто опитът ме е научил, че подобни невероятни новини е най-добре да се сервират бързо и директно. Достатъчно си патих от това, че криех истината...

Очите му се взират немиждащо в далечината, замислени и тъжни. Разбирам, че има предвид мен и това, че толкова дълго кри истината, като не ми разказа за общото ни минало.

— Освен това предположих, че вече си се досетил — ако не за всичко, то поне за част от истината. Роман се погрижи за това, като ти подсказа как да откриеш онези портрети. Сигурен съм, че си си извадил някакви изводи, след като си ги разгледал внимателно.

Майлс примигва няколко пъти, после зарязва шейка на масата и се вглежда в Деймън с безкрайно объркано изражение.

— Ама... — гласът му е дрезгав и несигурен; налага му се да прочисти гърло и да започне отначало: — Аз, въ... всъщност нищо не разбирам.

Присвива очи и започва да го оглежда подозрително:

— Като за начало, кожата ти съвсем не е тебеширенобяла, нито изглеждаш болнав. Всъщност точно обратното — винаги си бил със солиден слънчев загар и пращящ от здраве. Освен това, ако не си забелязал, сега е ден, а ти очевидно нямаш проблем да се разхождаш под ярка слънчева светлина. Съжалявам, че ти го казвам, но в думите ти няма никакъв смисъл.

На лицето на Деймън се изписва объркване, по-голямо дори от това на Майлс. Известно време се опитва да схване за какво говори. Накрая успява да навърже нещата, отмята глава назад и се размива — чистосърдечно, с цяло гърло. Минава доста време, преди да успее да се съвземе и да обясни:

— Аз не съм някакъв безсмъртен от митологията, Майлс. Съвсем истински съм. Не ми се налага да избягвам слънцето, нямам остри кучешки зъби и определено не пия кръв. — Той поклаща развеселено глава — вероятно си е припомнил онзи път, когато аз направих същото предположение. — Всъщност сме само аз и вярната ми бутилка еликсир...

Повдига въпросната бутилка и леко я разклаща. Майлс наблюдава червената течност като хипнотизиран. На яркото следобедно слънце проблясва най-търсената и желана от човечеството субстанция, чийто състав най-видните учени на света опитват да открият от стотици години, заради която са били убити родителите на Деймън, а сигурно и много други.

— Повярвай ми, това е всичко, което ми е необходимо, за да ме поддържа жив... завинаги.

Известно време седят, обгърнати в мълчание. Майлс изучава Деймън, търси издайнически белези, нервни тикове или друг знак, че става въпрос за някой луд, страдащ от мания за величие, търси несъответствия в историята му, да го хване в лъжа или нещо такова... Деймън пък само седи и чака. Дава му възможност да свикне с мисълта, която никога преди не му е хрумвала.

И когато това се случва и Майлс отваря уста, той го прекъсва и отговаря на неизречения още въпрос:

— Баща ми беше алхимик — в онези времена, когато това не бе нещо необичайно. Много учени провеждаха подобни експерименти.

— И кога точно е било това? — пита Майлс, когато си възвръща способността да говори.

Очевидно не вярва, че е било толкова отдавна.

— Преди шестстотин години... плюс-минус няколко — Деймън свива рамене, сякаш точната дата няма значение.

Аз обаче знам, че това съвсем не е така. Знам също колко много държи на времето, прекарано със семейството му, общите им спомени и щастието, споделено преди така ненавременната им и жестока смърт.

Освен това съм наясно колко болезнено е за него да го признае. Обикновено се преструва на безразличен и твърди, че едва си спомня онзи период.

— Беше по времето на Италианския ренесанс — добавя.

Продължават да се гледат мълчаливо и макар Деймън по никакъв начин да не издава емоциите си, аз съм сигурна, че му е ужасно трудно да говори за това. В момента неговата най-грижливо пазена тайна, онази, която брани с огромни усилия в продължение на шест века, излиза на бял свят, разлива се като вода от счупена стомна.

Майлс избутва настрани шейка си и заявява:

— Дори не знам какво да кажа в момента... освен може би „благодаря“. Благодаря, че не ме излъга. Че не се опита да ме убедиш, че тези портрети са на далечни роднини или някакво странно съвпадение. Благодаря ти, че ми каза истината. Всъщност колкото и невероятно, и странно да звучи...

— *Ти вече си знаел!*

Пускам ръката му и се отдръпвам толкова рязко, че му отнема няколко секунди да проумее, че вече не е мой пленник. Потръпва и започва да разтрива китката си, за да си възвърне нормалното кръвообращение.

— Божичко, Евър, ти не чукаш ли, преди да влезеш?!

Започва гневно да крачи из магазина, край лавиците с книги и статуетки на ангелчета, дисковете и рафтовете с разни дреболии, после се заковава на място, обръща се и тръгва обратно. Трябва му известно време да се успокои и да ми прости. Да изкара яда си на нещо, преди да ме погледне в очите.

Прокарва палец по гръбчетата на няколко книги, после се обръща към мен:

— Едно е да знам, че си в състояние да четеш мислите на хората, а съвсем друго наистина да проникнеш в ума ми без мое съгласие!

Започва да мърмори нещо под носа си.

— Съжалявам... — прошепвам, въпреки че това нескоропосано извинение очевидно не е достатъчно. — Наистина! Аз... Заклех се никога да не го правя. И, общо взето, спазвам обещанието си. Но понякога... ох, как да кажа... понякога ситуацията налага драстични мерки.

— Тоест, правила си го и преди?! Това ли искаш да ми кажеш?

Явно допуска най-лошото — че нахлувам в ума му толкова често, че вече се чувствам там като у дома си. Макар че това изобщо не е така и че определено бих предпочела да не се признавам за виновна, знам, че трябва да му кажа. Ако искам някога да си върна доверието му, трябва му обясня.

Поемам си дълбоко въздух.

— Да. Няколко пъти съм прониквала в ума ти, без да те предупреждавам и без да те питам, за което дълбоко съжалявам. Наистина. Знам, че за теб това е немислимо нахлуване в личното ти пространство.

Той прави многозначителна физиономия и ми обръща гръб. Започва да мърмори, с което иска да ме накара да се чувствам неудобно. И успява. Не че го обвинявам. Влязох в ума му, подслушах най-интимните му мисли. Надявам се да съумее да ми прости.

— С други думи, аз нямам тайни от теб, така ли? И ти знаеш всичко за мен, дори неща, които не бих искал да научаваш? — Поглежда ме гневно. — И откога го правиш, Евър? От мига, в който се запознахме, предполагам...

Поклащам глава. Трябва да ми повярва на всяка цена.

— Не, съвсем не! Тоест... да, няколко пъти ти прочетох мислите, както вече ти казах, но само в случаите, когато смятах, че може да знаеш нещо, което...

Млъквам за миг, поемам си дълбоко въздух и обмислям следващите си думи. Той стои със стиснати зъби и юмруци. Нещата изобщо не се развиват в желаната от мен посока, но това не променя факта, че му дължа обяснение. Трябва да му кажа всичко, независимо че рискувам да го разгневя. Прочиствам гърлото си и продължавам:

— Честна дума! Правила съм го единствено когато исках да разбера дали не си научил истината за Деймън и мен. Заклевам се, не съм надничала в ума ти по никакъв друг повод. Не съм си и помисляла да направя нещо толкова безнравствено и грозно. Освен това преди чувах мислите на всички. Стотици, дори хиляди мисли, които ме нападаха от всички страни. Имах чувството, че ще оглушея. Затова непрекъснато носех качулката и айпода. Нали не смяташ, че е било просто от липса на вкус?

Млъквам и го поглеждам: напрегнатите рамене, начина, по който нервно изпъва гръб.

— Единствено по този начин можех да блокирам всичко това. На теб може и да ти е изглеждало смешно и дори ненормално, но ми вършеше добра работа. Едва когато Ава ме научи как да издигам защитна преграда и да изключвам всички чужди мисли и енергии, започнах да се чувствам нормално и изоставих качулката и слушалките. Така че, да, донякъде си прав. От деня, в който се запознахме, чувах всяка мисъл, която преминаваше през главата ти... както и тези на всички останали. Това не значи, че съм искала да подслушвам... Просто нямах избор. Другите неща обаче са си твоя работа, Майлс. Честно ти казвам! Наистина внимавах да не разкривам тайните ти и нещата, които не искаше да зная. Трябва да ми повярваш!

Гледам го как крачи нервно напред-назад из магазина. Докато е с гръб към мен, не мога да видя лицето му, нито да разгадая изражението му. Обаче аурата му изсветлява и става по-ярка... което е сигурен знак, че настроението му започва да се оправя.

— Извинявай — промълвява най-сетне и се обръща към мен.

Изобщо не схващам той пък за какво ми се извинява, особено на фона на казаното току-що. Майлс обаче продължава:

— Само като се сетя какво си мислех за тебе преди... е, по-точно не за теб, най-вече за избора ти на дрехи... и все пак...

— Намръщва се извинително. — Не мога да повярвам, че това е била причината за странното ти поведение и облекло! Съжалявам, наистина.

Свивам рамене. Нямам нищо против да оставим темата. И без това тази история е минало — поне за мен.

— Имам предвид, че... независимо от всичко ти остана с мен. Не ме отхвърли, правеше ми компания, караше ме на училище, не спря да ми бъдеш приятелка... — повдига рамене и въздиша.

— Няма значение, недей... — усмихвам се, изпълнена с надежда. — Единственото, което искам да знам, е дали ти още имаш желание да бъдеш мой приятел?

Той кимва, а после тръгва към мен с разперени като за прегръдка ръце:

— А ако случайно се чудиш, ще ти кажа, че Хевън първа ме осветли по въпроса.

Махвам с ръка. И сама се бях досетила за това.

— Не, всъщност взимам си думите назад. Отначало тя не ми каза всичко.

Спира за миг пред мен, посочва един от пръстените под стъклото и аз бързо му го подавам. Той го нахлузва на пръста си и същевременно обяснява:

— Всичко започна, когато ме покани у дома си... — млъква, за да се полюбува на пръстена, после го сваля и посочва към следващия. — Знаеш, че се е изнесла от къщи, нали?

Поклащам глава отрицателно. Не знаех, но не съм особено изненадана.

— Сега живее в бившата къща на Роман. Не знам колко време ще продължи това, но наскоро ми спомена, че ще направи постъпки да получи правна независимост^[1] от родителите си. Както и да е, накратко, тя ме покани на гости, наля ми една огромна чаша с еликсир и се опита да ме подмами да пия, без да ми казва какво ми дава.

Клатя невярващо глава. Не мога да си представя, че някой може да е толкова безотговорен. Е, като се има предвид, че става въпрос за Хевън, не е невероятно.

— А когато най-учтиво отказах, тя ме погледна и с много драматизъм заяви... — Той прочиства гърлото си и имитира съвършено дрезгавия, задъхан глас на Хевън: — „Майлс, ако някой ти предложи вечна младост, вечен живот, невероятни физически и психически възможности... би ли приел?“

Поклаща невярващо глава.

— Погледът ѝ беше екзалтиран, а сините сапфири, които незнайно как е прикрепила към челото си, буквално ме заслепяваха. И направо изпадна в нервна криза, когато отвърнах: „Ъ-ъ, не, благодаря.“

Опитвам да си представя сцената и се усмихвам.

— После, естествено, реши, че не съм разбрал за какво точно става дума. Обясни отново, този път с повече подробности. Аз обаче пак казах „не“. Тогава вече наистина побесня и ми разправи, общо взето, всичко — нещата, които после чух и от Деймън. За еликсира, как той те е направил безсмъртна и как ти си сторила същото с нея. После изръси още някои детайли, които Деймън не ми сподели — например факта, че си убила Дрина и Роман...

— Не съм убила... — искам да кажа Роман, но млъквам. Какъв смисъл има да му разкривам, че Джуд го е сторил? Майлс и без това

вече знае твърде много. Не бива да утежнявам положението.

— Както и да е — свива рамене, сякаш водим съвсем нормален разговор за обикновени неща. — Когато за трети път ме накара да пия, аз за трети път отказах. Тогава взе да беснее като двегодишно дете, на което са отказали да му купят играчка, а аз ѝ заявих: „Не че искам да те прекъсвам, обаче фактите са си факти! Ако това наистина действаше, Дрина и Роман щяха все още да се мотаят наоколо в идеално здраве, нали? А това не е точно така. Явно не са били толкова безсмъртни...“

Млъква за миг и впива поглед в моя.

— И знаеш ли какво ми отговори? Заяви, че след като приключи с теб, ще разреши и този въпрос — веднъж завинаги. Че е достатъчно само да ѝ имам доверие, защото нейният еликсир е много по-добър от вашия. Само няколко глътки — и ще се сдобия с вечен живот, вечно здраве, вечна красота... и така до края на вечността.

Преглъщам с усилие, загледана в аурата му, която в момента блести в яркожълто. Това е единственото потвърждение, че не се е поддал на изкушението... поне засега.

— Честно казано, тя бе толкова убедителна, че би засрамила всеки търговец. Накрая ѝ казах, че ще обмисля предложението ѝ — свива рамене. — Че сам ще проуча нещата и ще ѝ се обадя след около седмица.

Подскачам. Толкова много думи напират в устата ми, че за малко да се задавя.

Той обаче само се разсмива — дълбоко, гърлено и толкова силно, че се превива. Поклаща глава и ме поглежда с весели пламъчета в очите.

— Успокой се, шегувам се. Ти за какъв ме взимаш? За някакъв суетен и лекомислен идиот ли? — усеща как са прозвучали думите му и бърза да се поправи: — Извинявай, не исках да те обидя. Имах предвид, че пак ѝ отказах, твърдо и недвусмислено. А пък тя ми отвърна, че предложението ѝ все още важи. Че ако променя решението си, фонтанът на младостта ме очаква.

Поглеждам го, удивена, че е отхвърлил подобна възможност. Джуд например винаги е твърдял, че не би избрал безсмъртието, но пък на него никой не му го е предлагал. Кой знае какво би избрал в крайна сметка. Ами Ава? На нея ѝ оставаше само една крачка. Вярно,

че спря, преди да я направи, но... Сигурна съм, че освен Майлс и Ава няма много хора, които биха отхвърлили предложението.

На лицето му се появява престорена обида.

— Какво?! Наистина ли си толкова изненадана? Нима си смятала, че някой като мен — гей и актьор — непременно ще се вкопчи в такава възможност? Това са стереотипи, Евър. Засрами се!

Поглежда ме така презрително, че се сепвам. Засрамена и гузна, се втурвам да се оправдавам, но преди да отворя уста, той се ухилва победоносно.

— А така! На това му се вика актьорско майсторство! — размива се и цялото му лице се озарява от удоволствие. — Е, поне що се отнася до тази, последната част — за стереотипите и срама. Останалото си беше истина. Виждаш ли колко добър съм станал?

Прокарва пръсти през косата си, а после подпира лакти на щанда и се навежда към мен:

— Единственото, което искам, единствената ми мечта е да бъда актьор! Изцяло отдаден на професията си. Това е едничката ми цел. Амбицията, на която съм посветил живота си. Нямам никакво желание да ставам холивудска звезда с фалшива усмивка и намазана с гел коса. Като свален от корицата на списание „Пийпъл“. Не си падам по купоните и скандалите на Холивуд, нито по клиниките за лечение на зависимости. Интересува ме единствено изкуството. Искам да вдъхвам живот на написаните истории, да се превъплътя в най-различни образи... Не мога да ти опиша какво е усещането да се слееш с дадена роля — невероятно е! Искам да го изпитвам отново и отново. И искам да играя не всякакви роли, не само на млади и хубави мъже. А пък за да уча, за да се развивам и усъвършенствам, трябва да опозная живота. Трябва да грабя от него с пълни шепи, и то на всичките му сцени — тази на младостта, средната възраст и старостта... Човек не може да изиграе живота, ако не го е изживял преди това.

Млъква за малко и очите му пробягват по лицето ми, сякаш иска да се увери, че го разбирам. После продължава още по-разпалено:

— А страха от смъртта, от който си се освободила, аз го искам, имам нужда от него! Той е една от основните, първични движещи сили, присъщи на хората. Нямам причина да се стремя да се отърся от него. Всичко, през което преминавам, всичко, което преживявам, е гориво за моето изкуство... Но за това трябва да остана смъртен. Няма

да постигна нищо, ако съзнателно се превърна в някой празноглав хубавец, замръзнал във времето, който не се променя векове наред.

Чудя се дали да се чувствам облекчена, или засегната. Като погледна на нещата глобално, избирам първото.

— Съжалявам. Не искам да те обидя. Просто се опитвам да ти обясня моята гледна точка. А, да не забравям и колко обичам да си хапвам! Изобщо не мога да си представя да съм на постоянна течна диета до края на вечността. Освен това харесвам малките промени, които настъпват с всяка изминала година, печата, който оставят. И дори да не ти се вярва, искам да запазя даже белезите си. Харесвам си ги. Те са част от мен... част от историята, която ме прави този, който съм. А някой ден, ако имам късмет и живея достатъчно дълго, за да се превърна в старец — импотентен, изкуфял, дебел и плешив — е, тогава ще бъда щастлив, че имам спомени. Стига да не се разболея от Алцхаймер, разбира се. А сега сериозно... Евър, преди отново да започнеш да се оправдаваш и защитаваш — вдига ръце, за да ме спре, — преди да тръгнеш да ми обясняваш, че Деймън е натрупал достатъчно спомени за всички ни и въпреки това се чувства чудесно и е щастлив, нека ти кажа какво всъщност имам предвид. Онова, което искам повече от всичко, е да стигна края на живота си и когато това се случи, да имам ясна представа и спомен какъв съм бил някога и какъв съм станал. Да покажа, че съм направил най-доброто, на което съм бил способен, с онова, което ми е било дадено. Че съм изживял пълноценно живота си.

Гледам го втренчено и се опитвам да си върна гласа, да кажа нещо, но не мога. Гърлото ми е свито и думите отказват да минат през него. А после, преди да успея да се спра, да отместя погледа си и да се съсредоточа върху нещо друго, сълзите рукват.

Рукват така, че не мога да ги спра. Не успявам да потисна хълцането, да скрия как се тресат раменете ми, обзелото ме отчаяние, от което стомахът ми се свива.

Майлс заобикаля щанда и ме грабва в прегръдките си, започва да гали косата ми и да ме успокоява. Но нежните утешителни думи, които шепне в ухото ми, не ми действат.

Защото знам истината.

Наясно съм, че не всичко ще е наред.

Защото, макар да притежавам вечна младост и красота, макар че никога няма да остаря, да се разболея и да умра, също така няма и да изпитам тази прекрасна нормалност, която Майлс току-що описа.

---

[1] Правната независимост (еманципацията) на малолетни и непълнолетни лица е правен механизъм, чрез който лица, ненавършили 18 години, придобиват правото да притежават собствен бизнес или да печелят по някакъв друг начин за собствена сметка, без намесата на родител или законен настойник. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В събота следобед се окачва, че няма как да ги отбягвам повече. Сабина е застанала до кухненския плот и реже зеленчуци за гръцка салата. До нея Миноз щедро пълни пирожките със смляно пуешко месо.

— Ей, Евър — вдига поглед и ми се усмихва той. — Искаш ли да се присъединиш към нас? Има още много, ще стигне за всички ни.

Поглеждам към Сабина, чиито рамене се напрягат. Ножът в ръцете ѝ се стоварва върху дъската по-силно от необходимото и почти сплесква домата, вместо да го разполови. Става ми пределно ясно, че тя далеч не ми е простила, нито пък ме е приела. Нямам сили да се боря с нея в момента.

— Ъ-ъ, всъщност тъкмо се канех да излизам — измърморвам, избягвайки погледа му.

Надявам се да не се опитва да ме спре, за да си бърбим. Наистина искам да се махна час по-скоро оттук.

Промъквам се към изхода и вече съм на една крачка от свободата, когато Миноз приключва с пирожките и казва:

— Би ли ми отворила вратата, ако обичаш?

Застивам на прага. Ясно ми е, че не просто ме моли за помощ, ами иска да си поговорим на спокойствие някъде, където приятелката му не може да ни чуе. Няма как да се измъкна, така че отивам с него до скарата. Известно време той се занимава с приготвянето на храната. Изглежда толкова погълнат от задачата, че решавам да го оставя, мислейки, че съм сбъркала по отношение на намеренията му. В този миг обаче той пита:

— Е, как върви училището тази година? Не те виждам често... Всъщност май не съм те виждал изобщо.

Поглежда ме крадешком и отново се връща към работата си — поръсва месото с подправки, докато аз стърча безмълвно и се чудя какво да му отговоря.

Естествено, няма смисъл да лъжа човек, който може просто да провери дневника с присъствията, така че само вдигам рамене:

— Е, това вероятно може да се обясни с факта, че бях на училище само първия ден. Оттогава не съм стъпвала там.

— А-ха — кимва той и оставя бурканчето с подправката на гранитната лавица до скарата. Едва след това се обръща и ме поглежда. — Тежък случай на загуба на мотивацията, предполагам?

Започвам да се чеша по ръката, макар че изобщо не ме сърби. Би трябвало да спра да се въртя така нервно; и без това изглеждам достатъчно гузна. В този миг погледът ми случайно се спира на прозореца на първия етаж, където Сабина е застанала на пост. При вида ѝ изпитвам неистово желание да побягна.

— Обикновено това се случва чак през последния срок. Теб обаче явно те е пипнало по-рано. Мога ли да ти помогна с нещо?

Ами да, можеш да кажеш на гаджето си да не ме съди. На Хевън — да не се опитва да ме убие, на Онър — да не ме заплашва... А, да — няма да е зле и да ми помогнеш да разкрия истината за общото ни минало с Деймън. В свободното си време пък пробвай да докопаш една бяла риза с петно отпред и да я изпратиш в някоя лаборатория за анализ — това наистина ще е страхотно!

Разбира се, не му казвам нищо подобно. Вместо това свивам рамене и въздъхвам още по-силно с надеждата да схване не толкова деликатния ми намек.

Дори и да е доловил посланието ми, не го показва.

— Слушай, исках просто да знаеш, че не си сама. Независимо какво си мислиш, наистина не си.

Нямам никаква представа какво се опитва да каже.

— Говорих с нея за това. Разказах ѝ някои неща за преживяванията на хора, които са били на косъм от смъртта. Попадал съм на доста такива проучвания.

Независимо че искам само да се обърна и да си тръгна, слагам ръце на кръста си и леко се привеждам към него:

— А би ли ми обяснил как така си „попаднал“ на тази информация? Съмнявам се, че е възможно, освен ако не си я търсил целенасочено.

Той се заема да прехвърли месото от чинията върху скарата и ми отговаря съвсем спокойно:

— Веднъж гледах едно предаване по телевизията и ми се стори изключително интересно. Дори си купих книга по темата, а после и още няколко... и така се започна. — Притиска месото с шпатулата и наоколо се разнася цвърчене. — Обаче ти си първата, която срещам на живо. Някога обмисляла ли си възможността да участваш в такъв изследователски проект? Чувал съм, че непрекъснато търсят хора, които да използват за опитите си.

— Не — отвърщам доста рязко.

Дори не му давам възможност да довърши въпроса си. Искам да му стане пределно ясно, че не желая да обсъждам темата. Нямам никакво намерение да се превръщам в опитно зайче на някакви псевдоучени.

Той обаче само се разсмява и повдига ръце в знак, че се предава:

— Недей да стреляш! Само питам.

Обръща филетата едно по едно и двамата се вслушваме в цвърченето и съскането на месото. Когато се изпичат добре и от двете страни, той ги връща обратно в чинията и ме поглежда внимателно:

— Слушай, Евър, просто й дай малко време да свикне с идеята, става ли? Никак не е лесно да приемеш нещо, което поставя под въпрос цялостната ти представа за света. Ако се поотпуснеш малко и й дадеш възможност, рано или късно тя ще разбере. Сигурен съм в това. Обещавам да продължа да я обработвам — ако и ти обещаеш да не я притискаш толкова. Всичко ще отmine, преди да се усетиш.

Това предсказание ли беше? Да не би и ти да си се сдобил с ясновидски способности? — ми се иска да го попитам, но за щастие прехапвам език, преди да го сторя. Той само се опитва да ми помогне. Вярвам в безкористните му намерения. И в действителност няма значение дали Сабина ще разбере. По-важното в момента е, че той иска да вникне в проблемите ми и се интересува от мен. Мога поне да не му преча.

— Що се отнася до училището и отсъствията ти обаче... — поглежда ме строго — въпрос на време е, преди да научи. Така че опитай се да не влошаваш допълнително положението. И без това си имаш достатъчно проблеми в момента. Поне си помисли. Освен това, доколкото знам, гимназиалната диплома не е навредила никому. Може само да ти е от полза.

Измърморвам нещо и бързо тръгвам към вратата. Нямам представа дали смята разговора за приключен, но моето участие в него определено приключи.

Тези правила, за които говори, вече нямат никакъв смисъл за мен. Неприложими са. Учението, присъствията, дипломата, церемонията по завършването... те са за другите хора.

Нормалните.

Смъртните.

Не за мен.

Запалвам с мисъл колата си много преди да стигна до нея. Мятам се и потеглям към мястото, където се уговорихме да се видим с Джуд.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Виждам го в секундата, в която стигам до паркинга. Чака ме в джипа си и потропва с пръсти по волана в ритъм с музиката от телефона си. Изглежда толкова спокоен и доволен, че за миг се изкушавам да обърна и да го оставя сам.

Но не го правя.

Това, което имам да му казвам, е прекалено важно. Хевън няма да се откаже от заплахата си. Това може да е единствената ми възможност да го убедя колко сериозна е ситуацията.

Спирам до него и му махвам. Той измъква слушалките от ушите си, мята ги на съседната седалка и изскача навън. Обляга се на вратата със скръстени ръце и чака да отида при него.

— Здравсти! — поздравява ме той и ме оглежда от главата до петите. Забелязва нервния жест, с който премятам чантата си през рамо и приглаждам тениската си, но не прави никакъв коментар. — Добре ли си? — Изражението му ясно показва, че се чуди защо точно съм го повикала тук.

Кимвам в отговор и се усмихвам, макар да си мисля, че по-скоро аз би трябвало да му задам този въпрос.

— Да, всичко е наред.

Спирам на крачка от него. Чудя се как да започна и какво точно да му кажа. Вярно, че аз поисках да се срещнем, но не си бях направила труда да обмисля как да му обясня. Има твърде много неща, които...

— Ъ-ъ, ами ти? Ти добре ли си?

На свой ред го оглеждам. Определено изглежда много по-добре от последния път, когато го видях — цветът на лицето му е здрав, а погледът му не е пуст и отнесен. Най-показателен обаче е цветът на аурата му — ярко, наситенозелено. Един поглед към нея е достатъчен да се уверя, че състоянието му се подобрява.

Той кимва утвърдително. Явно иска да оставим тази тема и да разбере каква е причината за срещата ни. Аз обаче продължавам да

мълча и той поема инициативата:

— Сериозно. Аз... — поема си дълбоко въздух — започвам да свиквам с идеята, че я няма. Нищо не мога да променя, така че по-добре да го приема, нали?

Измърморвам нещо в съгласие, както и някакви банални успокоителни приказки, които човек едва ли си струва да запомни. После обаче си казвам, че вече отлагах достатъчно дълго. Крайно време е да мина на въпроса. Подготвям се психически и питам:

— Ами Хевън? Виждал ли си я наскоро?

Той отклонява поглед и започва да потрива наболата си брада. Гласът му е уморен и в него се долавя примирение:

— Не, въобще. Което, като се замисли човек, вероятно не е добър знак. От друга страна, всичко това е толкова откъд възможностите ми, че едва ли бих могъл да преценя обективно.

Очите му пробягват за миг по лицето ми, след което отново се насочват към някаква неопределена точка в далечината.

— А какво ще направиш, ако ти кажа, че това не е вярно? — Млъквам и изчаквам да се уверя, че съм привлякла вниманието му. — Че изобщо не е непосилно за теб?

— Шегуваш се, нали?

Аз не отстъпвам и не променям изражението си.

— Изобщо не се шегувам. Всъщност...

Той обаче не ми дава възможност да довърша. Вече си е направил извод и бърза да ме прекъсне. Смята, че знае за какво говоря, и не желае да го обсъждаме.

— Виж, Евър... — въздъхва и пъха ръце в джобовете на дънките си. — Наистина оценявам загрижеността ти за безопасността ми, но нямам никакви намерения да пия от еликсира и да ставам безсмъртен като теб.

Зяпвам и очите ми се разширяват. Едва успявам да удържа ченето ми да не увисне до коленете. Това ли си мисли, че му предлагам?!

— И преди съм ти го казвал, но не искам да си помислиш, че те осъждам или нещо подобно... Просто... толкова дълъг живот изобщо не е нормален. А и честно казано, това изобщо не е за мен. Наистина, не ме интересува.

Леле! Сега пък и той! Какво им става на тия хора?

— След като посетих Съмърленд и видях Лина... Оф, струва ми се, че само човек, който не е с всичкия си, ще иска да остане тук. Трябва да си наистина луд, за да избереш да останеш излишно дълго в този несъвършен свят, изпълнен с толкова омраза... при условие, че на една крачка разстояние те очаква толкова прекрасно и неповторимо място!

Този път, макар думите му да ме засягат, не започвам да плача. Край вече. За добро или за зло, аз съм такава каквато съм. Връщане назад няма. Което съвсем не означава, че ще взема да убеждавам останалите да се присъединят към мен.

— Не може да е толкова зле... все нещо хубаво има, нали? — казвам с надеждата да разведря обстановката.

Той обаче не отвърща на усмивка ми. Гласът му също остава напълно сериозен:

— Да, предполагам, че си права. Не всичко е омраза, подлост и неприятности. От време на време — ако имаш късмет, разбира се — може да откриеш и малко щастие.

— Е, това е прекалено черногледо, не мислиш ли? — смея се насила аз. Думите му ме разстройват повече, отколкото смея да си призная.

— Както и да е. Не исках да те обидя. Просто това не е за мен. Не ме интересува и толкова.

Свивам рамене и се каня да мина на въпроса, заради който дойдох тук.

— Е? Разбрахме ли се? — пита той.

— Да, всичко е наред. Трябва обаче да обсъдим някои други неща.

Махвам му да ме последва и тръгвам към входа. Затварям очи за миг и си представям как ключалката пред мен се отключва. После му подвиквам през рамо:

— Повярвай ми, още дори не сме започнали!

Бутам с две ръце портата и двете ѝ крила се разтварят широко. Мислех, че върви след мен, но когато се обръщам, за моя изненада виждам, че Джуд все още стои от другата страна на вратата.

— Евър, какво става? Защо искаше да се видим тук? Нали беше приключила с училището?

Оглеждам тези няколко сгради, които не съм виждала цяла седмица и които въобще не ми липсваха.

— Явно не съм. Освен това ще са ни необходими пространство и уединение, а за друго място не можах да се сетя.

Той повдига заинтригувано вежди, но аз само му махвам с ръка и тръгвам към гимнастическия салон. И без да поглеждам назад, зная, че този път ме следва.

— И тази врата ли е заключена?

Погледът му пробягва по ръцете, краката и врата ми... общо взето, по всички места, които са разголени.

Кимвам и се съсредоточавам върху ключалката. Чува се щракване и вратата зейва. Подканвам с жест:

— Ти си първи.

Той влиза и тръгва към средата на помещението, а гумените подметки на чехлите му скърцат по лакирания паркет. Спира точно в центъра на залата, слага ръце на кръста си, поема дълбоко въздух и отбелязва:

— О, да! Определено помня тази миризма... като във всеки училищен спортен салон. Човек не може да я сбърка.

Усмивам се, макар и съвсем бегло. Нямаме време за губене, нито за шеги и лекомислени разговори. Предстои ни много работа. Дошла съм тук с една-единствена цел: да го спася. Или по-точно, да го науча как да се защитава сам, когато мен ме няма. Дори да съм му ядосана, дори да се съмнявам в мотивите и намеренията му, все още смятам за свой дълг да го предпазя от Хевън.

— И така, най-добре да започваме. Няма смисъл да губим повече време.

Той ме поглежда предпазливо. По лицето му проблясва пот. Не мога да разбера дали се дължи на горещо и задушно време, или пък се притеснява в какво се е забъркал и какво очаквам от него.

Мятам чантата си в ъгъла, стягам връзките на обувките си и свалям тениската си. Приглаждам белия си потник и намествам еластичния колан на късите си панталонки, после се приближавам към него и казвам:

— Така, за чакрите вече знаеш. — Заставам срещу него и го измервам с поглед. — Това поне е ясно, като се има предвид, че уби Роман с един-единствен удар.

— Евър, аз...

Мой ред е да го прекъсна и да не му позволя да говори. Не искам да слушам оправданията му. Вече съм ги чувала неведнъж, но не се разколебах — няма да го сторя и сега. Не мога да позволя да ме въвлече в спор, който би могъл да промени мнението ми за него и за обучението му.

— Спести ми го, ако обичаш! — вдигам ръце пред себе си, за да го накарам да замълчи. — Това е друга тема и няма да я обсъждаме сега. Днес ще се спрем само на това, че Хевън притежава сили, каквито дори не можеш да си представиш. Каквито дори аз не мога да си представя.

В момента е направо опиянена от способностите си, което я прави безразсъдна и много опасна. Трябва да се пазиш от нея на всяка цена! Ако обаче я срещнеш случайно или — по-вероятно — ако тя реши да нападне, трябва да си подготвен. Познаваш я достатъчно добре. Коя мислиш, че е най-слабата ѝ чакра?

Той ме поглежда и ъгълчетата на устните му леко се повдигат. Ясно е, че не възприема ситуацията сериозно. А това е ужасна грешка от негова страна.

— Колкото по-бързо ми отговориш, толкова по-скоро ще продължим нататък — заявявам с ръце на кръста. Пръстите ми нетърпеливо потропват по хълбоците ми.

— Третата — отвърща и притиска разперената си длан малко под гърдите, — слънчевата чакра, позната още като центъра на ревността, на неконтролируемия гняв и разрушителните вътрешни емоции. Е? Какво ще кажеш, издържах ли изпита? Мога ли вече да си взема медала и да се прибирам? — повдига въпросително вежди, като продължава да се усмихва.

— Добре, сега аз ще се престоря, че съм Хевън — пренебрегвам въпроса и умолителния му поглед, — и искам да ме нападнеш. Прицели се внимателно, точно както би направил с нея.

— Евър, моля те! Това е смешно! Не мога да го направя. Наистина оценявам загрижеността ти, но подобна постановка... — Тръсва глава и дългите златистокафяви кичури се полюшват край главата му. — Това е... смущаващо. Най-меко казано. Чувствам се неловко.

— *Смущаващо?!*

Имам чувството, че очите ми ще изскочат от орбитите си. Направо не мога да повярвам! Мъжкото его е направо... невъобразимо.

— Ще се престоря, че не съм те чула. Виж какво, тя е в състояние да те нарани по много начини, преди да реши да ти спести мъките и да те довърши, а ти се правиш на срамежлив? Притесняваш се? От мен?!

Наистина нямам думи. Само че трябва да намеря.

— Слушай, ако се притесняваш, че може да ме нараниш, забрави! Това няма да се случи. Не си в състояние да ме нараниш, колкото и да се опитваш. Така че, избий си го от главата и започни да нападаш!

— А, много успокоително! Направо мехлем за мъжеството и самочувствието ми. Имам чувството, че току-що ме скопи, при това с тъп нож.

— Не се опитвам да те обидя — уточнявам аз, — само излагам фактите. Аз съм по-силна и това е факт. Не че има нужда да ти го казвам, вече неведнъж имаше случай да се увериш. Факт е също, че и Хевън е по-силна от теб. Това не можеш да промениш. Аз обаче притежавам нещо, което тя няма.

В погледа, който ми хвърля, не се чете почти никакъв интерес.

— Тя спря да носи амулета си. В момента нищо не я пази. Аз, от друга страна, никога не свалям своя... — В този миг си припомням няколкото случая, в които съм го правила, и се коригирам: — Тоест, вече не го свалям. Освен това моята най-слаба чакра не е тази на слънчевия сплит. Не че ще ти кажа коя е точно, но както и да е. Дори да знаеше, дори да беше толкова отчаян, че да поискаш да ме убиеш, пак щях да ти попреча. Така че се примири — няма изгледи скоро да се измъкнеш оттук и да продължиш с плановете си за вечерта.

Той се намръщва и въздъхва театрално. После вдига ръце в знак, че се предава, и измърморва:

— Добре де, добре. Просто ми кажи какво искаш да направя. Да ти се метна отгоре или какво?

— Става. Защо не пробваш?

Джуд твърдо отсича:

— Съвсем ясно е защо. Тази ситуация е съвсем нереалистична. Никога не бих нападнал Хевън или когото и да било, без да ме предизвика. Всъщност дори и тогава не бих го сторил. Аз съм

миролюбив човек и мразя насилието, както добре знаеш. Така че, ако наистина искаш да участвам, ще трябва да измислиш нещо подходящо.

— Добре, няма проблем — кимам. Няма да му позволя да се измъкне. — Аз също не възнамерявам да нападам Хевън. Не смятам обаче, че можем да пренебрегнем клетвата ѝ да ни унищожи. Тя даде да се разбере, че няма да ни остави на мира — нито теб, нито мен. И не прави грешката да я подценяваш, Джуд. Напълно способна е да го стори. Особено теб, като се има предвид колко си неподготвен. Може да те победи съвсем лесно. Няма дори да се изпоти. Ти може да не искаш да си безсмъртен, но едва ли искаш да умреш, а именно това ще се случи, ако не внимаваш. Така... Какво ще кажеш аз да те нападна първа? По-добре ли ще се чувстваш? И без това най-вероятно именно така ще се развият събитията.

Той разперва ръце с безразличие. Това ме вбесява дотолкова, че се втурвам към него без предупреждение. Движа се толкова бързо, че той дори не разбира какво се случва. В един момент стои в центъра на салона, хладнокръвен и невъзмутим, а в следващия се оказва притиснат към отсрещната стена. Точно както Хевън направи с мен.

— Ето това ще се случи — казвам му аз и стисвам плата на ризата му толкова силно, че в ръката ми остава парче от нея. Усещам дъха му върху бузата си, плитък и накъсан. Лицата ни са на сантиметър разстояние. Впивам очи в неговите, които от изумление са станали почти кръгли.

— Така ще бъде — толкова бързо и толкова брутално. Няма да имаш време да реагираш.

Дишането му се ускорява, по лицето му се стича пот, сърцето му започва да препуска. Причината обаче не е нито страх, нито изненада, макар безспорно да съм го стреснала.

Не, тази реакция се дължи на нещо съвсем друго.

Нещо, което веднага разпознавам.

По същия начин ме гледаше през онази нощ, когато почти се целунахме в джакузито. Тогава, когато ми каза, че ме обича, че винаги ме е обичал — през всеки един от миналите ни животи — и че няма намерение да се отказва от мен.

Затова, макар че се опитвам да послушам разума си, да пусна ризата му и да се отдръпна възможно най-далече от него, не го правя.

Вместо това го сграбчвам още по-силно, притискам се още по-плътно към тялото му, привлечена от спокойствието, което сякаш се излъчва от кожата му... и потъвам в очите му, синьо-зелени като морето.

Тихото гласче в главата ми ми припомня всички причини, поради които трябва да избягам, и то веднага — подозренията, въпросите без отговор... Тялото ми обаче ги пренебрегва и му отвърща така, както робинята от онзи предишен живот.

Вдигам ръка към лицето му, пръстите ми треперят от желанието да го докоснат, да се слеят с кожата му. Да потъна в него. Името ми се изплъзва от устните му като стон, като молитва, сякаш го боли да го произнесе. Сякаш близостта ми е мъчение за него.

Но аз няма да му позволя да продължи, да каже нещо повече. Притискам пръсти към нежната извивка на устните му, изкушена от топлината им. Какво ли би било усещането да ги докосна със своите устни?

Усещам как сърцето му се блъска в гърдите — имам чувството, че е точно под моята кожа. Опитвам се да се преборя, но ми липсва решителност. Наистина трябва да разбере сама. Трябва да открия веднъж и завинаги истината. Така ще мога да излича въпроса, който ме изгаря. Надявам се целувката му да ми разкрие отговора, както се случи някога с Деймън.

Дали помежду ни има някаква връзка?

Дали не ни е било писано да бъдем заедно, а Деймън да се е намесил нарочно?

Има само един начин да разбере.

Поемам дълбоко въздух, затварям очи и изчаквам устните му да се впият в моите.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Евър, моля те!

Пръстите му нежно докосват брадичката ми и ме принуждават да отворя очи и да го погледна.

Повдигам с нежелание клепачи и срещам очите му, чийто синьо-зелен цвят блести на фона на бронзовата му кожа, златистокафявите кичури, обграждащи лицето му като в рамка, и проблесващите му бели зъби.

— Толкова отдавна го искам... от толкова много години... Но първо трябва да знам...

Затаявам дъх. От устата му излизат думи, които изобщо не съм очаквала:

— Защо аз? И защо точно сега?

Отдръпвам се назад. Привличането, което допреди секунда изглеждаше неустойимо, започва бързо да топи.

— Дори не знам какво искаш да кажеш с това.

Пръстите ми се разтварят и малкото парченце плат пада на пода. Опитвам се да се отблъсна от него, но той стисва и двете ми ръце и не ме пуска.

— Какво стана? Какво се промени между теб и Деймън, та реши да опиташ с мен?

Поемам дълбоко въздух и се вглеждам в ръцете му и в преплетените ни пръсти. Китката му се намира точно върху гривната с кристална подкова, която Деймън ми подари на хиподрума. Този път наистина се отдръпвам. Дишането ми бавно възвръща нормалния си ритъм, а магията помежду ни постепенно губи силата си с всяка крачка, която правя.

Той обаче заслужава отговор, не мога да го оставя така. Накрая казвам:

— Открих нещо. — Поглеждам го крадешком и веднага отклонявам очи. — Нещо за миналото ни, което...

Преглъщам с усилие. Само няколко прости думи — защо ми е толкова трудно да ги изрека? Опитвам отново:

— Нещо, което е крил от мен в продължение на дълго, дълго време.

Джуд вдига към мен поглед, в който не личи никаква изненада. Неведнъж ми е споменавал за тайните, които крие Деймън. За неспособността му да печели честно битка, особено когато се бори за мен. В защита на Деймън мога да кажа единствено, че той никога не го е отричал. Всъщност гузната му съвест го тормозеше толкова много, че реши да се оттегли за известно време... така че да мога да избира на спокойствие един от двамата им.

Както и направих.

И избрах него.

Но в моите очи съперничество никога не е имало.

От мига, в който срещнах Деймън, не можех да мисля за друг.

Ами ако съм сбъркала?

Ако през цялото време именно Джуд е бил мъжът за мен?

В крайна сметка, той винаги е бил наблизо, през всеки един от предишните ми животи... включително този, за който току-що научих. Но всеки път губи. Винаги го отхвърлям. Винаги той остава сам.

Ами ако не е трябвало да става така?

Ами ако просто съм била подведена, твърде запленена от очарованието на Деймън? Ако всеки път съм правила грешен избор?

Защо се срещаме отново и отново? Дали не ни се дава шанс да поправим нещата? И в крайна сметка да се съберем? Иначе какъв би бил смисълът на всичко това?

Вглеждам се в Джуд. Той е... хипнотизиращ. Не като Роман с лъскавата му, сякаш извадена от списание хубост, нито пък като Деймън — мургав и секси, който ме кара да се разтрепервам. Красотата на Джуд е спокойна и мечтателна. Той е от типа, който изглежда съвсем нормален на повърхността, но крие неподозирани дълбочини.

— Евър...

По лицето му личи, че се разкъсва между желанието да ме сграбчи и да ме целуне и необходимостта първо да поговорим.

— Евър, какво видя? Какво толкова ужасно си видяла, че реши да дойдеш при мен?

Дори само това, че осъзнава позицията си на вечния отхвърлен, ми къса сърцето.

Обръщам се и погледът ми пробягва по скамейките покрай стените, по дървения, на места изтърган паркет, баскетболното игрище (мрежата на коша е скъсана от едната страна). Давам си време да се успокоя и да се отърся от обаянието му... да допусна здравия разум и съмненията, които имам към него.

Решавам да бъда пряма и твърда. Обръщам се и казвам с равен и овладян глас:

— Преди известно време намекна... Не, това всъщност не бе намек, а твърдение. Каза, че ти е известна някаква тайна от общото ни минало. Това се случи след първото ти посещение във Великите храмове на познанието, което толкова те промени. Когато те попитах какво си видял там, ти не ми даде ясен отговор. По-късно обаче спомена нещо за Деймън... Каза, че в миналото той не е играл честно, но това щяло да се промени, защото, както ти се изрази, знанието е сила, а благодарение на Съмърленд ти вече знаеш много. Беше нещо в този смисъл. Както и да е, какво точно имаше предвид?

Стоя пред него спокойна и безмълвна и чакам да ми обясни. Той започва да търка челото си като човек, внезапно получил главоболие. След малко отпуска ръце покрай тялото си и вдига поглед към мен:

— Откъде искаш да започна? — След което се разсмява рязко и безрадостно.

Каня се да му предложи той да избере, но после размислям. Макар че Деймън бе редактирал всичките ми животи и всеки един съдържа тайна, която той не иска аз да науча, в момента искам да науча само за един. Този, който ме накара да дойда тук и да поискам да целуна Джуд.

— Юга — поглеждам го сериозно. — Американският юг от времето преди Гражданската война. Какво знаеш за тогавашния ни живот, когато двамата с теб сме били роби?

Изведнъж цялата кръв се оттича от лицето му, а очите му помръкват. Случва се толкова бързо, че е направо невероятно. Измърморва нещо нечуто под нос, а погледът му започва да се стрелка наоколо, ръцете и краката му нервно потрепват, сякаш не го свърта на едно място. Докато наблюдавам реакцията му, се питам дали не съм му разкрила нещо, което той не е знаел.

Тази мисъл обаче се изпарява много бързо, когато ме поглежда в очите:

— Значи вече знаеш. — Поема си дълбоко въздух и поклаща глава. — Смаян съм, че е имал куража да ти каже. Колкото и да не го харесвам, трябва да призная, че не е страхлив. А кой знае — може да е просто безразсъден...

— Не ми е казвал — изтърсвам, преди да успея да се спра.

— Да кажем, че аз... тъ... се натъкнах на нещо, което той определено не искаше да виждам.

Джуд кимва. Челюстта му се напруга, цялото му изражение се променя. Гласът му е нисък и мрачно сериозен:

— Честно казано, не го обвинявам. Това е един от най-лошите ни животи. Ако не и най-лошият. — После свива рамене.

— Поне за мен.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

В понеделник отново пропускам училище — този път, за да отида на заупокойната служба на Лина.

Това обаче е само извинение. Така или иначе нямаше да отида. Макар Миноз да твърди, че дипломата щяла да ми бъде полезна и да ми гарантира по-светло бъдеще, честно казано, аз доста се съмнявам. Това може да важи за нормалните хора, на които дава сериозни шансове да ги приемат в университета, а по-късно да си намерят добра работа. За мен обаче тези неща не значат нищо. Макар само допреди седмица да ми се струваше важно, вече знам, че съм се заблуждавала. Просто отбягвах очевидния факт, че ми е невъзможно да следвам „нормалния“ ход на събитията. Очакват ме живот и бъдеще, които са всичко друго, но не и нормални. И е крайно време да спра да се преструвам, че не е така.

Ако пък трябва да съм напълно искрена, роля за това ми решение има и Деймън. Може би дори най-важната. Работата е там, че още не съм готова да се срещна с него. Сигурно някой ден ще бъда, но в момента този ден изглежда много, много далеч.

Чест му прави, че ме остави на спокойствие. Дава ми възможност да обмисля нещата и сама да избира. От време на време проявява по някое червено лале, но това е единственият начин, по който си позволява да нахлуе в личното ми пространство. Цветето е нежно напомняне за любовта, която ни свързваше някога.

Която все още ни свързва.

Или поне така мисля.

Отвъртам капачката на бутилката с вода и оглеждам просторната дневна. Търся поне една позната физиономия в тълпата. Според Джуд Лина е имала много приятели, в което вече и сама се убедих. Само дето пропусна да ми спомене колко са различни. Колкото и да ми харесва да живея тук, Лагуна Бийч не се слави с особена расова и етническа толерантност, а тук са представени абсолютно всички етноси, за които мога да се сетя. При това много от гостите явно са

прелетели целия свят, за да се сбогуват с нея. Около себе си чувам безброй странни акценти, повечето от които не мога да разпозная.

Известно време стоя така и поклащам бутилката в ръка, като се чудя дали да потърся Джуд и да му кажа, че си тръгвам, или да поостана още малко в името на благоприличието. В този миг виждам Ава, която ми маха от другия край на стаята, и бързо започвам да пресмятам от колко време не сме разговаряли. Тръгва към мен, а аз неволно се питам дали и тя не чувства, че съм я изоставила.

— Евър! — поздравява ме с усмивка тя и се навежда да ме прегърне.

Покритите ѝ с тежки пръстени ръце стисват здраво раменете ми, а големите ѝ кафяви очи внимателно ме изучават. След миг се отдръпва и казва:

— Добре изглеждаш! — Смахът ѝ е някак лек и светъл, почти въздушен. — Но пък ти винаги изглеждаш добре, нали?

Вглеждам се в дългата тъмнолилава рокля, която измислих и проявих специално за случая. Джуд изрично забрани да се обличаме в черно. Каза, че за Лина би било ужасно да види тълпа черни врани на погребението си; че не би искала хората да скърбят за смъртта ѝ, а да празнуват живота ѝ. И тъй като лилавото бе любимият ѝ цвят, всички трябваше да си изберем дреха в някакъв негов нюанс.

— Е, тя тук ли е? — питам.

Ава прибира чупливата си кестенява коса зад ушите и от промененото изражение на лицето ѝ разбирам, че си е помислила най-лошото. Смята, че питам за Хевън.

— Лина — уточнявам аз, преди да си отвори устата и да спомене Хевън, за която нямам никакво желание да говоря тук и сега. — Имах предвид Лина. Виждала ли си я?

Очите ми се спират на огърлицата с цитрин, която тя винаги носи, пробягват по везаната лилава туника от чист памук, белите, плътно прилепналите дънки и красивите златисти сандали на краката ѝ. Едва тогава я поглеждам в очите и казвам:

— Знаеш, че не мога да видя духовете, които вече са преминали отвъд, а само онези, които са все още на земята.

— А опитвала ли си да ги заговориш? Да ги убедиш да продължат пътя си?

Тя намества дръжката на лилавата си чанта по-високо на рамото, а аз я поглеждам, все едно е полудяла. Толкова дълго време ми отне да се науча как да ги изключвам от съзнанието си, че и през ум не ми е минавало да се занимавам точно с тях. Все едно си нямам достатъчно собствени проблеми, че да тръгна да решавам тези на разни заблудени духове.

Ава обаче само се разсмива и погледът ѝ обхожда стаята.

— Повярвай ми, Евър, всички успяват да открият пътя до собственото си погребение. Все още не ми се е случвало да срещна дух, който да не е успял. Всеки иска да провери кой се е появил, кой какво казва, с какво е облечен и кой наистина скърби... и кой само се преструва. Това е голямо изкушение.

— Ами ти? Тъгуваш ли наистина? — питам я.

Не искам да прозвучи, сякаш се съмнявам в искреността ѝ и смятам, че се преструва. Дойдох тук, за да окажа морална подкрепа на Джуд и да почета жената, която ми помогна, когато наистина имах нужда. Не зная обаче нейната причина. Наясно съм, че Ава работеше за Лина, но нямам представа дали са били наистина близки... дали са били приятели.

— Ако питаш дали скърбя за загубата на една добра, щедра, милостива и пробудена душа — тя ме поглежда, без да трепва и без да примигва, — отговорът е „да“. Това е напълно естествено. Ако ме питаш обаче дали тъгувам повече за нея, отколкото за себе си, страхувам се, че трябва да кажа „не“. Скръбта ми е предимно егоистична.

— Точно това каза и Джуд — измърморвам аз тихо и леко задавено и оглеждам стаята да видя къде е.

Ава отмята назад гъстата си вълниста коса.

— А когато семейството ти загина... за кого ти бе най-мъчно?

Поглеждам я изненадано. Искане ми се да можех да кажа, че съм тъгувала безкористно за родителите си, за Жълтурко и за Райли, за неосъщественията мечта на сестричката си да се превърне в тийнейджърка... Но не мога, защото не е вярно. Макар от загубата им да ме болеше толкова, че имах чувството, че ще умра, всъщност скърбях най-вече за това, че бях изоставена. Че те продължиха и преминаха отвъд, а аз останах тук, на земята. Далеч от тях.

— Както и да е — свива Ава рамене. — Да се върнем на първоначалния ти въпрос. Да, видях я, макар и само за минута. Беше наистина красиво.

Усмива се и цялото ѝ лице грейва. По бузите ѝ плъзва руменина, а очите ѝ започват да проблесват, докато си припомня случилото се. Каня се да я попитам за повече подробности, когато тя сама обяснява:

— Стана, когато Джуд започна да говори. Забеляза ли как заекваше? В един момент гласът му изневери. Наистина бях забелязала. Домъчня ми за него.

— Е, точно тогава зад гърба му се появи Лина. Носеше се леко във въздуха, после постави ръце на раменете му, затвори очи и го обгърна в прекрасен облак от любов и светлина. Достатъчни му бяха само няколко секунди, за да се успокои. Жестът ѝ му помогна да се съвземе за нула време и да довърши речта си без повече проблеми. А пък тя изчезна почти веднага, разтопи се във въздуха.

Въздъхвам. Представям си как е изглеждало това. Искане ми се да го бях видяла със собствените си очи.

— Смяташ ли, че действително е усетил нещо? Тоест... присъствието ѝ... явно е усетил, че е там, след като това му е помогнало да се почувства по-добре. Дали обаче е съзнавал, че именно тя го е докоснала и подкрепила?

Ава свива рамене и сочи с ръка към зелената морава отвъд стъклената врата. Там Джуд разговаря с няколко от приятелите на Лина. Дългите му златистокафяви коси се спускат по гърба му и закриват ръкавите на лилавата тениска с щампа на някакво разноцветно хиндуистко божество.

— Защо не го питаш сама? — предлага тя. — Чух, че напоследък сте станали доста близки.

Зяпвам и веднага се запитвам дали наистина има предвид онова, което си мисля... Кой би могъл да ѝ разкаже за случилото се?

— Ами явно бягаш от училище, за да го заместваш в магазина — макар че аз неведнъж предложих да помогна. А и Деймън изглежда много унил напоследък. Поне с това впечатление останах от няколкото пъти, когато го срещах. И близначките казаха същото, а пък те го виждат много по-често от мен. Непрекъснато ги води на разни места — ходиха на кино, на картинг, пазаруваха в „Шопинг Айлънд“, дори ходиха в „Дисниленд“, където изпробвали водните пързалки.

Обиколиха всички места за забавление в Ориндж Каунти, при това поне по два пъти. На тях наистина им доставя огромно удоволствие, а пък аз съм благодарна за вниманието и великодушието му. Обаче не е нужно човек да мисли много, за да разбере причината за тези малко неочаквани прояви. — Млъква за миг и ме поглежда внимателно. — Очевидно е, че търси да се разсее, така че да не мисли твърде много за теб и за това, че вече не си до него.

Раменете ми увисват и изведнъж изпитвам някаква странна потискаща умора. Ако бях предишната Евър, вече щях да съм се ядосала и да съм използвала някой смехотворен аргумент, само и само да се защитя. Или пък щях да я прекъсна още при първите ѝ няколко думи.

Само че аз вече не съм онази личност. А и не мога да отрека истината на думите ѝ.

Аз наскърбих Деймън.

Заради мен е самотен. Не мога да отрека тези факти.

Все пак нещата не са толкова прости. Има много неща, които тя не знае. За сближаването ми с Джуд е права, но не става дума за нещо романтично, както тя предполага.

Без съмнение между нас съществува някакво привличане, което сякаш всеки път ни събира. Всеки път, в продължение на толкова много векове. Иронията е в това, че този път той, а не аз, поставя спирачките. Показва ми ясно и недвусмислено, че не иска само малка част от мен, при това временно.

Той ме желае истински.

Изцяло и завинаги.

Иска да е сигурен, че съм се разделила окончателно с Деймън.

Иска уверено да направя крачката към него, без да се обръщам назад към миналото.

Казва, че не иска да рискува отново да разбия сърцето му. Фактът, че се е случвало нееднократно, не го прави по-малко болезнено сега.

Само че в момента не мога да му дам това, което иска, независимо от нещата, които ми разказа за живота ни в Юга. Впрочем разказът му само потвърди ужасните ми подозрения, че Деймън ме е купил, отделил ме е от семейството ми, а тях е изоставил, за да ме има само за себе си. Скоро след като Деймън ме отвел, Джуд и останалите

от семейството ми загинали в ужасен пожар, в който не биха попаднали, ако Деймън ги бе купил. Трагична смърт, за която нямаше логично обяснение, нито оправдание. Предвид благосъстоянието и властта му подобно безсърдечно поведение е наистина непростимо!

Въпреки всичко това аз още не съм готова да се откажа от него.

Но и не съм готова да го видя.

Нямам намерение да обяснявам това на Ава, затова само я поглеждам в очите и казвам твърдо:

— Нещата са доста по-сложни, отколкото изглеждат.

Тя кимва и стисва нежно ръката ми.

— Не се и съмнявам, Евър. — Млъква за миг, колкото да се увери, че е привлякла вниманието ми изцяло. — Само недей да правиш нищо прибързано. Обмисли добре всичко. А пък ако имаш колебания, знаеш кое е най-доброто лекарство, нали?

— Медитацията — промърморвам.

Не издържам и се разсмивам. Благодарна съм за светлината, с която обгръща всички наоколо си, дори и в най-мрачните моменти. Когато се отдръпва, аз сякаш съм повлечена от нея. Не искам още да се разделяме, имам нужда от подкрепата ѝ.

— Ава, знаеш ли нещо? — Внезапно изпитвам непреодолима нужда от напътствията ѝ, от няколко мили думи и уверение, че всичко ще е наред. — Знаеш ли нещо за Деймън, Джуд и мен? И кого от тях трябва да избира?

Погледът, който ми отправя, е изпълнен с разбиране и състрадание. Единственият ѝ отговор обаче е поклащане на главата. Една кестенява къдрица пада на челото ѝ и закрива очите ѝ. Тя я отмята и тихо промълвява:

— Страхувам се, че с това трябва да се справиш сама, Евър. Аз не мога да ти помогна. Тук съм единствено като твоя приятелка. Пътя си ще трябва да откриеш сама.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Благодаря ти за помощта. Наистина съм ти задължен.

Джуд премията през рамо кърпата за подсушаване на съдовете и се обляга на стария хладилник, който изобщо не прилича на онези в домовете на Деймън и Сабина — с големината на килер, без едно петънце. Този тук е един стар зелен сандък, който има склонност да издава странни гъргореци звуци. В момента леко се е наклонил под тежестта на тялото на Джуд, който се е подпрял на него с кръстосани крака и палци, затъкнати в гайките на колана. Наблюдава ме, докато слагам последните чаши и чинии в съдомиялната, затварям вратичката и я включвам.

Когато се протягам и свалям ластика от косата си, очите му леко се разширяват. Лъскавата златиста коса се разпилява по гърба ми и стига почти до кръста ми. Опитвам се да не обръщам внимание на начина, по който Джуд ме изпива с поглед, как следи движенията на ръцете ми, докато пригласявам роклята си и вдигам една от падналите презрамки. Погледът му се задържа върху мен и аз решавам да спра това, да насоча вниманието му другаде.

— Хубав помен беше. — Поглеждам го в очите за миг, после бързо отклонявам поглед и се захващам да подредя плота и да забърша бялата фаянсова мивка. — Мисля, че и на нея щеше да ѝ хареса.

Той се усмихва, смъква кърпата от раменете си и я пуска на плота. После отива във всекидневната и се отпуска на старата кафява кушетка с явното убеждение, че ще го последвам. И аз наистина отивам при него, макар и не веднага.

— Всъщност наистина ѝ хареса. — Той изритва чехлите си на пода и вдига крака върху дивана.

— Значи си я видял, така ли? — Сядам на стола срещу него и кръстосвам босите си стъпала върху старата дървена врата, която използва вместо холна масичка.

Обръща се към мен и повдига учудено вежди:

— Да, видях я. Защо питаш? И ти ли...

Поклащам глава. Пръстите ми се заиграват с кристалите, висящи на врата ми.

— Не аз. Ава. — Свивам рамене и пускам амулета на гърдите си. — Все още не мога да виждам духове.

— Обаче не си спряла да опитваш, така ли? — Джуд присвива очи, рязко се изправя и грабва една малка възглавница от земята, поставя я под главата си и отново се обляга.

— Не — въздъхвам аз. — Вече не. От известно време вече не правя опити.

В гласа ми обаче звучи неугаснало желание. Той го долавя и леко кимва. Все още ме наблюдава внимателно, макар че сега погледът му е по-скоро замислен, отколкото изпълнен с копнеж.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, аз също не съм я виждал. Говоря за Райли. Нея имаше предвид, нали?

Отпускам се назад и затварям очи. Припомням си очарователната си, изпълнена с енергия (малко прекалена понякога) сестричка, слабостта ѝ към шантавите костюми и перуките, неосъщественото ѝ желание да навърши тринайсет години... Надявам се, че където и да се намира в момента, си прекарва страхотно.

Миг по-късно Джуд прекъсва спомените ми:

— Евър, мислех си... — Приковава очи в гредите на тавана, за да избегне погледа ми. — Сега, когато нещата тук започнаха да се нормализират, няма да е зле да се върнеш в училище.

Напрягам се и затаявам дъх.

— Оказа се, че Лина ми е завещала всичко — къщата, магазина... всичко, което притежаваше. Документите са в ред и смятам да оставя адвокатата ѝ да се погрижи за необходимото, а аз ще се върна на работа в магазина. Ава предложи да поеме смените, които аз не мога да покроя.

Преглъщам с усилие, но не казвам нищо. От изражението му разбирам, че вече е взел решение и е организирал всичко.

— Колкото и да съм ти благодарен за помощта — повярвай ми, наистина я оценявам — стрелва ме с поглед за миг, после отново насочва вниманието си към тавана, — смятам, че за теб ще е най-добре да...

Не му позволявам да довърши. Трябва да кажа нещо, и то веднага.

— Виж, за мен не е... — Искам да го уверя, че не съм направила кой знае какво, че изобщо не е проблем. Искам да му обясня до какъв извод стигнах наскоро по отношение на училището и нормалния начин на живот. Да му разкажа, че за мен те вече нямат никакъв смисъл, че са абсолютно несъвместими с тази, която съм в момента...

Но не успявам да го направя, защото той рязко ме прекъсва:

— Евър, да не мислиш, че ми е лесно?! — въздъхва и затваря очи. — Повярвай ми, една голяма част от мен настоява да млъкна, да спра да те убеждавам, докато още си тук, в моята къща, съвсем близо, достижима. Докато проявяваш такава готовност да прекарваш свободното си време с мен.

Млъква за миг и стисва ръце. Кокалчетата му побеляват, а пръстите му леко треперят — знак, че води жестока борба със себе си.

— Има обаче и друга, доста по-разумна част, която иска да сторя точно обратното. Сигурно съм си загубил ума, но наистина трябва да ти го кажа — преглъща мъчително и продължава, очевидно с огромно усилие: — Просто смятам, че за теб ще е най-добре да...

Сдържам дъха си. Нямам никакво желание да чувам края на това изречение, но съм сигурна, че ще ми се наложи.

— Смятам, че ще е най-добре да... поне за известно време, въ... да не си наоколо. Това е.

Думите му сякаш издигат стена помежду ни, която не може да бъде премахната.

— Защото, колкото и да ми харесва да си до мен — сигурен съм, че го знаеш — за да имаме шанс да продължим нататък, ти трябва да вземеш решение за бъдещето си. Или за общото ни бъдеще. При това трябва да го направиш скоро, а това няма как да стане, ако не се обърнеш към външния свят. Трябва да спреш да... — поема си дълбоко въздух и започва да се върти неловко. — Трябва да спреш да се криеш в магазина и да се върнеш в реалния живот.

Застивам на място, останала без думи. Нямам представа как да възприема казаното от него... още по-малко пък какво да му отговоря. Крия се? Това ли смята, че правя цяла седмица?

И един още по-неприятен въпрос — възможно ли е това да е вярно? Възможно ли е, наблюдавайки ме отстрани, да е забелязал нещо, което аз несъзнателно отказвам да приема?

Спускам краката си на пода, нахлузвам сандалите и промълвявам:

— Въобще не си давах сметка, че...

Джуд се изправя рязко на кушетката:

— Евър, не това имах предвид! Просто искам да си помислиш по въпроса, става ли? Защото, честно казано — отмята косата от лицето си, за да ме вижда по-добре, — не знам колко време още ще издържа така. Само да седя и да чакам.

Отпуска ръцете си в скута, с обърнати нагоре длани, сякаш прави някакво странно жертвоприношение. Погледът му се задържа толкова дълго върху лицето ми, че сърцето ми започва да препуска и главата ми се замайва. Имам чувството, че целият въздух е бил изсмукан от стаята. Тялото ми олеква, а стомахът ми се свива на топка.

Напрежението между нас се натрупва и усилюва до такава степен, че става почти осезаемо. Почти виждам енергийния поток, който протича от неговото тяло към моето. Гъста трептяща река от желание, която ту се разпростира, ту отново се стеснява, пулсираща като артерия, която ни свързва и ни придърпва един към друг... Сякаш ни подканя да се прегърнем и да се слеем в едно.

Не съм сигурна кой е причината — той, аз или някаква невероятна космическа сила. Осъзнавам единствено мощта й... Течението на тази река е толкова силно, така повличащо, че не издържа. Скачам от стола, премятам чантата през рамо и изтърсвам:

— Трябва да вървя.

Вече съм на вратата и пръстите ми натискат дръжката, когато чувам гласа му:

— Евър, нали не ми се сърдиш?

Аз обаче излизам, без да му отговоря. Чудя се дали и той е видял онова, което видях... Дали е изпитал същото усещане. Или просто съм се заблудила, въобразила съм си.

Пристъпвам навън и вдишвам дълбоко. Изпълвам дробовете си с топлия солен нощен въздух. Тъмното небе е обсипано със звезди, които приличат на диаманти, разпилени по черно кадифе. Една от тях блести толкова ярко, че затъмнява останалите. Сякаш ме кара да я погледна... да си намисля желание.

Вглеждам се в своята нощна звезда и я моля за напътствие. Моля й да ми помогне да открия пътя. Ако не, поне да ми подсказе

посоката, да ме побутне, накъдето трябва.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Дълго обикалям с колата из Лагуна Бийч. Нямам представа какво да предприема оттук нататък, нито къде да отида. Една голяма част от мен копнее да хукна право към дома на Деймън, да се хвърля в ръцете му, да му кажа, че му прощавам всичко, и да продължим оттам, откъдето спряхме. Обаче бързо отхвърлям тази възможност.

Чувствам се самотна и много объркана, но всъщност търся само топло място, където да се сгуша. Колкото и оплетени и неясни да са чувствата ми към Деймън в момента, не мога да го ползвам като патерица. И двамата заслужаваме нещо по-добро.

Затова продължавам самотното си пътуване — минавам няколко пъти по крайбрежния булевард, после тръгвам по по-малките и тесни улички, които криволичат из градчето. Шофирам без определена посока и така се озовавам пред къщата на Роман. Или по-точно, според Майлс, пред новия дом на Хевън.

Зарязвам колата сравнително далеч, за де не може Хевън да я види, и тихо се промъквам от другата страна на улицата. Много преди да стигна алеята към входа, чувам музика. От колоните гърми песен на някаква световнонеизвестна гаражна група — от тези, който тя толкова обича, а пък Роман мразеше.

Прокрадвам се до големия еркереен прозорец, пред който се издигат няколко гъсти храста. В стаята, точно пред прозореца, са разположени стол и маса. В момента на стола не седи никой.

Прикляквам сред храстите. Нямам намерение да влизам вътре, мисля само да наблюдавам, да разбера намеренията ѝ, с какво се занимава. Колкото повече зная за навиците ѝ, толкова по-добре ще мога аз да планирам нещата. Или дори да не планирам нещо конкретно, поне ще зная как да реагирам, когато настъпи моментът на действието.

Тя стои пред запалената камина. Дългата ѝ коса се спуска на едри вълни по гърба ѝ, а гримът ѝ е силен и драматичен, както последния път, когато я видях. Разликата е единствено в облеклото ѝ

— вместо дългата рокля, която носеше на първия учебен ден, сега е облякла плътно прилепнала индиговосиня минирокля. Краката ѝ са боси, липсват обичайните обувки на висок тънък ток. Не се е разделила с огърлиците си обаче (макар че амулетът, естествено, го няма). Колкото повече я наблюдавам как хвърчи из стаята и не спира да говори, толкова повече нараства тревогата ми.

В поведението ѝ има нещо ненормално. Превъзбудена е като играчка с пренавита пружина. Сякаш не е в състояние да сдържа собствената си енергия и не може да стои на едно място. Подскача от крак на крак, като че ли постоянното движение е жизненоважно за оцеляването ѝ. Непрекъснато отпива от чашата, която не изпуска от ръка. А в мига, в който се изпразни, напада запасите на Роман и си налива още еликсир. Същият, за който твърдеше, че е значително по-силен от този на Деймън. Съдейки по видяното досега, трябва да е истина.

Думите ѝ се губят на фона на гърмящата музика, но всъщност не ми е нужно да ги чувам. Пределно ясно е какво става тук.

Състоянието ѝ е много по-лошо, отколкото си мислех.

Хевън губи контрол.

Макар да успява да омае слушатели си, да ги държи под властта на очарованието си, тя не може да си намери място, държи се необуздано, като побъркана и така няма да издържи дълго.

Отново се протяга към високата чаша, отмята назад глава и отпива. После прокаква език по устните си, сякаш се стреми да не пропусне дори една капка. Очите ѝ сияят все по-силно и по-силно, докато продължава да отпива. После още веднъж и още веднъж... Налива и пие, налива и пие. Познато поведение.

Аз самата бях такава и съм наясно с всички признаци. Тя е пристрастена.

Не че съм изненадана. Общо взето, очаквах нещо подобно от деня, в който тя се обърна срещу мен и реши да поеме по собствен път. Учудена съм обаче, че новите ѝ приятели са все хора, отхвърлени от Стейша, Крейг и останалите от елитния списък. А самите „елитни“ ученици, към които се опита да се присламчи през първия учебен ден, не са тук.

Започвам да схващам какво си е наумила.

Внезапно зад себе си чувам глас:

— Евър?

Обръщам се рязко и виждам Онър, която се е насочила към входната врата.

— Какво правиш тук? — пита тя подозрително.

Поглеждам към къщата, после отново към нея. Наясно съм, че ме е хванала на местопрестъплението: скривалището ми в храстите и изненаданото ми изражение обясняват всичко.

Настава неловко мълчание. Тъкмо се каня да го наруша, когато тя най-сетне казва:

— Напоследък не съм те виждала в училище. Реших, че си напуснала.

— Нямаше ме само седмица — свивам аз рамене.

Безспорно това е доста глупаво извинение, но все пак...

Може да съм била болна, да съм пипнала тежка форма на грип или нещо подобно. Защо всички веднага решават, че съм напуснала училище? Нима ме смятат за чак такава загубенячка и откачалка?

— Наистина ли е изминала само седмица? — Изнася единия си крак встрани и поставя длан на бедрото си. — Стори ми се доста повече. Сигурно се дължи на факта, че междувременно стана най-бързата социална революция в историята.

Намекът ѝ не ми харесва, но съм решена да не казвам нищо, поне засега. Надявам се мълчанието ми да я накара да стане непредпазлива и да разкрие повече, отколкото би искала. Да се опита да ме впечатли или уплаши... Тя определено не ме разочарова.

— Сигурно си чула. — Отмята косата си назад и бавно тръгва към мен. — Именно затова си дошла да шпионираш Хевън, нали? Както и да е, Стейша вече е минало. Хевън зае мястото ѝ. Кралицата е мъртва, да живее кралицата! Нещо такова.

По устните ѝ плъзва усмивка — изобщо не крие, че това развитие на събитията ѝ харесва. Изглежда доволна от себе си.

— Нещата много се промениха в „Бей Вю“ през последните няколко дни. Ако не ми вярваш, можеш да провериш сама.

Поемам си дълбоко въздух и се опитвам да не обръщам внимание на подигравателния ѝ тон, на демонстрацията на превъзходство. Сигурна съм, че тя точно това иска, и нямам намерение да ѝ съдействам.

Въпреки това не смятам да оставя това да ѝ се размине и подхвърлям:

— Извинявай, правилно ли чух? Хевън е заела мястото на Стейша?

Онър кима, самодоволно усмихната, триумфираща.

— Значи такааа... — провлачвам аз и оглеждам дизайнерските ѝ балерини, черния клин и прилепналия блузон, стигащ до средата на бедрата ѝ. — Теб това как те кара да се чувстваш?

Тя вдига поглед към прозореца, зад който Хевън продължава да забавлява своите нови фенове, после се обръща към мен. Докато се чуди какво точно имам предвид, увереността ѝ започва да гасне. Както и аурата ѝ.

— В крайна сметка, това съвсем не е резултатът, който целеше, нали?

Тя си поема дълбоко въздух и очите ѝ се спират на улицата, на двора, изобщо навсякъде, освен на мен.

— Защото, ако не се лъжа, ти твърдеше, че ти е дошло до гуша да си номер две. А според онова, което каза току-що, революцията явно не те е огряла. Единствената разлика е, че в момента си подгласничка на Хевън вместо на Стейша. Поне аз с такова впечатление останах.

Тя скръства ръце на гърдите си толкова рязко, че чантата се смъква от рамото ѝ, увисва на лакътя и се блъсва в бедрото ѝ. Без да обръща внимание на това, обяснява:

— Беше ми писнало да търпя простотиите на Стейша. Сега, благодарение на Хевън, не ми се налага. На никого не му се налага. Стейша вече е история и никой не ѝ обръща внимание. Извън играта е. Не би трябвало да я съжаляваш! — казва тя и повдига едната си вежда.

Може да се мръщи, колкото си иска, да отрича и да твърди, че не я засяга — все едно. Аз пробих защитата ѝ, проникнах под черупката ѝ. Припомних ѝ голямата ѝ цел — да заеме мястото на Стейша — и подчертах, че се е провалила.

Решавам да кова желязото, докато е горещо, и да я довърша с един удар.

— Реално погледнато — продължавам, като свивам рамене, сякаш разполагам с цялото време на света да ѝ обясня, — има една подробност, която ти явно пропускаш. Хевън, или поне новата ѝ

подобрена версия, не е кой знае колко по-различна от старата ти дружка Стейша. Само по едно нещо се различават...

Онър се преструва, че вниманието ѝ е изцяло погълнато от съвършения ѝ маникюр: оглежда ноктите си така щателно, все едно очаква да открие карта на съкровище, нарисувана върху тях. Старае се да изглежда отегчена и незаинтригувана, но мен не може да заблуди. Аз виждам ясно аурата ѝ, която блести и трепка, сякаш се протяга към мен. Като че ли енергията ѝ се опитва да ме достигне и да ме накара да изплюя камъчето по-бързо. Тя е като барометър, който отчита настроението, за който Онър не подозира. Не че би могла да направи нещо, ако подозираше.

— Една разлика, но пък каква! Хевън е много по-опасна, отколкото Стейша би могла да бъде.

Тя изпуска отегчена въздишка и прави многозначителна физиономия.

— Моля ти се! — казва тя съжалително. — За теб може да е, но не и за мен.

— Ах, така ли? И откъде си толкова сигурна? — Накланям глава на една страна, все едно много държа да чуя какво ще каже. Като че ли не мога направо да ѝ прочета мислите...

— Защото сме приятелки — свива Онър рамене. — Защото имаме общи интереси... общ враг.

— Е, ти може и да си забравила, но ще ти припомня, че съвсем доскоро аз и Хевън също бяхме приятелки.

Хвърлям поглед към Хевън, която все така продължава да пие, да говори и да кръстосва из стаята без никакви признаци на умора.

— А сега е твърдо решена да ме убие — гласът ми е съвсем тих, все едно говоря на себе си.

Обаче тя ме слуша — върти се нервно, сякаш не ме е чула или не е разбрала. После изпъва гръб, а на лицето ѝ е изписана решителност:

— Виж какво, Евър, мисли каквото щеш. Двете с Хевън имаме само един общ враг, и това е Стейша. Не желая да си имам проблеми с теб. Каквото и да става между вас с Хевън, то няма нищо общо с мен. Оправяйте се помежду си. Няма да ѝ кажа, че съм те хванала да надничаш през прозореца ѝ. Нека си остане нашата малка тайна...

Изтръсквам едно листо от предницата на роклята си. Не вярвам на нито една нейна дума. Зная, че няма да устои на изкушението и при

първа възможност ще изпее всичко — вероятно още в мига, в който прекрачи прага.

Но може би идеята не е толкова лоша. Крайно време е Хевън да чуе закъснялото съобщение: край на играчките ѝ. Достатъчно се позабавлява. От утре се връщам в играта. Няма да я оставя да тормози хората, дори такива като Стейша.

— Нали знаеш какво казват за тайните? — Очите ми се впиват в нейните и я приковават на място.

Тя свива рамене, опитва се да изглежда безразлична, но усилията ѝ отиват на вятъра. Объркването и страхът са изписани на лицето ѝ.

— Че двама души могат да пазят тайна само ако единият от тях е мъртъв!

Тя тръсва глава, сякаш се опитва да пропъди думите ми. Безпокойството ѝ обаче ясно личи. Посяга към дръжката на вратата, а аз ѝ казвам:

— А ако решиш да ѝ кажеш, че съм била тук, можеш да ѝ предадеш, че очаквам с нетърпение да се видим утре в училище.

Уплашеният поглед, който ми хвърля през рамо, е единственият ѝ отговор.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ако съдех само по вида на паркинга, вероятно щях да реша, че всичко е наред. Щях да си кажа, че изтощителната тренировка тази сутрин, заради която всичките ми мускули треперят, е била пълна загуба на време и енергия и е трябвало да си остана в леглото и да се наспя.

Но предвид какво ми каза Майлс, знам, че трябва да подмина претъпкания паркинг, който прилича повече на изложбена зала за луксозни коли, отколкото на паркинг, предвиден за ученици. Необходимо е да мина през портите от ковано желязо и да стигна до сърцето на кампуса, където според Майлс се вижда реалната обстановка. Освен това той казва, че тя е шокираща само за посветените. Учителите и административният персонал изобщо не са наясно с новия социален ред.

— Това не е всичко, Евър — обръща се той към мен, когато се насочвам към обичайното си място (най-хубавото, онова, което Деймън пазеше за мен и на което в момента се е наместила Хевън). — Трябва да ти кажа още нещо...

— Давай! — подканям го с усмивка. Усещам как сърцето ми ускорява ритъм при вида на лъскавия червен астън мартин на Роман, сега каран от Хевън.

— Не всичко е такова, каквото изглежда на пръв поглед. Просто го запомни, става ли? Недей да прибързваш с изводите... Недей да съдиш, преди да си научила всичко. Поне така бих постъпил аз, ако... не, *когато* попадна на нещо такова. Разбираш ли?

Отмятам косата от лицето си.

— Изплюй камъчето, Майлс! Стига си шикалкавил, просто го кажи. Изобщо не схващам за какво намекваш.

Съсредоточавам се върху енергията му и треперливата му несигурна аура, които ясно показват, че нещо става. Въпреки това не нарушавам клетвата си и не надничам в мислите му. Уважавам личното му пространство и спазвам самоналожените си ограничения.

Той обаче не го знае. Вижда само втренчения ми поглед и особеното изражение, които го хвърлят в паника.

— Хей, не така! Обеща, че няма да го правиш без мое позволение! Забрави ли вече?!

— Успокой се. Не съм ти прочела мислите, дори не съм се опитвала. Каква е тази липса на доверие?

Последното го измърморвам на себе си, но именно тези думи го подтикват да продължи:

— Слушай, Евър, доверието е нещо двустранно! Именно за това говорех преди малко.

Пренебрегвам съзнателно неясното му и прекалено тайнствено предупреждение. Имам по-важна работа. Затварям очи и предприемам нещо, което цели да покаже на една определена личност кой точно командва парада. Виненочервеният астън мартин е заточен в един отдалечен ъгъл на паркинга, а аз рязко настъпвам газта и намествам колата си на освободеното място.

Майлс ахва:

— Леле! Бях забравил колко обичам да се возя с теб. Да не говорим за стила ти на паркиране! — Поклаща глава и се разсмива. — Всъщност наистина ми липсваше. Вярно, че нямам търпение да ми оправят колата и отново да се придвижвам свободно, но обожавам навика ти да сменяш светлините на светофарите, както ти изнася! А и способността ти да убеждаваш останалите шофьори да се престрояват и да ти правят път. И как, когато си харесаш някое място за паркиране, успяваш да се настаниш на него — независимо дали вече е заето или не. Точно както направи сега. — Въздъхва с комично отчаяние. — Когато съм сам, никога не става така.

Казва го като шега, обаче аз се сепвам. Хитрите маневри, които изреди, всъщност научих от Деймън — кралят на лукавите шофьори. Чудя се какво ли е неговото отношение към събитията.

— Майлс... — промълвявам и спирам — гласът ми е някак тих. Отпускам ръце в скута си. — Виждал ли си Деймън напоследък? Какво прави, къде е? — Обръщам се и забелязвам загрижеността, която изведнъж помрачава лицето му. — Защо позволява на Хевън да се държи така? Да паркира тук... да върши безнаказано разни неща. Защо не се опитва да я спре?

Майлс отклонява погледа си за миг. Явно му трябва известно време, за да обмисли думите си. Когато отново ме поглежда, тонът му е мек и успокоителен:

— Повярвай ми, не е оставил нещата така. Отвърща на ударите... просто го прави по неговия си начин, съобразен с изискванията на кармата. — Стисва ръката ми. — Именно това имах предвид, като те предупредих да не прибързваш с изводите. Не всичко е такова, каквото изглежда... само черно или само бяло.

Поглеждам го въпросително и чакам, но той не навлиза в подробности. Вместо това стисва устни и прокарва пръсти пред тях, сякаш затваря въображаем щип. Не мога да повярвам. Нима ще остави нещата така?

— Това ли е всичко? Какви бяха тези намеци, нищо не разбрах! Нима ще ме оставиш да се оправям сама, без да ме ориентираш?

— Вече те ориентирах — отсича той и отново стисва устни. Решителното му изражение подсказва, че друга информация няма да получа.

Въздъхвам и затварям очи. Не си позволявам да се изнервя, разбира се, нито пък ми хрумва да му чета мислите. Няма смисъл да го притискам повече. Очевидно е, че го прави от загриженост за мен — вероятно иска да ми спести нещо.

Решавам да оставя нещата така. Зная нещо, за което той няма представа: че каквото и предизвикателство да ме очаква, аз съм готова да го посрещна.

Вече нищо не е в състояние да ме пречупи.

Майлс смъква сенника и повдига огледалото. Присвива очи, оглежда отражението си, прокарва пръсти през дългата си, лъскава кестенява коса. Инспектира готиния нов външен вид, с който още не съм съвсем свикнала — проверява зъбите, ноздрите и профила си (и левия, и десния). После кимва отсечено — явно присъдата е добра — и отново вдига сенника.

— Готови ли сме? — Протягам се за чантата си и виждам как кима. — Все пак нека уточним — ти на чия страна си?

Той мята раницата си на рамо. И очите, и зъбите му проблесват, когато се усмихва в отговор:

— На своята. Аз съм на своя страна.

Е, определено не се е шегувал. Нито пък е преувеличавал. От една страна, всичко е съвсем различно — драстична промяна, която човек няма как да пропусне. Същевременно, за по-малко наблюдателните сред нас (тоест, учителите и административното тяло) нещата са си съвсем същите.

На масите, където преди седяха учениците от горните класове, отново седят такива, само дето на тези преди дори не беше позволено да минат оттам, камо ли да седнат. И вместо русата модна принцеса с поведение на отявлена кучка, сега начело на групичката седи тъмнокоса модна принцеса — също отявлена кучка.

И чийто поглед ме пронизва като стрела в мига, в който с Майлс минаваме прага. Имам чувството, че на гърдите ми е нарисувана мишена.

Вниманието ѝ се отклонява от групичката омагьосани фенове и се насочва към нас. Присвива очи и злобно стисва устни. Това трае само миг, но е напълно достатъчно, за да стресне Майлс.

— Чудесно, просто чудесно! — измърморва той, като клати глава. — Струва ми се, че току-що неофициално застанах на твоя страна. Или поне тя така си мисли.

— Не се притеснявай — прошепвам му и започвам да се оглеждам. Търся Деймън, макар да се преструвам, че само оглеждам присъстващите. — Обещавам ти, че нищо няма да...

След което го съзирам.

Деймън.

— Обещавам ти, че няма да ѝ позволя да...

Преглъщам с усилие и се предавам. Изпивам го с очи: седи на една пейка, протегнал дългите си крака пред себе си, а великолепната му глава се обляга на кръстосаните му на тила ръце. Обърнал е лицето си към слънцето и се наслаждава на топлината му.

— Обещавам, че няма да ѝ позволя да нарани...

Искам да довърша, наистина искам, но напразно. В секундата, в която го виждам, разбирам за какво се опитваше да ме предупреди Майлс, защо бе толкова неясен и тайнствен. Явно не е искал да ми го изтърси просто така. Предположил е — при това с основание — че ще откача.

Майлс направи каквото можа, не мога да го отрека. Искаше да ми спести удара, но за такова нещо няма как да се подготвиш.

Когато казах, че нищо не е в състояние да ме пречупи, грешах.

Грешах ужасно.

От друга страна, никога не съм си представяла, че ще го заваря така.

Говори й меко и нежно, гледа я мило. Отклонява вниманието ѝ от злостните забележки, които подхвърлят по нейн адрес околните. Докато Деймън е там, никой няма да посмее да предприеме нещо повече. Никой няма да се приближи. Самото му присъствие гарантира това. Благодарение на него тя е в безопасност.

Докато той е с нея, гневът им няма да я застигне.

Но това, че разбирам защо постъпва така, не значи, че ми е лесно да ги гледам. С всяка изминала секунда част от мен вехне.

Част от мен умира.

Майлс стисва рамото ми и се опитва да ме отведе, но не успява. Аз съм значително по-силна от него и не се поддавам.

Зная, че е само въпрос на време Деймън да усети присъствието ми. Не мога да скрия енергията си, а и не искам. Вътрешностите ми горят, сърцето ми се къса, ръцете ми треперят. Ужасена съм от онова, което може би ще видя в погледа му, но нямам избор. Трябва да разбера.

Трябва да проумея какво става.

Трябва да знам дали тя е заела мястото ми.

Когато ме вижда, очите му се разширяват, устните му леко се разтварят и той сякаш се преобразява.

Дъхът ми спира. Имам чувството, че е изминал не миг, а цяла вечност. Сякаш времето е спряло. Но само след секунди тя също ме забелязва. Проследява погледа му, преди той да извърне очи. Няма и следа от някогашната ѝ самонадеяност. Сякаш се е изпарила завинаги.

— Евър, моля те... — подканя ме Майлс, надвесен над ухото ми. — Помни какво ти казах! Нищо не е такова, каквото изглежда. Всичко е наопаки, абсолютно всичко. Някогашните аутсайдери сега са в списъка на елита, а пък бившият „А“ отбор вече не съществува. Някои се крият, а други направо напуснаха училище. Нищо не е както преди.

Чувам го, но не му обръщам внимание. Думите му ме подминават, все едно не ги е произнесъл.

Не ме интересува нищо от казаното. Единственото, което има значение, е Деймън... и погледът му, прикован в моя.

Чакам — нещо, каквото и да е. Червено лале, независимо дали истинско, или мисловен образ; някакъв знак. Но не получавам нищо. Само безкрайна тишина, която запълва пространството помежду ни.

Облягам се на Майлс и му позволявам да ме отведе.

Минаваме край тях.

Край извора на страданието ми.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Гласът му долита зад гърба ми. Обръщам се моментално, инстинктивно и тръгвам към него, без дори да се замисля.

— Ти се върна — думите му са равнозначни на твърдение, но в погледа му има въпрос.

Кимвам, после се опитвам да прикрия напрежението си. Докато се мъча да потисна треперенето на ръцете си, се чудя какво да кажа. Какво да направя.

Очевидно той се справя доста по-добре от мен, защото почти веднага промълвява:

— Радвам се да те видя.

— Наистина ли? — питам саркастично.

Веднага съжалявам за остротата на тона си, особено след като виждам как трепва и го заболява от думите ми. Няма как да си ги взема обратно.

— Липсваше ми — казва той и вдига ръка да ме докосне, после тя пада безсилна до тялото му. — Липсваше ми лицето ти, мирисът ти... Липсваше ми всичко у теб.

Погледът му бавно ме обхожда, нежен и топъл като прегръдка.

— Дори и да решиш никога повече да не ми проговориш, това няма да промени абсолютно нищо. Нищо не може да промени чувствата, които изпитвам към теб.

Усещам как вътрешностите ми се размекват като желе. Разкъсвам се между желанието да се отдалеча възможно най-много от него и да се хвърля в ръцете му и убежището, което предлагат. Чудя се как е възможно да съм толкова уверена по отношение на Хевън, а щом видя как Деймън посърва, докато стои, пред мен, мигновено всичките ми стари страхове и съмнения изплуват на повърхността.

Защо винаги е по-лесно да тренираш тялото си, отколкото сърцето?

Толкова момичета има в училище. Защо точно нея? Защо Стейша? Със сигурност има някоя друга, заради която би могъл да се

прави на рицар.

Веднага обаче проумявам причината. Достатъчно е да видя как тя се измъква от класната стая с приведени рамене и забит в земята поглед, как отбягва очите на мъчителите си, как се свива при всеки изблик на омразата им — жестоките думи, злобните погледи, пластмасовите бутилки вода, които от време на време политат към главата ѝ. И макар че умът ми ненавижда факта, че единствено Деймън може да я предпази, в сърцето си зная, че няма от какво да се притеснявам.

— Просто така се случи. Тя има нужда от защита повече от всеки друг — обяснява Деймън. Предполагам, че намеква за сцената, на която току-що станах свидетел. — Много неща се промениха от последния път, когато дойде. Цялото училище се обърна срещу нея. Ти може и да смяташ, че си го заслужава, но, повярвай ми, никой не заслужава това, на което я подлага Хевън.

Кимвам. Зная, че е вярно и искам да разбере, че съм наясно. Не съм в състояние обаче да се съглася на глас. Твърде много ще ме заболи от думите.

— Само че, Евър — млъква за миг и ме поглежда настойчиво, — грижа се за нея само тук, в училище. Изобщо не е каквото изглежда... нямаш основания да се страхуваш от каквото и да било. Ти винаги си била единствената за мен. Мислех, че го знаеш.

— Знам го — отвърщам, след като си възвърнах говора. — Но тя дали го знае?

Трепвам, когато го казвам. Звучи ужасно, отвратително. Мразя тази слабост у себе си и ме е срам от нея. Но няма как да не забележа как тя го гледа. Както и всички останали момичета в училище. Само че със Стейша той има минало.

— Да, тя е наясно. — Изражението му е мрачно и сериозно, очите му не се отделят от моите, а ръцете му са отпуснати от двете му страни, сякаш чакат покана за прегръдка. — Обясних ѝ. Знае как стоят нещата.

Преглъщам с усилие и се вглеждам в тези ръце. Припомням си всички прекрасни усещания, които ми носеха, и изпитвам непреодолим копнеж да ги докосна отново. Забелязвам треперенето им, макар и съвсем слабо. Той се бори с всички сили да не ме прегърне. Достатъчно е да направя една крачка към него, за да

прекраща бездната, която ни дели. Една крачка, която ще изтрие миналото, Стейша и всичко останало, което ме тревожи.

Де да беше толкова лесно!

Зная, че миналото не определя какви сме в момента, и все пак има неща, които не мога да приема. Не мога да приема навика му да ме отделя от хората, които обичам, така че да ме има само за себе си. А той го е правил поне два пъти. Чудя се колко ли още има? Колко хора още са били наранени заради неговия егоизъм?

Разнася се пронизителният звук на звънеца, но никой от двамата ни не помръдва. Оставаме застинали на място, без да обръщаме внимание на преминаващите край нас ученици. Приковали сме очи един в друг, телата ни са неподвижни, светът покрай нас сякаш не съществува. От ума на Деймън към моя полита поток от червени лалета. Цветята ме заобикалят и образуват бляскав ореол, който само ние двамата можем да видим.

А после някой се блъсва в мен и разваля магията. Обръщам се рязко и съзирам една от последователките на Хевън, която доста ме е подценила — хвърля ми войнствен поглед и подмята няколко остри думи. После обаче вижда изражението на Деймън и бързо се измъква.

— Разбирам — кимвам аз леко.

Наблюдавам Стейша, която влиза в стаята и веднага се привежда, за да избегне хартиеното топче, полетяло към главата ѝ. После се обръщам към Деймън и прибавям:

— Наистина разбирам. Това е мило от твоя страна. Постъпваш правилно. Не се притеснявай за мен и продължавай да я защитаваш. А пък аз... — внимателно оглеждам коридора, който бързо се изпразва, — аз ще сторя всичко по възможностите си, за да не позволя положението да се влоши. Ще гледам да държа Хевън под контрол.

— Ами ние двамата? Има ли някаква надежда за нас? — пита ме.

Аз обаче пренебрегвам думите му и тръгвам към класната стая.

Мислите му политат към мен, обгръщат ме, настаняват се в сърцето ми.

Напомня ми, че е тук.

Че винаги ще бъде тук, до мен.

Че е достатъчно просто да го допусна до себе си.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Предполагах, че ще ме отбягва поне до обяд. Че ще иска да отложи сблъсъка до момента, когато всичките ѝ последователи са се събрали край нея, за да ми демонстрира пълния блясък на ужасните си дела.

Явно е сбъркала относно причината за едноседмичното ми отсъствие. Решила е, че се страхувам, и въобще не предполага, че само исках да си изясня ситуацията с Деймън.

Тя смята, че се страхувам от нея и от постиженията ѝ.

Точно затова се постарях да се засечем преди това.

Появявам се без предупреждение, заставам тихо до нея, потупвам я по рамото и се вглеждам право в силно гримираните ѝ и леко стреснати очи.

— Здравсти, Хевън!

Изразението ми е доброжелателно, макар и не точно приятелско. Искам да схване посланието, че съм се върнала и е крайно време да спре. Не искам обаче да я предизвиквам открито, защото не вярвам това да доведе до нещо добро.

— Реших, че няма да е зле да ти съобщя, че преместих колата ти. Мястото ми трябваше.

Устните ѝ леко се извиват нагоре. Очевидно не е ядосана, напротив — забавлява се. Изпитва задоволство, че играта продължава.

— Но пък това не би трябвало да те изненадва, нали? Много добре знаеш, че мястото не е твое, а на Деймън и мен. Наше е от почти година. Не може да не си забелязала за толкова време.

Тя се разсмива, но само за миг. Смъква късите панталонки и тениската и ги мята в шкафчето си. После вади от него тъмносиня рокля и започва да я навлича през главата си.

— Е, теб нали те нямаше, а Деймън явно нямаше нищо против. Нали напоследък е зает с други неща...

Смъква дрехата надолу и я наглася по тялото си. После ме оглежда подигравателно от главата до петите и застива за миг в

очакване на реакцията ми. Такава обаче няма.

Забележката ѝ се плъзва покрай мен, без въобще да ме засегне. Деймън и аз се разбрахме по въпроса. А пък този сблъсък с нея... аз се готвех точно за това.

— Смятах, че мразиш физкултурата.

Тръсвам се на дървената скамейка, кръстосвам крака и поставям длани на коляното си. Спокойно оглеждам момичешката съблекалня, която тя така старателно отбягваше преди. Има лоши спомени от нея: именно тук в началото на първата ѝ година в гимназията претърпя един особено брутален и унизителен инцидент.

— О, това беше преди.

Тя свива рамене и намества около врата си оплетените огърлици, които напоследък носи вместо амулета. После вдига сияещото си лице и впива в мен очите си, които мятат искри.

— Нещата се променят, Евър. Или по-точно, аз се промених. И така най-после осъзнах нещо, за което преди само се досещах. — Млъква, за да си обуе обувките. Увива връзките около глезените си и ги връзва високо на слабите си, добре оформени прасци. — Когато стигнеш върха на пирамидата и най-сетне си красива, могъща и благословена със скорост и сила... е, тогава просто няма защо да мразиш подобни дреболии. Няма причина да мразиш каквото и да било, освен може би жалките завистливи загубеняци, които се опитват да те свалят от върха. Всичко останало е чудесно... Дори не можеш да си представиш колко добре се чувствам в кожата си в момента!

Тя разрошва леко гривата си, приглажда още веднъж роклята и се вглежда влюбено в отражението си. Когато всеки косъм и всяка гънка плат са на точното си място, се обръща към мен, въздъхва дълбоко и добавя съжалително:

— Говоря буквално! Дори не можеш да си представиш колко добре се чувствам. Колко прекрасно е усещането да бъдеш на върха! — Ухилва се и посяга към най-горната лавица в шкафчето си, където е струпала всичките си пръстени. — Бъди честна поне пред себе си! Не го казвам от жестокост или нещо подобно — това е истината. Ти винаги си била загубенячка, през целия си скапан живот. Дори сега, когато — поне на теория — можеш да имаш всичко и всеки, когото поискаш, ти пак си си същата задръстенячка!

Тя поклаща глава и започва бързо да нахлузва пръстените си и понеже са много, ѝ е нужно време.

— Сериозно ти говоря. Ако не беше толкова тъжно, щеше да е смешно. Трябва да призная обаче, че една малка част от мен все още те съжалява.

— А останалата? — питам я и се вглеждам в уверените, плавни движения, с които подрежда лъскавите си буйни кичури.

Тя се разсмива и започва да рови в чантата си. Измъква гланц за устни, поднася го към устните си, след което застива и ме поглежда:

— Останалата част обмисля как да те убие. Но ти това си го знаеш, нали?

Кимвам, сякаш е направила някакъв съвсем нормален, безобиден коментар, а не е заплашила със смърт.

— О, не ме разбирай погрешно! Смятах първо да убия Джуд. Да го измъчвам пред очите ти, докато ти наблюдаваш безпомощно... После обаче обмислих нещата и стигнах до извода, че ще е много по-забавно, ако обърна реда. Ако започна с теб. Тогава той ще остане сам и напълно незащитен. Никой няма да може — пък и да иска — да го спаси. Съмнявам се Деймън да се втурне да му помага. И не само защото е толкова зает да пази Стейша. Колкото и да му харесва да се прави на добър и благороден, едва ли ще съжалява особено за смъртта на Джуд, особено предвид последните събития. — Свива рамене и прокарва гланца по устата си няколко пъти. После нацупва устни, праща въздушна целувка на образа си в огледалото и с жестока усмивка се обръща към мен. — Още не съм решила, просто ми хрумна. Ти какво мислиш?

— Какво мисля ли? — Повдигам вежди и оставям косата ми да се разпилее по раменете и деколтето. — Ами давай!

Хевън избухва в смях — толкова силен, че цялото ѝ тяло започва да се тресе. Докато се бори да си поеме дъх, започва отново да си оправя косата. После премията чантата си през рамо и се оглежда за последен път в огледалото, като извързва главата си ту на едната, ту на другата страна, очевидно възхитена от образа си. Накрая отсича:

— Не говориш сериозно, нали? Наистина ли искаш да се разправяме тук, сега?

На лицето ѝ се изписва съмнение, примесено с насмешка.

— Че какво му е на мястото? Защо да отлагаме неизбежното?

Тя не откъсва поглед от мен, докато се надигам от скамейката. Заставам пред нея без никаква следа от страх. Напълно съм уверена в превъзходството и силата си. Не забравям обаче и обещанието си да изчакам тя да направи първата крачка. Не я дразня, не я подмамвам. Всъщност не правя нищо. Просто стоя и чакам. Не мога да си позволя да действам безразсъдно. Последствията биха били твърде сериозни — дори фатални. Единствената ми цел в момента е да ѝ дам малък урок. Да ѝ посмачкам фасона, така да се каже. Да ѝ покажа, че съм по-силна, отколкото си мисли, и следователно е крайно време да се оттегли... или поне малко да сведе глава. Надявам се, че това ще я накара да премисли нещата и да осъзнае, че „грандиозният зъл план“ въобще не е мъдър.

Тя се намръщва, измърморва нещо неразбираемо под носа си, след което се опитва да се промъкне покрай мен.

— Всяко нещо с времето си. — Хвърля ми поглед през рамо и присвива очи. — Просто знай, че няма да имаш власт над случващото се, не ти ще определяш темпото и няма да разбереш откъде ти е дошло. Така е много по-забавно, не мислиш ли?

Стига до вратата и вече смята, че се е измъкнала, когато аз изниквам точно пред нея и препречвам изхода.

— Слушай, Хевън! Само да пипнеш с пръст Майлс, Джуд или който и да било друг, ще ти дам да се разбереш.

Стисва устни, а очите ѝ потъмняват. Толкова тъмни и бездънни не съм ги виждала никога.

— А какво ще направиш, ако посегна на Стейша? — озъбва ми се тя. — Какво би сторила за нея, а? Ще рискуваш ли живота си... не, душата си, за да я предпазиш?

Млъква само за миг, колкото да си поеме въздух и да позволи на отровните думи да подействат. После притиска длан към устата си, сякаш изведнъж я е обхванало разкаяние, и продължава:

— О-о, забравих! Тя сега си има Деймън да я пази. Не ми обръщай внимание, грешката е моя! — ухилва се отново, разкривайки комплект бляскави бели зъби, и ме изблъсква от пътя си.

Изхвърча през вратата, а аз оставам сама, но сравнително доволна. Все пак удържах малка победа — успях да ѝ предам посланието.

Сега тя е на ход.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Трудно ми е да свикна с новото разпределение по време на обяд: Хевън председателства маса „А“, ние с Майлс седим на обичайната си места в треторазредния сектор. И двамата се стараем да не поглеждаме към „масата на отхвърлените“ в четвърторазредния сектор. Или поне се преструваме, че не го правим. Всъщност периодично поглеждаме скришом към седящите там Деймън и Стейша.

За мен това е наистина мъчително, но с Деймън постигнахме разбирателство по въпроса: всеки от нас да изпълнява настоящите си задължения, а същевременно аз ще се опитам да приема миналите му грехове. Дълбоко в себе си знам, че си струва. Струва си болката да го виждам така — грижи се за нея, поглежда ме отдалеч... Струва си, защото, докато аз и Деймън сме тук, Хевън няма да се развихри.

Тя напълно е изгубила контрол, но ние ще успеем да я удържим.

И никой няма да бъде наранен.

Отвивам капачката на бутилката си с еликсир и отпивам. Очите ми бавно обхождат масите. Виждам Онър, която старателно обслужва Хевън — налага й се да работи много по-усилено, отколкото преди със Стейша. Крейг и няколко от приятелчетата му с облекчение са заели една от по-маловажните маси. Разминало им се е леко и те очевидно го съзнават. Ако не бе връзката му с Онър и фактът, че тя все още таи чувства към него, без съмнение положението му щеше да бъде много по-лошо. Вероятно същото като на Стейша.

— Все едно сме паднали от небето и сме се приземили в някакъв откачен, обърнат наопаки свят — заявява замислено Майлс, чийто поглед сканира обстановката не по-малко съсредоточено от моя. — Буквално всичко е на обратно! Нещата, които ми бяха добре известни в това училище — добрите, лошите, откровено ужасните — сега са съвсем различни. И то заради нея! — кимва към бившата ни приятелка. — Ти така ли се чувстваше, когато Роман завладя гимназията?

Обръщам се към него с разширени очи. Изобщо не съм подготвена за такъв въпрос. В действителност никога не сме обсъждали случилото се по времето, когато Роман хипнотизира цялото училище и настрои всички срещу мен. Това бе един от най-мрачните периоди в живота ми. Или поне в този живот...

Съвземам се бързо и кимвам:

— Да, нещо подобно. — Погледът ми се насочва към Деймън, който седи до Стейша... Всъщност беше почти същото.

Заигравам се с капачката на бутилката в ръцете си — въртя я наляво-надясно, свалям я и пак я поставям — докато умът ми се връща към миналото. Припомням си някои от най-неприятните сцени, а после си казвам, че тогава успях да се справя. И сега ще успея. Както казва Ава, „и това ще отмине“. Е, тя винаги бърза да добави, че тази поговорка важи и за лошите, и за добрите неща.

Истина е. Всичко отминава. Всяко нещо се подчинява на неотменния цикъл на раждането, живота и смъртта. Освен ако не си като Деймън и мен, разбира се... В такъв случай си принуден да танцуваш този танц вечно.

Прогонвам неприятната мисъл, след което изпивам еликсира си на един дъх. Пъхвам празната бутилка обратно в чантата си, която мятам на рамо. Майлс спира да бърка ваниловия си йогурт и вдига поглед към мен.

— Отиваш ли някъде?

Кимам, а той се мръщи неодобрително.

— Евър... — започва, но аз веднага го прекъсвам.

Зная какво си мисли: че за мен е прекалено болезнено да наблюдавам Деймън и Стейша. Той обаче няма представа за уговорката ми с Деймън.

— Просто се сетих за нещо, за което трябва да се погрижа, докато все още имам възможност — измърморвам, без да откъсвам очи от представлението, което Хевън разиграва на масата на „елита“. Смее се и флиртува, като очевидно се наслаждава на новата си роля на пчелата царица.

— А може ли малко по-смислено и без излишни загадки? — стрелва ме с поглед Майлс.

Аз обаче само свивам рамене. Трябва да побързам, преди Хевън да е забелязала оттеглянето ми — или по-лошо, да реши да ме

последва.

— Не може ли да дойда с теб? — примолва се той, а лъжичката застива във въздуха пред устата му.

Поклащам глава отрицателно и без да откъсвам очи от Хевън, отсичам:

— Не.

Казвам го, без дори да се замисля, което изобщо не се приема добре.

— И защо не? — извисява глас той.

— Защото имаш часове!

Изобщо не говоря като приятелка, по-скоро като учителка.

— А ти да не би да нямаш?

Това е различно. Аз съм различна. И сега, когато е наясно с този факт, не би трябвало да се налага да обяснявам.

Той обаче не се отказва лесно. Взира се в мен с големите си кафяви очи толкова дълго, че накрая се предавам:

— Виж какво, знам, че искаш да дойдеш, обаче, повярвай ми, ако знаеше за какво става въпрос, щеше да побегнеш. Изобщо не се опитвам да те изоставя или нещо подобно. Само че това, което се каня да направя, е... как да кажа... малко незаконно. В действителност просто се опитвам да те предпазя.

Той облизва лъжицата и ме поглежда. Изобщо не изглежда трогнат от пледоарията ми. Подпира глава на дланта си и пита:

— От кого ме пазиш — от себе си ли?

Въздъхвам за пореден път, правейки усилие да запазя спокойствие... което е доста трудно, докато ме зяпа така. Сбърчил е чело подозрително, сякаш не вярва на нито една моя дума.

— Искам да те предпазя от дългата ръка на закона — казвам накрая. Звучи толкова претенциозно, че чак е смешно, макар да е истина.

— Аха-а... — провлачва той, все едно много сериозно обмисля казаното. — И за каква точно незаконна дейност говорим?

Явно няма да спре да ме разпитва, докато не научи всички подробности.

— Джебчийство? Убийство? Подкуп?

Въздъхвам за пореден път, този път още по-дълбоко, после отговарям:

— Добре де, щом толкова искаш да знаеш, става въпрос за една мъжъничка КсВ. Трябва да го направя и толкова.

— Кражба с взлом?! — хлъцва той. — Ама съвсем незначителна и... безвредна, нали?

Кимвам. Часовникът тиктака, съвсем скоро обедната почивка ще свърши. Ако не бе този разговор с Майлс, отдавна да съм изчезнала оттук.

Той облизва пластмасовата лъжичка, хвърля я в кошчето за боклук, изправя се и уверено заявява:

— Брой ме и мен!

Отварям уста, за да възразя, но той не ми позволява да произнеса дори дума:

— Изобщо не се опитвай да ме спреш. Идвам с теб, все едно дали ти харесва или не!

Поколебавам се за миг. Идеята да го замесвам в това изобщо не ми харесва, но пък няма да е зле да ми прави компания. За разнообразие. Писна ми да действам соло.

Гледам го мълчаливо известно време, сякаш премислям, но всъщност вече съм взела решение. После проверявам какво прави Хевън — все още се забавлява с „приятелите“ си, потънала в собствения си свят на планетата Хевън. Накрая му казвам:

— Добре. Само че се дръж нормално, разбра ли? Искам да си прибереш нещата, все едно се готвиш да тръгваш. Просто се престори, че бързаш да не закъснееш. Звънецът ще бие след две секунди и половина, така че...

Звънецът наистина бие и прекъсва малката ми реч. Майлс зяпва и пита:

— Ти... ама как...

Аз обаче само поклащам глава и му правя знак да ме последва. Тихо го предупреждавам да не поглежда към масата на Хевън, но самата аз поглеждам крадешком към тази на Деймън.

— И да не забравиш — каквото и да се случи, сам си си виновен! — добавям, докато вървим към изхода.

Усещам тежестта на въпросителния поглед на Деймън върху себе си. Той няма представа какво се каня да направя. Но ако замисълът ни успее, това може да промени живота ни. Завинаги.

И всичко ще се оправи.

А ако не сполуча, ако не открия онова, което търся... Може би това само по себе си ще бъде отговор.

— Е, това е друго нещо! — ухилва се Майлс, грейнал от въодушевление. — Точно такава трябва да бъде последната година в гимназията! Бягане от часовете, скатаване, купони, по нещо незаконно от време на време...

Изчаквам го да си сложи колана, преди да настъпя педала на газта. Няма нужда да се преструвам — той знае какво представлявам и на какво съм способна. След няколко минути мълчаливо шофиране, по време на което Майлс стиска с такава сила седалката си, че кокалчетата му побеляват, пристигаме.

Отново паркирам на известно разстояние от къщата. Допускам, че е по-безопасно и разумно да извървим остатъка от пътя пеша. Няма смисъл да спирам точно отпред и да обявявам присъствието си с фанфари.

— Това е последният ти шанс да се измъкнеш — подхвърлям на приятеля си, който се задъхва с пребледняло лице зад гърба ми.

— Няма начин! — отвръща той на пресекулки, докато се опитва да си възвърне душевното равновесие. — Как мога да се измъкна от нещо, което дори не знам какво е?

— Къщата на Роман, където в момента живее Хевън, е малко по-нагоре на улицата. Двамата с теб ще се вмъкнем вътре.

— В дома на Хевън?! — хлъцва той, най-после осъзнал сериозността на ситуацията. — Ама наистина ли?

— Съвсем наистина. — Вдигам слънчевите си очила на главата и го поглеждам. — Освен това говорех сериозно за измъкването. Няма причина да идваш с мен. Аз лично смятам, че ще е по-добре да ме изчакаш отвън. Би могъл да стоиш на пост. Не че имам нужда от пазач, но все пак.

Преди обаче да успея да довърша, той изскача от колата. Вече е решил и няма намерение да се отказва.

— О-о, не, забрави! Не можеш да ме убедиш — поклаща рязко глава и косата му пада в очите. — Ако някога ми се наложи да изпълнявам ролята на взломаджия или изкусен крадец от ония, които се катерят по стените, това преживяване определено ще ми е от полза! — Засмива се безгрижно.

— А-ха. Трябва да ти кажа обаче, че тук целта не е да бъдем изкусни. — Тръгвам към вратата и му махвам с ръка да ме последва. — Освен това, когато човек е в състояние да отключи вратата с ума си, няма чувството, че извършва кражба с взлом. Макар че ние определено не сме поканени, така че в крайна сметка си е точно това.

Той се заковава на място и на лицето му се изписва истинско разочарование.

— Ама... това ли е всичко? Няма да се прокрадваме към задната част на къщата, да търсим открехнат прозорец или да спорим на кого се пада честта да пропълзи през вратичката за кучето, за да пусне другия?!

Спирам и аз и си припомням деня, когато се промъкнах в дома на Деймън точно по гореописания начин. Тогава, разбира се, все още бях объркана от всичките му странности и исках да открия на какво се дължат... Какъв шок изпитах само, когато открих, че съм като него!

— Съжалявам, Майлс. Изобщо няма да е толкова интересно и вълнуващо. Дори няма да се крием.

Заставам пред вратата и си представям как механизмът се превърта, езичето се отдръпва. Изчаквам издайническото щракване, но... такова няма.

— Странно — намръщвам се.

После протягам ръка към бравата и почти подскачам от изненада, когато вратата веднага се отваря. Решавам, че или Хевън се е самозабравила и не взима дори елементарни предпазни мерки... или не сме единствените тук. Поглеждам през рамо към Майлс и му давам знак да пази тишина и да остане на място. Прекрачвам прага и Спирам за миг, за да дам възможност на очите си да свикнат с полумрака. Трябва да се уверя, че няма никого, преди да му позволя да ме последва.

Той обаче избързва и влиза. В секундата, в която стъпва вътре, подът под краката му издава страховито скърцане. И двамата замираме на място и се вслушваме. От вътрешността на къщата се разнасят звуци, които е невъзможно да сбъркаш: нещо стъклено се разбива на парчета, чува се шепот на хора, шум от стъпки, а после задната врата се трясва толкова силно, че стените потреперват.

Подскачам и се втурвам към кухнята. Стигам до прозореца, точно когато Миса и Марко побягват навън. Марко тича някак тромаво,

прегърнал платнен сак, пълен с бутилки еликсир. Миса го следва, праметнала през рамо своя сак, който е празен. Извърща се за миг и очите ни се срещат. Изглежда уплашена. Извърща поглед и прескача оградата след Марко. Няколко секунди, и от тях вече няма и следа.

— Какво беше това, по дяволите?! — пита Майлс, който най-после успява да ме настигне. — Ти наистина ли се движиш толкова бързо, или само така ми се стори?

Обръщам се и оглеждам помещението. Целият под е покрит с натрошено стъкло, по фугите между плочките се стича кървавочервена течност, която после образува гъста лепкава локва.

— Добре, какво стана? Какво изпуснах? — пита ме той, като хвърля многозначителни погледи ту към мен, ту към хаоса на пода.

Аз обаче само свивам рамене. Истината е, че нямам никаква представа. Не зная защо Миса и Марко са решили да крадат еликсир. Или от какво толкова са се стреснали, че да счупят бутилката. Какво би могло да ужаси Миса толкова? Защо ме гледаше така уплашено?

Едно обаче е ясно: със сигурност Хевън не ги е поканила да дойдат да си вземат от еликсира.

От друга страна, това няма нищо общо с нашето идване тук, затова разчиствам кашата след двамата безсмъртни и се обръщам към Майлс:

— Трябва да действаме. Търсим една риза — бяла, ленена, с голямо зелено петно отпред, върху джоба...

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Седмиците минават, но всъщност нищо не се променя. Джуд все така ме избягва — чака да взема твърдо решение; Деймън продължава да пази Стейша в училище, Майлс — да ме убеждава, че няма причина да се притеснявам за това, а пък Хевън още царува в училище. А аз не свалям гарда и все така очаквам момента, в който ще реши да ме нападне.

Но това е само на повърхността. Ако човек се вгледа по-внимателно, ще забележи пукнатините, които все повече се разширяват.

Първо, Онър вече не може да скрие факта, че се чувства точно толкова зле под водачеството на Хевън, колкото когато бе под това на Стейша. Може би дори по-зле...

Второ, съдейки по изпълнените с копнеж погледи, които Стейша хвърля към маса „А“, явно започва да ѝ омръзва да се задоволява с огризки. Да я пази мъж, който очевидно е имунизиран срещу чара ѝ и само я пази. Нищо повече.

И накрая Хевън... След като свали и заряза всички момчета, които преди я пренебрегваха, започва да се отегчава. Освен това очевидно се дразни на факта, че момичетата подражават на визията ѝ, която тя е създала с толкова усилия. Налага ѝ се да измисля нови и все по-скандални трикове, които в крайна сметка също биват копирани.

Предполагам, осъзнала е, че да си най-готината мацка в училище не е чак толкова хубаво, колкото ѝ се струваше в началото. Все едно е постъпила на работа, която не ѝ харесва особено и за която изобщо не е подготвена. Непрекъснато избухва и хока новите си „приятели“, прави драматични изявления, въздиша дълбоко и бърчи чело. Понякога направо побеснява и започва да тропа с крак, сякаш иска целият свят да научи колко е ядосана.

Животът на върха започва да ѝ тежи, а Онър все повече се дразни от лидерската ѝ позиция — точно както предполагах, че ще стане.

Същевременно е пределно ясно, че никоя от тях няма намерение да се откаже от лаврите си. Хевън има още твърде много да доказва, а Онър — не знам доколко е напреднала с магията, особено след като Джуд спря да ѝ преподава. Каквото и да е научила обаче, не може да се мери с Хевън, и тя прекрасно го знае.

Всъщност не съм обсъждала въпроса с Майлс. Дните минават еднообразно. Придържам се към обичайната си отегчителна програма — сутрин тренирам, после отивам на училище, където съм непрекъснато нащрек заради Хевън, вечер преди лягане отново се упражнявам... Всеки ден едно и също.

Не съм говорила с никого за това, но и без друго знам, че не само аз съм забелязала какво се случва.

Деймън също го вижда, при това много добре.

Ясно ми е, защото непрекъснато усещам погледа му върху себе си. Следва ме с очи, каквото и да правя, където и да отида. Напрегнат е и се безпокои за мен. Страхува се, че тя е започнала да се разпада, че е само въпрос на време да изгуби напълно контрол и да ме нападне. Тревожи се, че няма да успее да го предупредя, когато това се случи, независимо че му бях обещала.

А и, честно казано, повод за тревога има. Тя е неуправляема като бомба, която ще избухне всеки миг. Като обтегната нишка, която всеки момент може да се скъса.

А когато това се случи, ще потърси първо мен.

Или поне така се надявам.

По-добре така, отколкото да се нахвърли върху Джуд.

На път за вкъщи се отбивам в магазина, макар Джуд да ме помоли известно време да стоя на разстояние, под претекст, че трябва да взема окончателно решение. Това обаче няма значение. Убедена съм, че е мой дълг да се грижа за него, да следя дали всичко е наред. Да гледам да не му се случи нещо лошо.

После обаче се хващам, че съм проявила кокетна рокля и проверявам косата и грима си в страничното огледало. И ми се налага да призная, че загрижеността е само една от причините да ходя при него. Другата е, че, искам да го видя. Трябва да проверя дали ще се случи нещо, дали ще запали някаква искра в мен.

Нещо, което мога да използвам като основа, върху която да надграждам.

Да си създам здрава, реална и осезаема представа, която да ми подсказва правилната посока.

Спирам на прага и още веднъж оправям косата и грима си. После си поемам дълбоко въздух и влизам. Очаквам да заваря на касата Ава, защото денят е прекалено хубав и слънчев и не смятам, че Джуд би устоял на зова на вълните. Затова се изненадвам приятно, когато го виждам да стои зад щанда. Смее се и се шегува, сякаш няма никакви грижи, лицето му е отпуснато и спокойно. Аурата му е зелена, докато кротко разговаря с някаква клиентка.

Хубава клиентка.

Чиято яркорозова аура ми подсказва, че не е тук само заради книгите, ами и заради Джуд.

Спирам за миг, чудейки се дали да не си тръгна и да дойда по-късно. В този миг обаче вратата се хлопва зад гърба ми и звънчето на нея пропява. Джуд вдига поглед и ме вижда, застанала само на няколко крачки от него. Очите му потъмняват и усмивката му угасва. Постръскащото е, че и аурата му се променя — започва да трепти и се накъсва, а цветът ѝ се замъглява. Няма нищо общо с яркия блясък отпреди малко, когато говореше с клиентката.

Като че ли е достатъчно да ме зърне само за секунда, и цялото му щастие се изпарява.

Той набутва покупките ѝ в една хартиена торбичка и я изпраща толкова припряно и рязко, че тя няма как да не забележи промяната в поведението му. Жената ме измерва от главата до петите, след което се намръщва обвинително, измърморва нещо под нос и профучава покрай мен. Междувременно Джуд се преструва на много зает с касата и щанда.

— Тя те харесва — казвам му, докато той се бави с касовата бележка, все едно става въпрос за нещо сложно като ядрената физика. — Харесва те и освен това е готина — добавям.

Единственият отговор е глухо изсумтяване.

— Харесва те, симпатична е и енергията ѝ е добра — опитвам за трети път. Искам да ме погледне в очите, преди да тръгна към него. — Затова се чудя какво ти става. Какъв е проблемът?

Той престава да ровичка, оставя документите, с които уж се занимава, и спира да се преструва, че не ме забелязва.

— Ти. — Заявява го толкова открито, така просто и спокойно, че не знам как да реагирам. — Ти си ми проблемът.

Втрещвам поглед в обувките си — не знам какво да кажа. Чувствам се наистина глупаво, че дойдох. Изчаквам да продължи, затаила дъх.

— Нали това искаше да чуеш?

Кимвам едва забележимо. Прав е — това исках да чуя. Именно затова дойдох тук.

Джуд се отпуска на стола и заравя лице в дланите си. Започва грубо да разтрива слепоочията си с пръсти, после изведнъж изправя глава:

— Евър, моля те, бъди честна. Какво правиш тук? Какво искаш от мен?

Преглъщам с усилие. Знам, че му дължа обяснение, трябва да му отговоря. Да му кажа истината... да му я покажа, ако се налага.

— Ами първо, исках да се уверя, че си добре. Не съм те виждала от известно време и...

— И?! — избухва той, без да ме изчака да довърша.

Очевидно е, че не желае повече игрички.

— И... наистина исках да те видя. По-точно казано, може би имах нужда да те видя.

— Може би?

Очите му пробягват по тялото ми и това ме кара да се чувствам разголена. Кожата ми сякаш гори. Имам чувството, че съм предала Деймън. Независимо от това Джуд ми е нужен. Не можах да намеря ризата, Великите храмове на познанието отказват да ми помогнат, а молбата, което отправих към своята нощна звезда, още не е изпълнена. Досега не съм забелязала никакви знаци, никакви поличби, които да ми подсказват накъде да поема. Не намерих друг начин да стигна до дъното на нещата и дойдох тук.

И преди съм го правила, без да стигам докрай.

Но то може да ме насочи в правилната посока.

— Джуд — обаждам се и веднага млъквам, защото гласът ми е толкова дрезгав, че думите едва се разбират.

Приближавам се към него, като си мисля: *Това е смешно... цялата тази работа е смешна!*

В крайна сметка той ме обича. Някога и аз съм го обичала. Всъщност не знам дали може да се нарече любов, но със сигурност съм имала чувства към него. Може би една целувка ще ми е достатъчна, за да разбере. Точно както първия път, когато целунах Деймън. Тогава усетих, че помежду ни съществува връзка — толкова силна, преди жестоката действителност да се намеси и да създаде пречки помежду ни.

Заобикалям щанда и хващам ръката му. Притискам пръсти към неговите и ме залива неговата приятна, прохладна енергия. Успокоява ума ми, прониква в цялото ми тяло и го разтапя. Той надвесва лице над моето, приближава се все повече и повече... Погледът му е пронизващ, изгарящ.

Обвивам пръсти около слабата му мускулиста ръка. Цялото ми същество е опиянено от предстоящото докосване. Придърпвам го към себе си и разтварям устни в очакване. Трябва да изпитам това поне веднъж. Да го преживея и да разбере какво точно сме пропуснали през всичките тези векове.

Отначало съм учудена — устните му са хладни, твърди. Целувката му е толкова различна от тази на Деймън — идеалната смесица от трепет и плам.

Джуд издава нисък, гърлен стон. Хваща лицето ми в длани, привлича ме още по-плътнo към себе си. Устните му леко се разделят, езикът му търси моя...

В този миг входната врата рязко се отваря, и то с такава сила, че се трясва в стената. Звънчето се откъсва и полита с дрънчене към пода.

Отскачаме стреснато един от друг.

Обръщаме се едновременно.

И виждаме Хевън, чиято мрачна и зловеща фигура се очертава на фона на светлината отвън.

Поставя ръце на кръста си и подигравателно възкликва:

— Леле! На това му се вика късмет! С един удар два заека и нито един няма шанс срещу мен!

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Обръщам се към Джуд и му казвам да се махне оттук, да се скрие, да направи нещо, каквото и да е, само и само да ѝ се изплъзне. Зная, че имаме само секунда, най-много две... После тя ще ни нападне и ще бъде прекалено късно.

Независимо че погледът ми показва, че изобщо не се шегувам, той дори не помръдва. Остава зад щанда, плътно зад мен. Разбирам, че заради целувката ни преди малко смята за свой дълг да остане и да ме брани.

Каня се да повторя предупреждението си, но преди да го направя, Хевън прекосява стаята и се оказва пред нас. Изглежда извън контрол — с разширени очи и обезумял поглед.

Заставам пред Джуд, уплашена от начина, по който тя се усмихва и бавно прокарва език по устните си. Надига се леко на пръсти, наднича над рамото ми и заявява:

— Направи си услуга и недей да слушаш Евър. За теб ще е по-добре да останеш там, където си. Не си в състояние да ме надбягаш, а и тази енергия ще ти е необходима за друго.

Бързо пристъпва вдясно, сякаш възнамерява да се протегне покрай мен и да го сграбчи. Аз обаче веднага ѝ препречвам пътя. Следя напрегнато всяко нейно движение. Няма да позволя да стане като при предишния ни сблъсък в училищната тоалетна, когато тя успя да ме подчини и ме притисна до стената. Щом аз едва успявам да я удържа, Джуд няма никакви шансове.

— Съжалявам, че прекъснах заниманието ви. Изглеждахте напълно погълнати един от друг... — Разсмива се и зачервените ѝ очи се стрелкат ту към мен, ту към него. — Нямах представа, че отношенията ви са взели такава насока.

Протяга се към мен и бодва рамото ми с дългия си, лакиран в синьо нокът. Усещам ледената ѝ, жестока енергия, която ме пронизва като отровно ухапване. Неприятната студена тръпка отказва да изчезне дълго след като Хевън се е отдръпнала. Същевременно забелязвам

нещо, което ми вдъхва надежда: колкото и да се старая да го прикрия, ръката ѝ трепери.

Тя накланя главата си на една страна и започва да навива на показалеца си дълъг кичур от спускащата се по гърдите ѝ коса. Вниманието ѝ е насочено само към Джуд:

— Има нещо, което трябва да узнаеш, преди да си се въодушевил прекалено. Единствената причина Евър да ти позволи да стигнеш до тази фаза е, че Деймън я зарязва заради Стейша. За пореден път. — Поклаща глава и стисва устни, сякаш не може да повярва колко съм подла. — Така че сигурно просто е имала нужда да се облекне на някого. Нещо като патерица, нали разбираш?

Поглеждам крадешком към Джуд. Надявам се, че не взима думите ѝ насериозно. Очите му обаче са така замъглени, лицето му — толкова объркано, че не мога да разбера какво мисли.

— Не се ли умори вече? — Тя престава да навива косата на пръста си и започва да разглежда многобройните си пръстени. — Нали си наясно, че Евър винаги те използва като рамо, на което да поплаче? Че очаква да ѝ свършиш мръсната работа, като ти предлага само една целувка в замяна. Е, поне това ти дължи — в крайна сметка тя е основната причина животът ти да е обречен на такъв трагичен и преждевременен край!

Иска да продължи да се забавлява за наша сметка, но аз вече чух достатъчно, както и Джуд. Не желая думите ѝ да го разсеят... или пък да вземе да ѝ повярва. Успокоявам дишането си и се концентрирам.

— Какво искаш, Хевън?

— О-о, мисля, че много добре знаеш!

Очите ѝ, чиито ириси преди блестяха като прекрасни водовъртежи от бронзово и златисто, сега са тъмни, мрачни и жестоки езера, обрамчени в червено.

— Струва ми се, че бях пределно ясна. — Ухилва се и зъбите ѝ проблесват. — Единственото, което не мога да реша, е кого да убия първи. Защо не ми помогнеш, Евър? Какво ще кажеш — теб или Джуд?

Старая се да успокоя енергията на Джуд, който се напруга все повече, и да привлече вниманието ѝ, за да не го насочи отново към него.

— Ах, значи това било! — възкликвам и повдигам вежди.

— Големият ход, който заплашваше да направиш... От колко време вече говориш за него — няколко седмици? Или станаха месеци? Ще приведеш в изпълнение грандиозния си план в малка квартална книжарница без никакви свидетели?

Поклащам глава, за да покажа колко съм разочарована от избора ѝ на сцена.

— Честно ти казвам, Хевън, малко съм изненадана. Смятах, че ще предпочетеш нещо по-бляскаво, драматично и помпозно. Да разиграеш истински спектакъл в претъпкан търговски център например. От друга страна, напоследък изглеждаш малко... как те наричаше Роман...

Присвивам очи, сякаш се старая да си припомня, после с театрален жест се удрям по челото и казвам:

— Ах, да, сетих се! *Прегладняла*. Изглеждаш малко прегладняла напоследък. — Поглеждам я спокойно в очите. — Как да ти го обясня... Напрегната. Избухлива. Уморена, разнебитена дори. Сякаш спешно се нуждаеш от добра вечеря и тъ... може би дори от прегръдка.

Тя се намръщва, прави една несигурна крачка към мен.

— О, всъщност напоследък получавам доста прегръдки. Не се безпокой за мен! А пък ако случайно ми потрябва гушкане, винаги мога да се обърна към Джуд, който ми е под ръка в момента. — Хвърля му толкова похотлив, зловещ и хищнически поглед, че усещам как той потръпва и енергията му се променя. — Колкото до липсата на драматизъм и грандиозност... не мисли за това. Ще има предостатъчно драма. Пък и не сцената има значение, а самата пиеса, която се разиграва на нея. Не че ще ти разкрия или ще ти подсказва нещо, защото смятам, че ще е много по-забавно да ви изненадам. Знай само, че накрая ще си платиш за всички ужасни неща, които ми причини, включително за последното...

Нямам представа за какво намеква, но тя не ме оставя да гадая дълго:

— О-о, я не се прави на интересна! Да не би да смяташе, че няма да разбера, че си влизала в къщата ми и си ми откраднала еликсира!

Зяпвам я шокирано. Не мога да повярвам — тя мисли, че съм била аз!

— Да не мислиш, че не си броя бутилките? Че няма да забележа липсата? — Тя разгневено повишава тон: — Обрала си ми половината хладилник! За идиотка ли ме смяташ? — поклаща глава. — Пределно ясно е защо си го направила. Решила си, че само така можеш да изравниш силите. Ще ти издам една тайна обаче: никога няма да можеш да се мериш с мен. И да пиеш от моя еликсир, това няма да се промени!

— Че защо ми е да пия от твоя, след като си имам свой? — отвърщам намръщено аз.

Усещам присъствието на Джуд зад гърба си, начина, по който се напрягат мускулите му и енергията му потрепва. Това са два много лоши знака, които показват, че се кани да направи нещо глупаво. Не бива да му позволявам.

Облягам се назад и се притискам към него. Надявам се Хевън да не забележи, а той да схване посланието ми и да си трае, да ме остави аз да се оправя с нея.

— Приеми истината, Евър! — Очите ѝ се впиват в моите, а крайниците ѝ започват да треперят. — Моят еликсир е по-добър и по-могъщ от твоя. Но дори и той няма да ти помогне. Колкото и да пиеш от него, пак не можеш да ме стигнеш!

— Защо ще искам да го пия? Погледни в какво те е превърнал! — Тонът ми е язвителен и надменен; целта ми е да задържа вниманието ѝ.

Посочвам с ръка към тялото ѝ, от главата до петите: кръвясалите ѝ очи, треперещите крайници, мъртвешки бледото ѝ, плашещо лице, кльощавата снага.

И изведнъж, докато я гледам, осъзнавам, че не мога да продължавам така, независимо каква заплахата е тя.

Защото това е Хевън.

Моята стара и обичана приятелка Хевън.

Онази, с която излизах и се смеех. Единствената, освен Майлс, която ми позволи да седна до нея през първия училищен ден.

А в момента тя е в беда. Единствено аз мога да ѝ протегна ръка и да се опитам да ѝ помогна. Да я разубедя, да я накарам да изостави глупавия си план, преди да е станало прекалено късно и да съм я изгубила завинаги.

— Хевън, моля те! — Смекчавам и тона, и погледа си. Искам да разбере, че съм искрена, че съм променила намеренията си и не искам

да я нараня. — Не е нужно да става така! Можем да прекратим веднага, тук и сега. Планът ти ще се превърне в ужасна трагедия и само ще влоши нещата. Затова, моля те, много те моля, помисли си!

Поемам дълбоко въздух и изпълвам цялото си същество със светлина — толкова, колкото успявам да побера. Сдържам дъха си за миг, после го изпускам и изпращам към нея вълна от успокояваща лечебна зелена енергия. Тя се сблъсква с обвиващата я защитна стена, опитва се да проникне през обвивката ѝ, пропита с гняв и омраза, но отскача от нея. Не успява.

— Още не е късно! Все още можем да сключим примирие — промълвявам умолително.

Погледът ми обаче е твърд и решителен. Надявам се така да я спра, да я задържа, докато е на ръба, и да я върна, а също и да успокоя Джуд. Да му попреча да предприеме самоубийствения скок, който вероятно замисля.

— Не изглеждаш никак добре. Губиш контрол. Изслушай ме като човек, който е преживявал същото. Пак ти казвам, не е нужно да става така. Има и друг изход. Позволи ми да ти го покажа... наистина искам да ти помогна!

Тя обаче ми се изсмива в лицето — грубо и безпardonно. Погледът ѝ танцува лудо наоколо, без да се спира върху нищо за повече от секунда. Наистина създава усещането, че всеки момент ще се разпадне:

— Да ми помогнеш?! Моля ти се! Кога изобщо си го правила? Винаги само си взимала от мен. Винаги. Никога нищо не си ми давала, нито си ми помагала. От къде на къде ще го правиш сега?

— Хубаво — свивам рамене аз. Няма да позволя думите ѝ да ме засегнат, защото имам по-важна задача: да ѝ попреча да се самоунищожи. — Щом не ми вярваш, позволи на някой друг да ти помогне. Все още имаш семейство и приятели. Истински приятели. Хора, които ги е грижа за теб, за разлика от онези, чиито умове манипулираш и които само си мислят, че те харесват.

Тялото ѝ леко се поклаща ту на едната, ту на другата страна, а очите ѝ примигват бързо и нервно. Бръква дълбоко в чантата си и започва да търси еликсир, но намира само няколко празни бутилки, които запраща на пода.

Разбирам, че трябва да побързам — времето ни изтича, тя ще избухне всеки момент. Трябва някак да я достигна. Да я убедя. Когато заговарям, гласът ми е задъхан и накъсан:

— Какво ще кажеш за Майлс? Той със сигурност ще иска да ти помогне! И брат ти Остин, та той непрекъснато ти подражава. Толкова разчита на теб. По дяволите, обзалагам се, че дори Джош все още е луд по теб. Нали ми каза, че дори ти е посветил песен... че иска да се съберете отново. Едва ли те е забравил толкова бързо. Сигурна съм, че веднага ще дойде, ако го повикаш. А и... — каня се да спомена родителите й, но веднага млъквам. В действителност майка й и баща й никога не са я подкрепяли особено и до голяма степен са виновни за сегашното положение.

Мълчанието ми обаче продължава прекалено дълго. Тя усеща колебанието ми и ме поглежда свирепо.

— Кой още, Евър? Кого ще прибавиш към списъка? Икономката ли? — Свива презрително устни. — Съжалявам, но времето за това отдавна мина. Ти ми отне единствения човек, когото истински съм обичала и който го бе грижа за мен. И сега ще си платиш за това. И двамата ще си платите! Не си мисли, че някой от вас ще се измъкне! И двамата ще излезете от тук с краката напред, в черни чували за трупове! Всъщност не. В твоя случай, Евър, ще използват прахосмукачка, за да съберат купчинката прах!

— Това няма да го върне!

Думите ми обаче закъсняват. Не успях да задържа вниманието й. Тя вече не ме слуша. Оттеглила се е в най-дълбокия и глух кът на помраченото си съзнание. Не изпитвам и капчица съмнение — достатъчно е да видя как тялото й застива, а погледът й се замъглява и разфокусира. Усещам точния момент, в който реагира на безумния гняв, който я изгаря отвътре.

Стените започват да се тресат и да скърцат.

Книгите изпадат от лавиците и се разпиляват.

Ято порцеланови ангелчета полетява и се разбива на пода.

Вече няма как да я достигна.

Няма връщане назад.

Застанала е пред мен с горящ поглед, цялото й тяло се тресе от бяс. Косъмчетата по ръцете й настръхват, косата й се разхвърчава

около лицето. Стисва здраво юмруци, повдига се на пръсти и се протяга към Джуд.

Отварям уста да изкрещя „Бягай!“

Да му заповядам да направи портала и да се спасява в Съмърленд...

Но отново закъснявам.

Той вече е изскочил иззад мен и се хвърля към нея.

Задействал е малоумния си план да ме защити дори и с цената на живота си.

А когато се пресягам, за да го спра, Хевън се протяга към мен, сграбчва амулета и го смъква от врата ми. Лицето ѝ е разкривено от омраза и злорадство, когато изкрещява:

— Е, какво ще те пази сега, Евър?!

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ръката ѝ застива пред лицето ми. Камъните се люшкат между пръстите ѝ и проблесват изкусително. Сега съм уязвима, разголена, беззащитна.

Тя мята амулета зад гърба си и избухва в ужасен, зловещ смях, който отеква из стаята.

Джуд се провиква заплашително и се напруга за нов скок... Но той, разбира се, не може да се мери с нея. Движението на китката ѝ е почти незабележимо, а той прелита цялото помещение и се блъсва в насрещната стена. Чува се грозен звук на трошачи се кости, глух тътен, когато той се строполява в жалка купчинка на пода.

Искам да изтичам при него и да проверя дали е добре... но не го правя. Това само би я накарало да ме последва, а аз не мога да допусна да се приближи отново до него. Заради неговата безопасност вниманието ѝ трябва да остане приковано в мен.

Въпреки това наум го подканям да побърза, да направи портала и да отиде в Съмърленд, докато все още може. Надявам се, че ме чува. Не знам дали отказва да го направи, защото нараняванията му са прекалено жестоки... За миг изтръпвам при вида на сгърченото му тяло, агонията, изписана на лицето му, струйката кръв, която се стича от устата му... Или може би не иска да ме остави сама с нея, решен да се бори до последно.

Тя тръгва към мен. Стреми се да се движи бавно и заплашително, но всъщност се клати като пияна, а това е много по-стряскащо и изнервящо, отколкото ако го правеше нарочно. Невъзможно е да разчета енергията ѝ и да предположи какъв ще е следващият ѝ ход, при положение че дори тя самата не знае.

Хевън замахва, юмрукът ѝ полита към мен... Аз се привеждам и избягвам удара, след което се впускам към другия край на помещението. Тя се хвърля след мен. Подхранваната от гнева ѝ енергия пулсира, разпръсква се и кара лампите да гаснат. Подът се

огъва под краката ни, а стъклените лавици и витрината се пръсват на парчета и се разпиляват.

Озовава се до мен почти веднага и ме срязва:

— Добър опит, Евър! Обаче така само отлагаш неизбежното и ме забавляваш. Имай предвид, че не бързам особено. Можем да си играем така цял ден. Но недей да забравяш, че колкото по-дълго продължава това, толкова по-дълго ще страда той. — Посочва с палец зад гърба си, където лежи бездиханно тялото на Джуд.

Стисвам зъби толкова силно, че се опасявам да не се счупят. Край на опитите да се разбере с нея. Сторих всичко по силите си. Дойде време да приложим уменията, които придобих по време на тренировките.

В този миг със залитане тя отново се хвърля към мен, а в последния момент аз правя крачка встрани, при което тя се забива в поставката за дискове. Преобръща ги и се строполява на земята сред купчина дървени отломки и парчета от пластмасови кутийки, които се впиват дълбоко в плътта ѝ.

Хевън обаче само се размива, обръща се по гръб и спокойно започва да вади парчетата стъкло. Очите ѝ проблесват все по-налудничаво, докато наблюдава как раните се затварят и след миг от тях не остава и следа. После се изправя, отръсква се и отново застава срещу мен.

— Как се чувства човек, който знае, че съвсем скоро ще умре? — пита ме с пресипнал и задъхан глас, който разкрива какви усилия полага да се съвземе.

Повдигам рамене:

— Не знам. Ти ми кажи.

Отдръпвам се още малко назад...

И осъзнавам — твърде късно за съжаление — че съм се оказала притисната до стената, а това не е най-добрата позиция за маневриране. Необходимо ми е пространство, за да мога да се пазя или да избягам, в зависимост от случая. Трябва да намеря начин да се добера до другия край на стаята, където падна амулетът ми. В момента, в който го поставя отново на врата си, ще се заема да оправя целия този хаос.

Хевън стои пред мен с отпуснати до тялото ръце, разкراчена и с леко присвити колене. Пръстите ѝ нервно потрепват, стиска и разпуска

юмруци.

Използвам кратката пауза, за да я огледам. Опитвам се да усетя енергията ѝ, за да разбера какво точно ще направи и къде ще посегне. Тя обаче не е в нормалното си състояние, изгубила е връзка с реалността и се е оттеглила някъде дълбоко в себе си. Не мога да я видя — все едно се опитвам да прозра през плътна мъгла или облак статично електричество. Невъзможно е да я разгадая.

Затова, когато се хвърля към мен с високо вдигнат юмрук, насочен към корема ми, посягам да блокирам удара. Без да предполагам, че тя ще промени посоката в последния момент.

Не бих могла да си представя, че човек в такова състояние — толкова нестабилен и разстроен — би могъл да замисли и да изпълни подобен ловък ход.

Погледът ѝ е налудничав и блести победоносно, когато юмрукът ѝ поразява гърлото ми.

Улучва най-слабото ми място — петата ми чакра, съответстваща на липсата на проникателност, погрешното използване на информацията и склонността да се доверяваш на недостойни хора.

Удря ме толкова силно и бързо, че не успявам веднага да схвана какво се е случило.

Трябват ми няколко секунди, преди да разбера.

Преди да ме прониже болката.

Преди да напусна тялото си и да се завъртя над него, загледана надолу към злорадото лице на Хевън и сгърченото тяло на Джуд. После ме обгражда прекрасно синьо небе, през което прелитам твърде бързо. Накрая всичко потъва и се срива. Обгръща ме мрак.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Нали сте чували онова твърдение, че когато умираш, целият ти живот минава като на кинолента пред очите ти?

Е, вярно е.

Именно това ми се случва в момента.

Първият път не бе така. Имам предвид първия път, когато умрях. Тогава отидох право в Съмърленд.

Сега обаче... сега обаче е различно.

Този път виждам всичко.

Всеки важен и определящ момент от настоящия си живот, както и всички значими събития от предишните.

Образите се стрелкат покрай мен, докато падам свободно през плътния мрак. Опитвам се да се сетя откъде ми е познато това ужасяващо чувство.

Шадоуленд.

Страната на сенките.

Домът на всички изгубени души.

Вечната бездна, в която попадат безсмъртните. Като мен.

Точно натам съм се насочила. Именно това бе чувството, което изпитах чрез Деймън.

Разбирам защо изглеждаше така изтормозен след пътуването си до Шадоуленд. Защо се върна толкова променен, така смирен; все едно бе друг човек.

Падам надолу с такава скорост, че все едно нещо ме удря, някаква обратна гравитация, заради която имам чувството, че вътрешностите ще изскочат през раменете и главата ми.

А картините не спират да прелитат покрай мен.

Първоначално виждам само единични образи, които проблесват за кратко и ми разкриват всяко едно от предишните ми съществувания. Постепенно обаче свиквам с преживяването и успявам да настроя движението и скоростта им. Откривам как да забавя потока от образи и да се съсредоточа върху всеки поотделно.

Виждам ги. Всичките.

Пълните версии.

Включително частите, които Деймън не искаше да видя.

Започва отначало, от първия ми живот в Париж, когато съм била бедна, останала без родители слугиня, наречена Евалин. Потръпвам, докато наблюдавам как онова мое „аз“ изпълнява множеството противни задачи, които Деймън ми спести. Всичко е точно както той ми разказа — до момента, в който се появява Джуд. В онзи живот той е симпатичен млад коняр, строен, слаб и мускулест, с пясъчноруса коса и пронизващи кафяви очи. Двамата се поглеждаме крадешком, разменяме си по някоя мила дума, докато накрая се чувстваме добре един с друг и си даваме дума. И наистина мисля да удържа на думата си, докато един ден не се появява Деймън и аз безнадеждно се влюбвам в него.

Вярно, че използва някои хитрини, за да ме омае, пусна в действие всичките си способности и целия си чар на безсмъртен. Винаги успява да се появи в точното време на точното място. Да ме впечатли с някакво бляскаво и драматично изпълнение. Но това всъщност е напълно излишно. Истината е — истина, която досега не успях да видя ясно — че не благодарение на магия успява да спечели сърцето ми. Магията няма нищо общо.

Деймън ме покори още в онзи първи миг. В първата секунда, когато очите ни се срещнаха.

Спечели ме много преди да разбера кой е, какъв е и на какво е способен.

Чарът му и неговата неустойима привлекателна сила съвсем не се дължат на магия. Причината да се влюбя толкова силно и толкова бързо се корени в един простичък факт: Деймън е... ами Деймън.

И това е достатъчно.

След като виждам всичко, ухажването на Деймън, а после и ужасната си смърт от ръката на Дрина, се прехвърлям на следващия живот. Онзи, в който съм била пуританка с много строг и консервативен баща, без майка. Имам само три рокли — грозни и безлични. Ежедневието ми е сиво и скучно. Единственото цветно петно в него е момче от нашата енория — младеж с гъста тъмна коса, стърчаща във всички посоки, с широка, красива усмивка и нежни очи. Веднага разпознавам в него Джуд. Немаловажна подробност е, че баща

ми одобрява взаимния ни интерес и дори ни насърчава. Аз самата не се противя особено... до деня, в който забелязвам Деймън в църквата, седнал на пейката, недалеч от мен. В този момент целият ми свят, животът и бъдещето ми се променят. Не ми е необходимо дълго време, за да го опозная; много скоро след първата ни среща се съгласявам да изоставя скромното си, изпълнено с подчинение съществуване и да вляза в неговия значително по-бляскав и интересен свят. Което обаче не се случва, защото идва Дрина и животът ми свършва трагично и преждевременно.

Дрина винаги се намесва и слага край на всичко.

След ранната ми и жестока смърт баща ми е съсипан и отчаян, сърцето на Джуд е разбито, а Деймън отново тръгва да броди по земята в очакване аз да се преродя и двамата пак да се срещнем.

Проследявам следващия си живот: виждам душата си, която се слива с тялото на едно изнежено и обгрижвано пухкаво бебе, което се превръща в лекомислената и разглезена дъщеря на богат земевладелец. Отхвърлям пренебрежително Джуд — млад английски граф, за когото всички са убедени, че ще се омъжа — и избирам високия, мургав непознат, който се появява сякаш от нищото. Тогава Дрина се намесва и аз не успявам да обявя публично избора си. Сърцето ми обаче знае резултата от двубоя.

После се прехвърлям в Амстердам, където съм била красива, страстна и много съблазнителна муза на художник и съм прекарвала по-голямата част от времето си, покрита само с буйната си огненочервена коса и парче коприна. Играя си с Джуд, както съм флиртувала с много други преди него — докато не пристига Деймън и не привлича вниманието ми.

Не използва магия, нито измама. Печели ме отново със самото си присъствие. Защото е онзи, който е: Деймън. Нищо повече. От мига, в който го съзирам за първи път, никой друг няма шанс.

Най-заинтригувана съм от живота, който ми се разкрива последен.

Живота ми в Юга.

Когато съм била робиня.

Когато Деймън ме е освободил, но на цената на щастието ми.

Наблюдавам това скръбно, изпълнено със страдания съществуване: раждането, детството, което съвсем не е едно нормално,

безгрижно детство, и единствения ярък и красив момент — кратка целувка с Джуд.

Двамата се промъкваме крадешком зад плевнята малко преди залез-слънце. Аз се чудя защо сърцето ми бие толкова бързо — дали заради въодушевлението от предстоящата ми първа целувка, или от страх да не ме заловят. Защото зная добре какво е наказанието, ако зарежеш работата си — жесток побой... или нещо дори по-лошо.

Въпреки това съм решена да удържа на обещанието си и да отида на срещата. Изпитвам някакво непознато досега чувство на чиста радост, неочакван прилив на щастие, който ме кара да крача леко и бързо. Той е вече там.

Усмивка ми се неловко, а аз само кимвам. Обхваща ме свенливост, подхранвана от желанието да не изглеждам твърде нетърпелива. Но много скоро забелязвам как ръцете му треперят, а очите му нервно се стрелкат наоколо и разбирам, че той се чувства по същия начин като мен.

Разменяме си закачки и безсмислени приказки — думи, на които никой от нас не отдава значение. Точно когато започвам да се притеснявам, че отсъствието ми се е проточило твърде дълго, той го прави. Навежда се към мен, а големите му кафяви очи се взират в моите с толкова много нежност и любов, че оставам без дъх. После клепачите му се спускат и докато наблюдавам дългите черни мигли, които хвърлят сенки върху лъскавата му тъмна кожа, пълните му устни се приближават към лицето ми. Те са хладни и меки и ми носят познато усещане за нежност и покой.

Отблъсквам Джуд, обръщам се и хуквам със събрани поли към къщата. Споменът за онази целувка обаче не ме напуска.

Усещам я върху устните си, докато си спомням прошепнатото обещание да се видим пак на следващия ден, в същото време, на същото място.

Само няколко часа преди уговорената среща обаче се появява Деймън. За пореден път идва незнайно откъде, обгърнат от тайнственост. Само че сега не си губи времето в излишно ухажване или размяна на любезности, защото има много по-спешна задача: бърза да ме купи. Исква да ме освободи от ужасния ми робски живот, изпълнен с унижения, страдание, непосилен труд и непрекъснат страх. В замяна ми предлага друг, който е толкова пищен, привилегирован и

коренно различен от всичко, с което съм свикнала, че веднага решавам, че ме лъже. Смятам, че има някаква уловка, капан... Не зная каква точно е целта му, но не приемам думите му за истина.

Убедена съм, че в живота ми току-що е настъпил ужасен обрат, че всичко върви на зло, затова плача и викам баща си и майка си, протягам ръце към Джуд — моля го да ме прегърне, да ме защити, да не позволява да ме отведат. Сигурна съм, че така ми отнемат и малкото щастие, което притежавам, и ме захвърлят в свят, много по-ужасен от досегашния, в който липсва дори мънищко светлина. Не вярвам на този нов господар, който ми говори така нежно, държи се към мен с уважение... който сякаш благоговее пред мен. Това отношение ми е съвсем непознато и аз мисля, че всичко е лъжа.

Той ме настанява в къща, много по-голяма и луксозна от онази, която чистех допреди ден. Разполагам с цяло едно крило. Единствените ми задължения са да спя, да ям, да се обличам и да мечтая. Никой не ме заплашва с бой, ако не изпълнявам съвестно работата си.

Деймън лично ме развежда из покоите ми: собствена баня с огромна вана, легло с балдахин, гардероб, пълен с великолепни дрехи, тоалетка, отрупана е отбрани вносни мазила, парфюми и четки за коса със сребърни дръжки. После ми казва да разгледам всичко спокойно и че ще ме чака за вечеря, когато се приготвя.

Тази наша първа вечеря протича в пълно мълчание. Седя точно срещу него, облечена в най-прекрасната рокля, която съм виждала през живота си. Удивена съм от мекотата, с която нежната материя се плъзга по благоуханната ми кожа. Ровя из чинията си, а той отпива от червената си напитка. Повечето време гледа невиждащо в далечината, а когато смята, че не го гледам, се втренчва в мен. Повечето време обаче е погълнат от мислите си — челото му е смръщено, устните му са свити в тънка, мрачна линия. В очите му личи безпокойство и аз се досещам, че в душата му се води борба. Трябва да направи избор.

Бих искала да ми разкрие за какво става въпрос, но той не го прави, а аз не бих попитала сама. Затова довършвам мълчаливо вечерята си, пожелавам му лека нощ и се връщам в стаята, затоплена от огъня, който весело пращи в камината. Изтощена от всички тези събития, заспивам в мига, в който се пъхам между фините памучни чаршафи.

На следващата сутрин се събуждам рано и веднага хуквам към прозореца. Виждам го да напуска имението, възседнал коня си. Очите ми го следват тревожно. Решавам, че ме е купил и довел тук, за да ме предаде в ръцете на някой друг, който ще ме измъчва и ще ме пребие до смърт.

Оказва се обаче, че съм сбъркала. Той се връща още същата вечер. Поздравява ме с усмивка, но очите му издават, че е претърпял ужасно поражение. Разкъсва се между желанието да ми съобщи истината и страха, че ще ме разстрои и уплаши още повече. Преценява, че вече съм предостатъчно разстроена и уплашена, затова не ми казва нищо. Решава да запази за себе си грозната истина, която е научил преди малко, защото тя не би ми донесла нищо добро.

И така, в онзи си живот не научавам истината; но Шадоуленд проявява великодушие и ми я разкрива. Показва ми всичко, което той не сподели с мен; какво точно се е случило по време на отсъствието му през онзи ден. Къде е ходил, с кого се е видял... цялата мръсна история.

Деймън се е върнал в плантацията с намерението да купи и останалите от семейството ми — майка ми, баща ми, дори Джуд. Искал е да ги доведе при мен и да им подари свободата. Бил е готов да плати огромна сума пари, нечувана дори сред най-големите богаташи в околността.

Обаче са му отказали. Не са му дали време дори да обмисли какво става и да реагира, а направо го отпратили. Толкова са бързали да се отърват от него, че специално са изпратили един от надзирателите, който да го съпроводи.

Един поглед към този надзирател ми е достатъчен, за да схвана, че той въобще не е такъв, какъвто изглежда. Има нещо в начина, по който се движи, нещо почти неуловимо в поведението му — прекалено е самоуверен, прекалено съвършен... Той е безсмъртен.

Но не от добрите, не. Не е като Деймън. Деймън няма откъде да знае, че Роман е все още жив, че е направил собствена рецепта и сам си произвежда еликсир, с който превръща хората в безсмъртни, както и когато му е угодно.

Деймън е забелязал нещо — личи си по напрегнатата му стойка и безпокойството в очите му. Той обаче не иска да влоши положението на близките ми и си тръгва. Усеща, че ме е страх сама в имението, и

тръгва натам да ме успокои, като си обещава по-късно отново да дойде в плантацията и под прикритието на нощта да ги измъкне всичките.

Няма представа, че тогава ще е прекалено късно. Няма как да види онова, което виждам аз в момента — Роман, който се спотайва в сенките и управлява плантацията, докато господарят ѝ отсъства.

Няма откъде да знае, че пожарът е бил запален дълго след неговото заминаване, когато вече е бил твърде далече и е било невъзможно да предотврати трагедията, да спаси, когото и да било.

Останалата част отговаря на онова, което вече чух от него — отвежда ме в Европа, където ми дава време да свикна с него и с новата обстановка. Да се науча да му вярвам и дори да го обичам... да открия щастието с него.

Но само за кратко. Защото Дрина не си губи времето: открива ни и бързо взима мерки да се отърве от мен.

Изведнъж осъзнавам нещо, което е трябвало да разбере много отдавна, още от самото начало.

Деймън е единственият.

Винаги е бил.

Винаги ще бъде.

Факт, който се откроява с още по-кристална яснота, докато преживявам отново случките от най-скорошния си живот. Настоящия.

Виждам как след катастрофата открива тялото ми встрани от пътя. Усещам мъката му, че отново ме е изгубил.

Неговата болка се превръща в моя. Гледам разтърсена как той моли за напътствия и се разкъсва, колебаейки се дали да ме превърне в безсмъртна.

Чувствам мъката му, когато в онзи ден му крещя, казвам му да се махне, да ме остави на мира и никога повече да не ми говори — в деня, когато най-сетне събира смелост да ми каже в какво ме е превърнал — това, което съм сега.

Преживявам неговото объркване, докато се намира под властта на Роман и заклинанието му. Усещам вцепенението му, неспособността му да контролира собствените си действия и думи. Роман е планирал всичко и го кара да се държи жестоко, да ме нарани. И преди се досещах, че е така, но сега, в Шадоуленд, мога да го почувствам и да бъда сигурна: всичко, което бе сторил или казал, е било против волята му и няма нищо общо с истинските му чувства.

Просто е правил онова, което Роман го е карал да прави — тялото и умът му са се подчинявали, но сърцето му не се е поддало — то винаги е било мое.

Дори когато ме напуска, за да мога спокойно да избира между него и Джуд, не престава да ме обича. Не е сигурен, че ще понесе да ме загуби, и въпреки това е убеден, че постъпва правилно, благородно. Ако избира Джуд, той ще приеме решението ми.

Наблюдавам колко самотен, изгубен и потиснат се чувства, след като мен вече ме няма. Преследват го образи от миналото, които го убеждават, че си е получил заслуженото. И макар да е безкрайно щастлив, когато се връщам при него, дълбоко в себе си смята, че не е достоен.

Изпитвам ужаса му, когато разбира, че съм завладяна от черната магия, която си навлякох. Чувствам и готовността му да ми прости всички грехове, които съм сторила под влиянието на тъмните сили.

Усещам колко дълбока е любовта му и изпитвам смирение пред изобилието ѝ — толкова е безмерна, непрекословна и непоколебима. Силата ѝ никога не отслабва — нито през всичките тези векове, нито през последната, така бурна година.

Покорена съм от силата на чувствата му и от факта, че никога не се е съмнявал в тях. За разлика от мен.

Същевременно разбирам още нещо: макар понякога да го отблъсквах, моята любов към него е също толкова силна.

Вярно, че неведнъж се отклонявах от пътя си и подлагах на съмнение чувствата си, но тази несигурност е била само в ума ми. Сърцето ми отдавна знае истината.

Сега разбирам, че Хевън греши. Далеч невинаги единият обича повече от другия. Когато двама души са призвани да бъдат заедно, те обичат по равно. Може би по различен начин, но по равно.

После ме връхлита прозрението, че тъкмо сега, когато осъзнах всичко това и най-накрая се убедих в силата на връзката ни, съм принудена да прекарам остатъка от вечността в тази бездна, размишлявайки за изгубеното. Без него.

Обгърната от безкрайната пустош и вечна тъмнина, напълно откъсната от всички и всичко. Преследвана и тормозена от мисълта за миналите си грешки, чиито образи безспирно се въртят покрай мен. Нещо като вечно представление, което непрестанно ме измъчва с

представата за онова, което бих могла да бъда, за всичко, което бих могла да сторя, ако бях направила друг избор.

Ако бях последвала сърцето вместо главата си!

Защото сега онова, което преди ми се изплъзваше, е пределно ясно. Да, вярно е, че Джуд винаги е бил край мен, винаги ме е обичал и се е държал мило... Но моята сродна душа винаги е бил Деймън.

Отварям уста в нямо отчаяние. Искам да изкреця името му, да го повикам, да го прегърна и да усетя устните му върху своите. Трябва да го достигна, да...

Но нищо не се случва. Не издавам нито звук.

А дори и да бях успяла, няма кой да ме чуе.

Това е съдбата ми.

Вечността, която ме очаква.

Напълно изолирана.

Погълната от мрака.

Измъчвана безспирно от миналото, което не мога да променя.

С пълното съзнание, че Дрина е някъде тук. Както и Роман. Всеки от нас е в окован в своята собствена версия на ада, без да можем да се достигнем. И в тунела няма светлина, няма изход.

Затова постъпвам по единствения възможен начин — затварям очи и се предавам. Сега поне знам. Намерих отговора, който толкова дълго търсех.

Устните ми се движат безмълвно в черната пустош, бързо и непрестанно. Произнасям името му без глас, викам го при себе си...

Макар да знам, че е безсмислено.

Макар че е прекалено късно.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Гласът му се разнася някъде отгоре, преминава през мен и ме обгръща, залюлява ме като нежна вълна, прекосила от край до край океани и морета. Като ритъма на живота, преминал през цялата земя, долетял на вселени разстояние, за да дойде при мен.

Не съм в състояние да отговоря, да помръдна.

Знам, че умът ми ми прави номера.

Това не е истина.

Това е трик на Шадоуленд.

Никой не може да ме открие тук. Никой не може да се добере до мен.

Когато отново произнася името ми, то звучи като молитва:

— Евър, скъпа, отвори очи и ме погледни. Моля те!

Думите са толкова познати. Сигурна съм, че съм ги чувала и преди... някъде, някога.

И както и онзи предишен път, започвам да се боря. Полагам усилия да отговоря. Бавно и мъчително повдигам клепачи и го виждам — надвесен над мен, а тъмните му очи са замъглени от тревога. После, когато погледите ни се срещат, челото му се изглажда и на лицето му се изписва облекчение.

Това обаче не е реално. Трябва да е някаква игра. Страната на сенките е жестоко, самотно място. Не мога да си позволя да се поддам на номерата й.

Но ръцете му се плъзват край тялото ми, обгръщат ме и ме залюляват и тогава аз си позволявам да приема ставащото. Може да не е реално, но е прекалено хубаво, за да устоя.

Опитвам още веднъж да изговоря името му, но той притиска пръст към устните ми и ме възпира.

— Не говори. Всичко е наред. Всичко свърши.

Опитвам се да се измъкна от прегръдките му, да го огледам, да го докосна. Убедена съм, че сънувам. Пръстите ми се стрелват към гърлото ми. Опипвам мястото, където ме удари юмрукът на Хевън.

Когато ме довърши.

За втори път през този си живот си припомням усещането какво е да умреш.

Нямаше нищо общо с първата ми смърт.

Очите ми пробягват по лицето му. Забелязвам безпокойството, а после и облекчението, което се промъква в погледа му. Нетърпелива съм да узная какво наистина се е случило.

— Тя ме уби — промълвявам аз. — Независимо от всичките ми тренировки, цялата ми подготовка. Изобщо не можех да се меря с нея.

— Не те е убила — прошепва ми в отговор той. — Честна дума! Още си тук.

Напрягам се, искам да седна, но той ме възпира и ме притиска още по-силно към себе си. Предавам се за момента и започвам да оглеждам магазина — покрития с натрошени стъкла под, съборените на земята рафтове, разпилените книги и дискове. Прилича на сцена след опустошително природно бедствие. Или на комбинация от няколко, например ужасно земетресение, последвано от торнадо и цунами.

— Ама аз... аз се озовах в Шадоуленд... Видях...

Затварям очи и преглъщам мъчително, при което той се намесва:

— Знам. Усетих отчаянието ти. Може да ти се е сторило цяла вечност, както бе при мен, но всъщност е било съвсем за кратко. Времето не е било достатъчно, за да се прекъсне сребърната нишка и душата ти да се отдели от тялото. Затова успях да те върна.

Той говори с абсолютна убеденост. Аз обаче зная, че това не е съвсем вярно. Наясно съм, че макар нишката да не се е прекъсвала, аз наистина умрях. Има само една причина за завръщането ми.

Надмогнала съм най-уязвимата си чакра.

Преодоляла съм слабостта си.

В мига, в който осъзнах истината за себе си, за нас двамата, в мига, в който направих правилния избор, съм успяла по някакъв начин да се възстановя.

— Удари ме точно в най-слабата ми чакра, петата. А после... после видях всичко! — Вглеждам се в него настойчиво, искам да ми повярва. — Видях всяко едно събитие, всеки отделен момент от всичките ни съществування. Включително онези, които ти така упорито се опитваше да скриеш от мен.

Той си поема дълбоко въздух и ме поглежда изпитателно. Иска да ме пита за много неща... но най-вече за едно, най-важното.

Аз не губя време и веднага му давам отговор — обвивам ръце около врата му и го привличам към себе си. Усещам енергийния воал, който трепти между устните ни, но той няма значение. Отварям ума си и мислите ми политат към ума на Деймън. Искam той да научи всичко, което видях, и онова, което вече знам.

Да разбере, че съм приела истината.

Единствената истина.

И че никога повече няма да се съмнявам в него.

Известно време оставаме така, притиснати един към друг, докато осъзнаем пълните размери на чудото, което се случи.

Аз съм не просто преродена — аз прогледнах, пробудих се.

След няколко минути се отдръпвам от него и го поглеждам въпросително. Той схваща какво го питам, макар да не съм произнесла и дума:

— Усетих, че си в беда. Чух, че викаш за помощ. Втурнах се насам, но когато пристигнах, магазинът бе в това състояние, а пък ти... общо взето, беше мъртва. Съвсем скоро обаче се завърна, макар да съм сигурен, че за теб е било ужасно дълго време. Това е въздействието на Шадоуленд. Зная, защото лично съм го изпитвал.

— Ами Джуд? — питам аз със свито сърце. Обръщам се и започвам тревожно да оглеждам стаята. Не го откривам никъде.

При следващите думи на Деймън направо изстивам:

— Джуд не е тук.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пристигам и най-неочаквано виждам близначките. Роми и Райни са застанали една до друга — Роми е облечена от глава до пети в розово, а Райни е изцяло в черно. Израженията им обаче са абсолютно еднакви: когато ме виждат, и двете зяпват от изумление.

— Евър! — писва Роми, хуква към мен и ме прегръща буйно. От силата на сблъсъка (не от тежестта ѝ, защото тя си е все така кльощава) за малко да падна. Тя обвива тънките си ръчички около кръста ми и силно се притиска към мен.

— Мислехме, че си потънала завинаги в Шадоуленд — тихо казва Райни и започва да премигва, за да отпъди болката при тази мисъл.

Тя идва при мен и застава безмълвно до сестра си, която все още не мепуска от прегръдките си. Очаквам Райни да изтърси някаква саркастична забележка, например колко е разочарована, че съм цяла и невредима. Тя обаче ме изумява с открития си поглед и думите:

— Много се радвам, че не излязохме прави!

Гласът ѝ трепери толкова силно, че едва успява да ги произнесе.

Разбирам, че тя ми предлага мир, и плъзвам ръка около раменете ѝ. За мое удивление тя не ме отблъсква. Дори се притиска към мен и отвърща на прегръдката. Сега и двете са се гушнале в мен като малки, несигурни деца. Минават няколко минути, преди да се отдръпне. Застава на крачка разстояние, без да отмества ръцете си. Прочиства гърло, прокара пръсти през бретона си и избърсва нос с дългия ръкав на черната си памучна блуза.

Много искам да разбера как са се озовали тук, но ми е ясно, че ще трябва да почакам. Имам много по-сериозни грижи. Преди да успея да ги изразя на глас, те кимат тържествено и заявяват:

— Да, тук е. — След което се обръщат и два малки показалеца се насочват към Великите храмове на познанието, издигащи се зад тях. — С Ава е. Всичко е наред.

— Значи... значи се е излекувал, така ли? — Гласът ми прекъсва, а май и краката скоро ще ми изневерят. Малко остава да се срина на земята от облекчение, когато те потвърждават. — А вие? Отново ли живеете тук?

Те се споглеждат и широки усмивки разчупват сериозните им изражения. И двете избухват в гръмогласен смях, от който целите им тела започват да се тресат. Забавляват се на някаква своя шега, която никой от нас, останалите, не разбира. Накрая Райни утихва и пита:

— Ти би ли искала да се върнем тук?

Повдига вежди подигравателно и ми хвърля поглед, от който разбирам, че отново си е старата Райни. Е, почти.

— Просто искам да сте щастливи — отвърщам, без дори да се замисля. — Няма никакво значение къде сте, стига да сте добре.

— Оставаме с Ава — казва Роми. — Сега, когато разбрахме как, можем да идваме тук, когато си поискаме. И съответно решихме, че не желаем да живеем отново в Съмърленд. Освен това училището наистина ни харесва.

— Да, а и нас ни харесват — казва Райни и на лицето ѝ грейва една от редките ѝ усмивки. — Дори ме избраха за президент на класа.

Изобщо не съм учудена от тази новина.

— А пък Роми стана мажоретка — добавя тя и шеговито се намръщва.

— Мисля, че много ми помогнаха уроците на Райли... Нали докато беше в Съмърленд, прекарваше много време с нас. Тя ми показва — обяснява Роми и свива скромно рамене.

— Райли ти е помогнала да станеш мажоретка? — питам учудено, макар че може би няма за какво да се чудя.

Роми кимва и отсича:

— Искаше да бъде точно като теб. Беше запомнила всички танци, които си изпълнявала. Показа ги и на нас и трите заедно ги упражнявахме.

Въздъхвам и се облягам на Деймън. Приятно ми е да усещам топлата му прегръдка, сигурността на ръката му, която стисва моята, за да ми вдъхне увереност. Но всъщност нямам нужда от уверения. Вече знам със сигурност, че когато и да поискам, когато и да имам нужда от него, той ще бъде до мен. Винаги ще е с мен, за да ми дава подкрепа, любов и всичко, което ми е необходимо.

Затова спокойно се обръщам към близначките:

— И като говорим за хората, които ги няма...

Те първо се споглеждат помежду си, после насочват любопитни очи към мен.

— Сещам се за някой, който наистина би се радвал да ви види отново.

Говоря за възрастния англичанин, когото срещнах в близост до някогашната им къща — в деня, когато научих за връзката им с Ава и сестра ми. Сега извайвам образа му и им го изпращам по телепатичен път.

— Трябва да отбележа обаче, че той страда от сериозно заблуждение. Не знам как е достигнал до този извод, но мисли, че инатливата е Роми, а сговорчивата е Райни. Предполагам всички присъстващи ще се съгласят, че това не е вярно...

Те хвърлят поглед към Деймън и отново избухват в смях. Ние двамата ги наблюдаваме недоумяващо известно време, после решаваме, че няма смисъл да гадаем. Много по-приятно ни е да насочим вниманието си един към друг.

Именно така ни откриват Ава и Джуд, когато излизат от Храмовете и тръгват надолу по мраморното стълбище.

Деймън и аз стоим прегърнати, преплели ръце, а главата ми почива на рамото му.

На Джуд това му стига. Веднага разбира кого съм избрала.

Разбира, че на мен и Деймън ни е писано да сме заедно.

Че за мен и него няма шанс и никога не е имало. Че всичко е приключило, преди да започне.

Спира за миг на последното стъпало и пуска Ава да мине пред него. Очите му се впиват в моите. Двамата оставаме неподвижни и загледани един в друг дълго, дълго време... или поне на мен така ми се струва. Не си казваме нищо. Не разменяме и мисли. Просто не е необходимо да изричам думите на глас.

Той си поема дълбоко въздух и прави усилие да се вземе в ръце, после кимва, сякаш потвърждава, че е разбрал: зарът е хвърлен. Взела съм решение и няма да го променя.

Джуд насочва вниманието си към Ава и близначките и решава да се присъедини към тях. Те смятат да посетят някогашните си любими

места, а пък той има нужда да се разсее. Така няма да мисли за онова, което смята, че е изгубил току-що.

Когато с Ава се обръщат към близначките и четиримата се приготвят да потеглят, аз питам момичетата:

— Хей, как го направихте? Как успяхте да се върнете тук?

Ава гордо се усмихва, близначките се споглеждат. Роми поема инициативата:

— Спряхме да мислим само за себе си и се съсредоточихме върху друг човек. И се получи.

Не разбирам какво иска да каже.

— Ние бяхме с Деймън, когато те намери — намесва се Райни. — И като видяхме в какво състояние е Джуд, моментално разбрахме, че единственият начин да го спасим, е да го доведем в Съмърленд.

— И съответно усилията ни се насочиха към него, а не към самите нас. Целта ни бе да помогнем на него, а не на себе си — усмихва се Роми. — Затова и успяхме.

— Точно както Ава твърдеше — добавя Райни и я поглежда с възхищение. — Както винаги е казвала... — млъква за миг и се обръща към Ава. — Май ще е най-добре ти да обясниш, все пак идеята е твоя.

Ава се размива и разрошва косата на племенницата си, после привлича към себе си двете с Роми. Обяснява ни:

— Всичко се свежда до това какво е намерението ти. Когато се фокусираш върху даден проблем, той само се задълбочава. Получаваш по-голяма доза от същия проблем. Ако обаче се съсредоточиш върху желанието да бъдеш полезен някому, енергията ти се насочва към начините да му помогнеш, а не към проблема. Преди близначките не можеха да достигнат Съмърленд, защото се бяха съсредоточили върху себе си и проблема си — а именно, че не могат да дойдат тук. Този път обаче са се интересували единствено от Джуд и затова са се озовали на желаното място, при това веднага. Тоест, когато човек търси решение, изпитва положителни емоции и се движи в правилната посока. Ако пък обръща внимание единствено на самия проблем, емоциите са отрицателни. А това, както добре знаем, никога не води до нещо добро. Затова, когато престанеш да мислиш само за себе си и се опиташ да откриеш начин да облагодетелстваш и друг човек, ще го постигнеш. Това е ключът към успеха, независимо за какво става въпрос.

Райни свива рамене и казва:

— На кого би му хрумнало...

Да, на кого... Усмивам се и поглеждам към Ава. Тя отвърща на усмивката ми и поглежда към Деймън. Изражението ѝ ясно показва, че одобрява избора ми.

Насочвам вниманието си към Джуд, който благодарение на способността на Съмърленд да лекува, сега е напълно здрав. Пред мен стои предишният Джуд, силен, сладък и секси както обикновено.

По нищо не личи, че Хевън бе потрошила тялото му.

Нито че аз бях разбила сърцето му.

Мъж, когото всяко момиче би било щастливо да има.

Човек, когото съм щастлива, че познавам от толкова време.

После проявявам своята нощна звезда и я изпращам високо в небето над главата му. Зная, че желанията невинаги се сбъдват, или поне не по начина, по който сме очаквали. Но ако вярваш достатъчно силно и оставиш съзнанието си отворено и възприемчиво, има голяма вероятност те да станат реалност.

Защото — макар да не го осъзнавах в онзи момент — именно това стори за мен моята нощна звезда.

Успях да открия отговора, който търсех, защото попаднах в Шадоуленд.

Затова сега, преди те да потеглят и звездата над главата му да избледнее, аз си поемам дълбоко въздух и пожелавам нещо на Джуд. Пожелавам му да остане открит и изпълнен с надежда, че на света съществува момиче, което му подхожда много повече от мен. Пожелавам му да открие жената, която ще го обича толкова, колкото и той нея.

Пожелавам му да намери любов като моята с Деймън.

Оставям звездата да блести над него и наблюдавам отдалечаването им. Когато тя започва да избледнява, хващам Деймън за ръка и го повеждам в обратната посока. Двамата вървим към павилиона, мълчаливи и доволни. Когато заставаме пред него, той тихо пита:

— Сигурна ли си?

Явно не е сигурен дали идеята е добра.

Аз обаче само кимвам и го дръпвам вътре. Сигурна съм и нямам търпение да започнем.

Има толкова много събития от живота ми в Юга, които все още не съм видяла и изпитала, а съдейки по видяното в Шадоуленд, има и хубави моменти. Ще се радвам да ги изживея отново.

Заставам пред екрана, подавам му дистанционното и се усмихвам:

— Просто прескочи това, което вече видях, и нека се насочим направо към хубавата част. Тогава, след като си ме освободил и си спечелил доверието ми, ме отвеждаш в Европа...

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямам представа колко време е изминало. В Съмърленд времето не съществува, винаги цари ден. Всичко се случва в безкрайното настояще, обвито в ярка светлина и омара.

Знам единствено, че когато решаваме да си тръгнем, устните ми са изпръхнали и подути, бузите ми горят — отчасти заради преживяното, отчасти заради наболата брада на Деймън.

Състояние, от което много бързо ще изляза. Много по-бързо, отколкото ще изчезне гневът на Сабина заради твърде дългото ми отсъствие.

Много по-бързо от ликуването на Хевън, която все още смята, че е успяла да ме убие.

Затова, макар да зная, че трябва да се върна, изпитвам огромно нежелание да се изправа очи в очи с проблемите си на земята. Не искам магията да свършва толкова скоро. Деймън усеща настроението ми, а и той самият не бърза да прекъсне прекрасния момент. Затова, вместо да се насочим обратно към дома, той проявява един бял жребец, на който се качваме и двамата. Отпуска юздите му и му позволява да избира пътя, а ние се наслаждаваме на пейзажа.

Брадичката ми почива на рамото на Деймън, а ръцете ми обгръщат кръста му. Преминаваме край буйни потоци, поемаме по прави като стрела павирани пътища, прекосяваме обширни яркозелени ливади, над които се разнася чуруликане на птици и наситен аромат на цветя. Копитата на коня затъват в белия пясък на разкошен плаж, а тюркоазените вълни нашепват вечните си тайни. Изкачваме се по стръмна планинска пътека и когато стигаме върха, пред очите ни се разкрива невероятна гледка. После все така бавно слизаме по другия склон и се озоваваме сред голите дюни на безводна пясъчна пустиня.

Бродим по улиците на градовете от предишните си съществувания. Деймън създава копия на Париж, Лондон, Амстердам, Ню Ингленд, даже Американския юг отпреди Гражданската война. Показва ми ранния си живот във Флоренция — малката къща, в която

са живели, работилничката, в която баща му правел алхимичните си опити, сергиите на пазара, където майка му купувала стоки за домакинството.

Той проявява нетрайни изображения на родителите си — бездушни фигури с размиващи се очертания, които потрепват и ту се появяват, ту изчезват. Знае, че съм ги „срещала“ във Великите храмове на познанието, когато станах неволен свидетел на убийството им и кражбата на еликсира, но иска да ми ги покаже още веднъж — такива, каквито живеят в спомените му. Исква да сподели с мен целия си живот, всичко, което е оставило следа в съзнанието и сърцето му. Да няма повече тайни и неразбирателства, да издигнем стройната и здрава основа за нашия общ живот.

Сега сме по-близки от когато и да било. Сега изпитвам абсолютна увереност, че ще бъдем заедно в добро и в лошо, завинаги. Затова решавам да му покажа нещо, което преди пазех в тайна от него.

Затварям очи и подкарвам коня към онова място — към тъмната част на Съмърленд. Не съм съвсем сигурна каква е причината, но смятам, че моментът е подходящ да му я разкрия.

Жребецът се подчинява веднага и променя посоката, а аз притискам устни към ухото на Деймън и прошепвам:

— Има нещо, за което не съм ти разказвала... Нещо, което искам да споделя с теб.

Той се обръща и ме поглежда през рамо. Когато забелязва сериозното ми изражение, усмивката му изчезва и бива заменена от загриженост.

Аз обаче кимвам, за да му покажа, че всичко е наред, и подканям коня да ускори ход. След малко усещам, че сме наближили, защото животното започва да пристъпва по-бавно и предпазливо. Въздухът се променя, небето притъмнява, а мъглата се сгъстява. Заобикалящите ни доскоро хрусталаци и покрити с цветове плодни дръвчета изчезват; на мястото на ароматното, обсипано с цветя поле се появява безрадостно и унило кално блато, заливано от непрестанен дъжд.

Жребецът ни спира и започва да размахва опашка. Пръхти и отказва да направи дори и една крачка по-нататък. Зная, че е безполезно да го насилвам, затова се спускам на земята и правя знак на Деймън да ме последва.

— Открих това място преди известно време. Сигурно си спомняш — тогава бях дошла в Съмърленд с Джуд, а после срещнах и теб. Странно е, нали?

Той започва да оглежда местността: прогизналата от дъжда, разкаляна земя, хилавите разкривени дървета, грозните им клони, сиви и крехки като пръсти на скелет, по които няма никакви листа. Край нас липсват каквито и да било белези за живот и растеж, независимо от неспирния дъжд.

— Какво е това място? — пита ме той, докато продължава да оглежда пейзажа.

— Нямам представа — отвърщам и свивам рамене. — Миналия път попаднах тук случайно. Е, не точно — нали в Съмърленд няма случайности. Но не съм търсела това място, просто исках да си запълня времето с нещо, докато чаках Джуд да излезе от Храмовете. Затова помолих Съмърленд да ми покаже нещо, което не съм виждала досега. Нещо, което наистина трябва да знам. И конят ми ме доведе право тук. А когато се опитах да отида по-нататък, да навляза във вътрешността на тази местност и да я изследвам по-подробно, кобилата ми отказа да продължи — точно като този кон сега. Затова реших да тръгна сама, но калта бе толкова гъста, че затъвах до коленете и скоро се отказах от идеята. Обаче сега ми хрумна нещо...

Той ме поглежда, очевидно заинтригуван.

— Ами мястото изглежда по-голямо от преди. Сякаш се е... — млъквам за миг и се оглеждам внимателно. — Сякаш се е разширило. Все едно расте като жив организъм. Не знам как да го обясня. Ти какво мислиш?

Той си поема дълбоко въздух, а очите му потъмняват. Като че ли се опитва да ме предпази от нещо. След миг това усещане изчезва толкова бързо, колкото се бе появило. Така общувахме преди. Вече се заклехме да нямаме тайни един от друг.

— Честно ли? — замислено казва той, потривайки брадичката си. — Нямам представа. Никога не съм виждал нещо подобно... или поне не тук. Обаче в него действително има нещо странно. Оставя те с някакво неприятно усещане.

Кимвам в знак на съгласие. Очите ми разсеяно проследяват полета на ято птици, които внимателно заобикалят тресавището. Доста

многозначителен факт — дори птиците отказват да приближат местността.

— Знаеш ли, скоро след като се запознахме, Роми и Райни ми казаха нещо за Съмърленд — че има потенциал за абсолютно всичко. Ти самият каза нещо подобно.

Деймън не казва нищо и аз продължавам:

— Ако приемем, че това е вярно, може би наблюдаваме другата, тъмната страна на Съмърленд. Нещо като ин и ян... равни части мрак и светлина.

— Надявам се да не са наистина равни — отвърща той, а в погледа му се промъква безпокойство. После добавя с въздишка: — Идвам тук отдавна и съм прекарал много, много време в Съмърленд. Смятах, че съм видял всичко тук, но това... — Поклаща глава недоумяващо. — Това е нещо ново. Не прилича на нищо, за което съм чел или съм чувал. Ако не е било тук от самото начало, ако наистина е възникнало сравнително наскоро... не бих казал, че е добър знак.

— Дали да огледаме? Да се разходим малко наоколо и да проверим какво става. Да видим дали не можем да разберем нещо повече.

— Евър... — той присвива очи, явно не е така въодушевен от предложението. — Не съм сигурен, че това е добра...

Аз обаче не го оставям да довърши. Вече съм решила; сега трябва единствено да убедя и него.

— Само ще хвърлим един поглед и веднага си тръгваме — примолвам се. По очите му познавам, че се колебае. — Предупреждавам те обаче, че тази кал е доста дълбока. Може да ни дойде до коленете.

Той се двоуми, но и двамата знаем, че ще се съгласи. Най-накрая стисва ръката ми и двамата бавно нагазваме в тресавището. Хвърлям поглед през рамо. Конят ни рие с копита разкаляната земя, пръхти и клати глава. Все едно иска да ни каже, че ни смята за луди и няма никакво намерение да ни последва.

Провираме се през струите на поройния дъжд, който не спира дори за секунда. Дрехите ни скоро прогизват, а косите ни залепват по лицата и вратовете. Навлизаме все по-навътре в тази неприветлива, непозната територия.

Калта вече стига до коленете ни, когато аз си припомням нещо, което ми направи впечатление миналия път. Дръпвам Деймън за ръката и му подвиквам:

— Затвори очи и се опитай да материализираш нещо, няма значение какво. Не, всъщност пробвай да проявиш нещо полезно, например чадър или дъждобран... Побързай!

Той ме поглежда и съзирам какво иска да материализира... нещо, от което определено нямаме никаква полза, но пък е красиво. Лале. Едно-единствено червено лале. То обаче остава само в ума му. Отказва да се появи пред очите ни.

— Мислех, че е така само при мен... — Припомням си онзи ужасен, потискащ и толкова тежък момент от живота си, когато за първи път се озовах тук. — Тогава бях толкова объркана, че си помислих, че това място съществува заради мен. Че... може би е физическа проява на вътрешното ми състояние. — Чувствам се неловко, че споделям това с него.

Каня се да пристъпя напред, когато Деймън протяга ръка и ме спира. Проследявам погледа му и посоката, в която сочи показалецът му. Ахвам от изненада. Насред сивкавото кално блато, само на няколко крачки от нас стои възрастна жена. Дългата ѝ бяла коса се спуска на мокри кичури върху тънка сива туника и стига до кръста ѝ. Обута е в сиви памучни панталони, а на краката си носи високи гумени ботуши в убит кафяв цвят. Пристъпва прегърбена през гъстата кал и рови с пръсти из нея. Устните ѝ се движат неспирно, сякаш нашепва заклинание. С Деймън се вираме в нея, изпълнени с недоумение. И двамата се чудим как така не сме я забелязали досега.

Не знаем как да постъпим и дали изобщо да предприемаме нещо. Нямаме представа какво да ѝ кажем, ако и тя ни забележи. Засега обаче старицата не ни обръща никакво внимание, съсредоточена е изцяло върху заниманието си — не че схващаме какво е то. Известно време мълчаливо я наблюдаваме. После жената спира да копае, изважда отнякъде малка сребриста лейка и започва да полива и без това подгизналата земя.

Едва когато се обръща с лице към нас, установявам колко е стара всъщност. Кожата ѝ е толкова тънка, че изглежда прозрачна, ръцете ѝ са възлести и покрити със старчески петна, а кокалчетата им сякаш ще изскочат. Очите ѝ с цвета на избледнял син деним сълзят. Затулени са

от пердета и сякаш не могат да се фокусират в определена точка. Въпреки това няма никакво съмнение, че са вперени в мен.

Пръстите ѝ се разтварят и лейката пада на земята до краката ѝ. Старицата не обръща внимание на жвакащия звук, с който блатото хищно поглъща съдинката. Бавно вдига ръка и ме посочва с треперещия си показалец:

— Ти!

Деймън минава пред мен, за да ме прикрие.

Не че това променя нещо. Погледът ѝ остава все така сигурен, а пръстът — все така насочен към мен.

— Наистина си ти. Чакаме те от толкова отдавна...

Деймън ме побутва с лакът и ми прошепва през зъби:

— Евър, не я слушай! Затвори очи и си представи портала — веднага!

И двамата опитваме, но не се получава. Явно няма да се измъкнем толкова лесно. В тази част на Съмърленд не действа никаква магия, включително материализирането. Деймън ме побутва по рамото, а когато не реагирам, сграбчва ръката ми и ме дръпва след себе си. Подканя ме да тичам, но в тази кал е невъзможно. Падаме и затъваме, помагаме си един на друг. Не сме красива гледка, но това няма значение в момента. Трябва бързо да излезем от тресавището, да се доберем до коня си и да се разкараме оттук.

Да се отдалечим възможно най-много от гласа, който продължава да ни преследва...

Да ни се подиграва...

Да повтаря един и същи рефрен:

От калта ще се надигне
и ще полети нагоре към небето мълчаливо.
И ти така ще се издигнеш, ще политнеш...

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

В момента, в който минаваме през вратата, се оглеждаме за Хевън. Тя обаче ни съзира първа.

Забелязвам реакцията ѝ с периферното си зрение и се обръщам към нея. Тя застива на място, спира да говори, спира да се движи... сякаш спира дори да диша и да примигва. Остава така, със зяпнала уста и широко отворени очи.

Смятала е, че съм мъртва.

Смятала е, че Джуд е мъртъв, защото го остави умиращ на пода.

Сега обаче разбира, че нещата съвсем не се развиват според плана ѝ.

Посягам и отмествам косата от врата си — искам да види голата ми кожа и да разбере, че вече не съм уязвима. Вече не ме застрашава липсата на проникателност и разбиране, няма да се доверявам на неправилните хора и да използвам неправилно информацията.

Превъзмогнах напълно тези си слабости.

И сега тя няма избор — трябва да се справи по друг начин с мен, защото вече не може да ме убие.

Когато решавам, че е осмислила видяното, вдигам високо ръката, с която съм стиснала дланта на Деймън. Искam да разбере, че все още сме заедно, че сме устояли на бурята. Че тя не може да ни победи, нищо не е в състояние да ни сломи и надвие. Затова най-добре да не опитва.

Хевън се обръща и се преструва, че нищо не е станало, че е много заета да се забавлява с приятелчетата си. Естествено, и двете знаем, че това не е вярно. Аз обърках плановете ѝ. Тя дори не осъзнава до каква степен... но скоро ще разбере.

Минаваме покрай нея, прекосяваме двора и отиваме до пейката, където седи Стейша. На главата ѝ е нахлупена качулка, очите ѝ са скрити зад огромни слънчеви очила, в ушите ѝ са затыкнати слушалки. Никой от учениците, които минават покрай нея, не пропуска да я нагруби.

Спирам за миг, удивена доколко тя ми напомня на мен самата. Или поне на старото ми „Аз“. Чудя се дали го осъзнава, дали схваща иронията в тази ситуация.

Деймън стисва леко ръката ми и ме поглежда въпросително — явно погрешно е разтълкувал колебанието ми като нежелание да продължа, макар че го обсъждахме сигурно хиляда пъти.

— Мога да се справя — кимвам, после вдигам очи към него. — Не се притеснявай. Знам точно какво трябва да кажа.

Той се усмихва и се навежда да ме целуне. Устните му леко докосват бузата ми — нежно напомняне, че ме обича, че е с мен и винаги ще бъде. Оценявам по достойнство проявата му, но всъщност нямам нужда от нея. Вече не се съмнявам в тези неща.

Стейша вдига поглед от айпода си и потръпва, когато ме вижда. Сядам до нея и забелязвам как раменете ѝ увисват, тя неволно се прегърбва, а устните ѝ се свиват в тънка линия. Не знае какво искам от нея, но предполага, че няма да е нещо хубаво. Смъква очилата от носа си и стрелва Деймън с умолителен поглед. Той обаче само сяда от другата ми страна.

— Не гледай него, а мен. Независимо дали ти се вярва, именно аз съм човекът, който ще те измъкне от тази каша. Възнамерявам да върна всичко постарому. Е, почти.

Очите ѝ започват да се стрелкат ту към него, ту към мен, докато пръстите ѝ нервно си играят с ръба на роклята ѝ. Чуди се дали съм искрена, или това е част от някакъв сложен план за отмъщение. Кани се да стане и да рискува да се изправи срещу враждебната тълпа, когато аз я спирам с думите:

— Но както се досещаш, има едно условие...

Тя ме поглежда стреснато и започва да мига бързо-бързо в очакване на най-лошото.

— Условието е следното: когато се върнеш на масата на елита и оглавиш „А“ списъка, да използваш позицията си да правиш добро, а не зло.

Стейша се разсмива нервно. Смехът ѝ секва почти веднага и тя поглежда към Деймън. Той само свива рамене и кимва към мен.

— Изобщо не се шегувам — продължавам аз. Нека започнем от по-далече... В случай че си забравила, ти се държа с мен като абсолютна кучка още от първия ми ден в това училище. Доставяше ти

огромно удоволствие да ме измъчваш, превърна живота ми в ад. Обзалагам се, че си прекарала много повече време в кроене на пъклени планове, отколкото в учене за приемните изпитите в университета.

Тя свежда очи към коленете си и потреперва, докато изброявам дългия списък на греховете ѝ. Виждам, че се изчервява, но решава да мълчи. Мъдър избор. Далеч не съм приключила с нея.

— Да не споменавам факта, че се опита да ми отмъкнеш гаджето изпод носа... при това неведнъж. — Очите ми я измерват безмилостно. — Но пък аз съвсем не бях единствената, с чието страдание се забавляваше. Ти измъчваше абсолютно всеки, когото смяташе за по-слаб или по-низш от себе си, за когото допускаше, че може да представлява заплаха. Изгаври се дори с най-добра си приятелка!

Тя повдига глава и ме поглежда неразбиращо. Започвам да се изнервям.

— Да не си забравила скъпата си приятелка Онър?! — Поклащам глава. Започвам да се чудя дали изобщо е възможно да повлияеш на толкова дебелокож, егоистичен, суетен и повърхностен човек. — Не си ли даваш сметка защо тя се обърна срещу теб? Да не би да смяташ, че вината е изцяло на Хевън? Я пак си помисли! Тя планираше нещо подобно от доста време и основната причина бе, че ти се държеше с нея като с боклук... както и с всички останали. После се опита да ѝ отмъкнеш и гаджето, а това май е било последната капка, която е преляла чашата.

Тя преглъща мъчително и прокаква пръсти през косата си, която пада и закрива почти изцяло лицето ѝ. Не иска да ме гледа в очите, не иска дори аз да я виждам. Поне не се опитва да отрече истината, която и двете добре знаем.

— Чух също, че и с него не си имала по-голям успех, отколкото с Деймън... — Поклащам глава и решавам да нарежа темата. Злорадствах достатъчно. — да минем на въпроса. Независимо от отвратителното ти поведение, пресметливата ти жестокост и всички гадости, които си причинила на мен и на много други хора, ще ти помогна да възвърнеш предишната си позиция.

Стейша рязко вдига глава и изпитателно се вглежда в лицето ми. Отваря уста, но не се решава да попита дали говоря истината. Спестявам ѝ мъките и кимвам, а тя веднага отново забива поглед в коленете си.

— Не защото те харесвам. Истината е, че аз изобщо, ама ни най-малко не те харесвам. Нито пък смятам, че заслужаваш да бъдеш начело на елитния списък. Просто вярвам, че онова, което прави Хевън, е още по-лошо. И тъй като аз нямам желание да бъда кралица на училището, реших, че ще е най-добре да ти върна мястото. Както казах обаче, има някои условия. Първо, още сега трябва да измислиш други начини да си поддържаш самочувствието. Ще спреш да тормозиш и тъпчеш околните, защото това съвсем не те прави по-велика от тях, тъкмо обратното. И ако това сшиване на социалния статус не ти е послужило за урок, не знам какво друго може да те научи на смирение. Сега, когато видя и другата страна на медала, когато разбра какво е да се държат с теб като с нищожество, не мога да си представя, че би пожелала друг да преживее същото. Макар че знам ли. Човек никога не може да е напълно сигурен с теб.

Тя продължава да седи мълчаливо с лице, скрито от косата. Единственият знак, че ме слуша, е нервното потропване на скъпите ѝ маркови сандали. Решавам да продължа:

— Ти си красива и умна, притежаваш всичко, за което едно момиче би могло да си мечтае. Това би трябвало да е достатъчно, за да ти подклажда самочувствието и да ти вдъхва сили. Затова може би — само може би — ще решиш да опиташ нещо ново и различно. Вместо да се държиш като разглезена алчна хлапачка, която иска да отмъкне всичко, което ѝ попадне пред очите, използвай онова, което имаш, за да повлияеш на другите. След всичко казано, може да ме помислиш за сантиментална глупачка, но ако искаш пак да станеш местната звезда, ще направиш каквото ти казвам. В противен случай няма да ти помогна. Изобщо не ми пука! Може да прекараш остатъка от учебната година, скрита под качулката и зад слънчевите очила, и нито Деймън, нито аз ще си помръднем пръста за теб!

Тя си поема дълбоко въздух, поглежда първо мен, после Деймън и го пита:

— Тя сериозно ли говори? Вярно ли е това?

Той отново само кимва, обгръща с ръка раменете ми и ме придърпва по-близо до себе си:

— Самата истина. Няма да е зле да я послушаш. Ако трябва, може да си водиш бележки.

Тя въздиша отново, още по-скръбно и тежко. Оглежда училището, над което преди царуваше и от което сега се страхува. Ясно е, че е много далеч от духовното пробуждане, от това да проумее истината. Промяната у нея е само привидна и се дължи на факта, че в момента е стигнала дъното. Вече няма какво да губи, няма къде да отиде. Принудена е да ме слуша, защото, каквото и да ѝ предложи, няма да е по-лошо от сегашното ѝ положение.

Оставям ѝ още малко време, за да проумее ситуацията и да приеме реалността. Накрая кимва.

— Добре, ето с какво ще започнеш...

Ако бях успяла да се наложа, тя щеше да отиде право при Онър и да задейства плана. Обаче се оказва, че Стейша има нужда от повече време. Трябва да подреди мислите си, да свикне с идеята. Определено иска отново да бъде на върха, но самата представа да се извини ѝ е напълно чужда. Колкото и да я убеждавам, тя просто не може да я схване. Налага се да ѝ помогна да се упражнява и да намери точните думи.

В момента колкото и да ѝ обяснявам, че именно така трябва да постъпи, няма смисъл. Аз всъщност не очаквах замисълът ми да успее — или поне не веднага. Много по-важно е да я накарам да стане подобър човек. А и, честно казано, засега ми стига и едно: да схване, че говоря съвсем сериозно. Ако иска помощта ми, ще трябва да я заслужи.

Нямам никакво намерение да я оставя отново да ме прави на маймуна.

И така, по обяд Хевън и свитата ѝ излизат от час и заварват масата си окупирана от мен, Деймън, Майлс и Стейша. Спират на място и от втрещените им изражения личи, че не знаят как да реагират.

Хевън не знае какво да мисли за мен.

Онър пък — още по-малко.

Стоят и зяпат, останали без думи, докато Крейг и приятелите му бавно тръгват към нас и с благодарност заемат местата, които Деймън им предлага. Даже кимват в знак на признателност и измърморват по едно „Здрасти“. Това може и да изглежда като незначителен жест, но всъщност е нещо, което никога не са правили преди.

Самата Хевън продължава да стои на място като истукан. Ръцете ѝ се тресат от гняв, очите ѝ са кръвясали и гледат злобно. Аз обаче се

правя, че не забелязвам нищо. Пренебрегвам омразата, която я обгръща като отровен облак, и подвиквам:

— Ей, можеш да се присъединиш към нас, ако искаш. Стига да се държиш прилично, разбира се.

Лицето ѝ се разкривява и тя започва да ръси нецензурни думи под носа си. Обръща ни гръб, като, естествено, очаква приятелчетата ѝ да я последват... Само дето се оказва, че влиянието ѝ върху тях вече не е толкова голямо, а и на поданиците ѝ започва да им писва от нея. Затова, когато те приемат поканата на Деймън и се присъединяват към нас, тя се обръща към Онър. Очите ѝ хвърлят искри, ноздрите ѝ потрепват... Буквално я предизвиква да избира.

Онър се обръща, кани се да тръгне след нея, но в този миг Стейша скача на крака и се провиква:

— Онър, почакай! Онър... извинявай!

Думите ѝ прозвучават толкова рязко и пискливо, толкова ѝ е неловко, че Майлс избухва в смях. Налага ми се да стисна коляното му — и то доста силно — за да го накарам да спре.

Стейша ме поглежда с присвити очи и свъсва вежди, сякаш иска да каже: „Видя ли, опитах, но не се получи!“

Аз обаче само посочвам с глава към Онър, която е спряла на сред крачка. В погледа ѝ се надпреварват въпроси, на лицето ѝ е изписано колебание — чуди се коя от двете си така наречени най-добри приятелки да избере. Разбирам я — всъщност тя не харесва особено нито Хевън, нито Стейша.

Колебанието ѝ продължава толкова дълго, че Хевън не издържа. Истински вбесена, тя изфучава, врътва се и изчезва. Изкушавам се да изтичам след нея, да се опитам да я успокоя, да потърся начин да ѝ помогна или поне да ѝ наля малко разум в главата... Може би по-късно. Сега трябва да довърша започнатото и нямам време за нея.

Смушквам с лакът Стейша; подканям я първо с очи, а после и наум, изпращам към нея енергията си. Карам я да стане и да направи нещо, да отиде при Онър. Трябва да я окуража да продължи нататък, защото се намира на непозната територия, която ѝ изглежда страшна.

Миг по-късно те се отдалечават. Вървят една до друга, Онър крещи обвинения, а Стейша търпеливо слуша дългия списък от провинения, за които трябва да се извини. Точно както ѝ казах да направи.

— Подслушваш ли? — Майлс ме побутва с лакът и посочва с брадичка двете момичета.

— А трябва ли? — поглеждам го аз.

— Ами да! — без никакво стеснение отвърща приятелят ми. — Те може изобщо да не говорят за онова, което ти очакваш. Може вместо това тайно да заговорничат срещу теб!

Аз обаче само се усмихвам, докато наблюдавам аурата на Стейша, която се променя — става все по-ярка и вибрира все по-бързо с всяка следваща стъпка.

Зная, че има да извърви дълъг път и може никога да не стигне до крайната дестинация. Обаче аурите никога не лъжат, а нейната показва, че е поела в правилната посока. Или поне прави усилие.

Отпивам от еликсира си и поглеждам Майлс:

— Доверието е двупосочно. Нали ти самият така каза?

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Налице са всички признаци, че ситуацията ще е много неловка, но Деймън настоява да отиде до „Мистикс & Муунбиймс“. Този път е мой ред да го попитам дали наистина иска да го направи. Той обаче само се усмихва и поклаща глава.

— Евър, с него се обикаляме и дебнем от четиристотин години. Не смяташ ли, че е крайно време да сключим примирие?

Кимвам. Не изпитвам никакви съмнения — наистина е крайно време да престанат. Не съм сигурна обаче, че и Джуд е на същото мнение. Много е лесно да разсъждаваш логично и да говориш разумно, когато си на страната на победителите.

Той отваря вратата и я задържа, докато вляза. Забелязвам няколко познати клиенти — жената, която събира фигурки на ангелчета; мъжа, който все ни занимава с идеята си да направим пункт за видеонаблюдение на аурите (макар да съм убедена, че много би се разочаровал от резултатите); възрастната жена, която винаги е заобиколена от прекрасен лилав ореол (в момента Ава я учи как да използва дисковете с медитационни упражнения). Джуд седи на касата и отпива от кафето си. Аурата му избухва в мига, в който ни съзира, особено когато вижда Деймън. Скоро обаче се успокоява и аз си отдъхвам с облекчение. Разбирам, че това е просто инстинктивна реакция, ефект от вековните им сблъсъци. Може би ще отнеме известно време, докато престане да реагира така, но някой ден и това ще стане. Ако Деймън успее със замисъла си, разбира се.

Той тръгва към щанда с усмивка и го поздравява. Джуд само кимва в отговор. Погледът му, изпълнен с безпокойство и несигурност, се мести от мен на него и обратно. Надявам се, не смята, че сме дошли тук да злорадстваме.

— Чудех се дали можем да поговорим... на някое по-спокойно място — казва Деймън и посочва дъното на магазина.

Джуд се поколебава, отпива от кафето мълчаливо, докато обмисля предложението. После хвърля празната картонена чашка в

кошчето и тръгва пред нас към задната стаичка, която ползва за офис.

Настаняваме се мълчаливо — той зад старото си дървено бюро, а ние на двата стола срещу него. Наблюдавам Деймън, който се привежда напред и минава направо на въпроса:

— Предполагам, че сега вече наистина ме мразиш.

Дори и да се изненадва от думите му, Джуд с нищо не го показва. Свиwa рамене, обляга се по-удобно на стола и слага ръце на корема си. Дланите му почти закриват многоцветното изображение на *мандала*^[1] върху бялата му тениска.

— Не че те обвинявам — продължава невъзмутимо Деймън, без да откъсва очи от него. — Не отричам, че съм правил доста лоши неща през последните... — хвърля поглед към мен, при което за миг разкрива неудобството си да произнеса цифрата на глас — шестстотин години.

После млъква отново, въздъхва и двамата вперваме погледи в Джуд. Той се отпуска и столът му се накланя назад. Известно време наблюдава тавана, скръстил ръце на тила си, без да казва нищо.

От неудобство започвам да се въртя на стола. Идеята определено не бе добра. Не трябваше да идваме тук, не и по този начин...

Джуд обаче само се обляга на бюрото, отмята косата от лицето си и добавя:

— Сериозно ли говориш? И как е?

Деймън издава някакъв странен звук — нещо средно между сумтене и смях. Напрежението изчезва от лицето му, тялото му се отпуска, а в очите му се появяват весели искрици. Прехвърля крак върху крак, свиwa рамене и отвърща:

— Ами как да ти кажа... с една дума, дълго. — Замисля се за миг, после продължава: — Струва ми се, че е изминало много, много дълго време.

Разсмива се и в угълчетата на очите му се появяват фини бръчици. Джуд леко повдига вежди с интерес и Деймън се подчинява на неизреченото желание.

— Честно казано, малко е уморително. А понякога е доста повече от малко... Имаш чувството, че обстоятелствата са те надвили, особено когато наблюдаваш повтарянето на едни и същи грешки и слушаш отново и отново същите глупави извинения за тях. А това са само грешките, които аз съм правил...

Поклаща глава, потънал в спомени за събития, за които повечето хора научават от учебниците по история. После лицето му се разведдрява, очите му просветват и той се усмихва отново:

— От друга страна, имаше и прекрасни моменти, изпълнени с красота и удоволствие. А те карат човек да чувства, че неприятностите са си заслужавали. Не си ли съгласен?

Джуд кимва, но, изглежда, че все още обмисля думите му, а не се съгласява с тях. Това обаче се оказва достатъчно за Деймън, който продължава:

— Защо питаш? Интересува ли те наистина? Искаш ли да опиташ?

Двамата с Джуд го поглеждат сепнато. Не можем да преценим дали се шегува, или говори сериозно.

— Защото мога да те уредя, ако искаш. Познавам един тип...

Едва тогава устните му се извиват в усмивка, а аз с облекчение се отпускам на стола.

— Истината е — продължава Деймън, отново напълно сериозен, — че е едно и също. Аз може да живея няколко века, а ти само няколко десетилетия, но в крайна сметка и двамата се занимаваме само с онова, което е пред нас. Или по-скоро, с онова, което е извън обсега ни.

Известно време седим мълчаливо. Аз съм вперила поглед в коленете си, защото се чувствам толкова неловко, че не смея да гледам другаде. Знам, че именно заради това дойдохме и Деймън е готов да поднесе каквито и отговори или извинения да поиска Джуд, и въпреки това ми е неудобно.

Джуд обаче също не казва нищо. С периферното си зрение забелязвам, че си играе с някакъв кламер — огъва го и го извива и в крайна сметка го променя до неузнаваемост. Минава дълго време, преди да вдигне поглед и да изтърси:

— Ясно ми е.

Поглежда първо към Деймън, после и към мен. Погледът му се задържа толкова дълго върху ми, че накрая съм принудена да вдигна глава и да го погледна в очите.

— Наистина, разбирам. — Изражението му е напълно искрено. — Ако обаче си дошъл тук да се извиняваш или да се опиташ по някакъв начин да компенсираш стореното... по-добре забрави.

Аз ахвам, Деймън застива, но не показва напрежението си, само изчаква Джуд да продължи.

— Няма какво да се лъжем, цялата тази история е ужасно неприятна за мен. — Опитва се да се засмее, но не успява. — Въпреки това разбирам. Наясно съм, че въпросът никога не е бил само в това кой играе честно и кой — не. Че победата ти не се дължи само на невероятното ти богатство и магическите номера. Предполагам, че от моя страна е било много несправедливо да се преструвам, че е обратното. Евър съвсем не е толкова повърхностна. Нито пък Евалин или което и да било от останалите ѝ превъплъщения.

Очите му отново се спират на моите. В тях има толкова топлина, нежност и любов, че не мога да отклоня поглед от тях.

— Нямам шанс с нея, защото просто не ни е било писано. Вие винаги сте били един за друг.

Бавно издишам, раменете ми се отпускат, стомахът ми вече не е свит на топка. Освобождавам напрежението, което дори не бях забелязала, че се е събрало.

— А пък пожарът... — опитва се да обясни Деймън, но Джуд махва с ръка и го прекъсва:

— Знам и за това благодарение на Съмърленд и Великите храмове на познанието. Напоследък прекарвам доста време там, може би дори прекалено много — така поне смята Ава.

Но пък често предпочитам да съм там вместо тук. Сигурно затова съм така заинтригуван от идеята за твоя толкова дълъг живот. Понякога... понякога ми се струва, че и нормалният е твърде дълъг, не мислиш ли?

Деймън кимва, да, знае, при това много добре. След това започва да разказва за първото си пътуване до Съмърленд. Тогава се чувствал изгубен и самотен, търсел някакъв по-дълбок смисъл на съществуването. В крайна сметка се озовал в Индия, където рамо до рамо с членовете на групата „Бийтълс“ изучавал трансцендентална медитация. Вече съм чувала тази история неведнъж, затова ставам тихо и се връщам в магазина да видя какво прави Ава.

Тя е в ъгъла и подрежда по лавиците стоката — разноцветни кристали. Усеща присъствието ми, обръща се и пита:

— Всичко е добре, когато свършва добре, нали?

И понеже нямам никаква представа какво точно има предвид, само свивам рамене.

— Говоря за избора ти — казва усмихнато Ава и отново насочва вниманието си към рафтовете. — Сигурно вече всичко е наред, след като намери отговора.

Да, определено се чувствам добре. Този проблем остана зад гърба ми — сега мога да забравя за лутането и съмненията. Лошото на проблемите обаче е, че запасите им никога не свършват. Щом разрешиш един, на негово място изникват няколко други.

Тя заравя пръсти в една торбичка, пълна с късове розов кварц — кристала на любовта. Загребва цяла шепа, поглежда ме и проточва:

— Но... — веждите ѝ се извиват въпросително.

— Но — свивам рамене аз, после ръката ми се стрелва напред, сякаш има собствена воля, и хваща един камък, миг преди да тупне на пода, — все още не съм намерила начин да се справя с Хевън, която става все по-неконтролируема. Освен това не съм намерила противоотровата и с Деймън още не можем да се докосваме истински... — Това не е съвсем вярно, защото можем и го правим, макар и само в павилиона в Съмърленд. Аз обаче нямам намерение да ѝ разкривам тази тайна. — А да не забравяме и...

Тя ме изчаква спокойно да продължа, без да казва нищо и без да променя изражението си. Междувременно аз обмислям дали да ѝ разкажа за тъмната страна на Съмърленд и странната възрастна жена, която с Деймън срещнахме там. Претеглям наум всички доводи „за“ и „против“, но онова, което ме спира, не е логика, а инстинктивно усещане. Нещо ми подсказва да не споделям това с нея, поне засега. Не и преди с Деймън да сме огледали онова злокобно място отново.

Посягам към лавицата и взимам един аметист.

— Както знаеш, цялата тази драма със Сабина въобще не е приключила.

Спирам да си играя с камъка и го връщам на мястото му, после поклащам глава. Казаното от мен не е лъжа, но не е и цялата истина. Всъщност Сабина и отношенията ми с нея вече почти не ме притесняват, или поне не колкото преди. Тъжната истина е, че започнах да свиквам да живея така.

— Искаш ли да поговоря с нея? — предлага ми Ава, но аз бързо отвърщам:

— Повярвай ми, няма да има резултат. Тя е взела решение и мисля, че времето е единственият лек.

Тя кимва, избърсва ръце в дънките си и се отдръпва да огледа подредената лавица. Накланя главата си на една страна и присвива устни, после бързо сменя местата на обсидиана и опушения кварц. Усмива се, доволна от резултата.

Вглеждам в нея и се запитвам защо винаги е сама. Вярно, че сега се грижи за близначките и не е съвсем сама, но откакто я познавам, никога не е имала приятел и не е била и на една среща.

Преди да успея да се сдържа, изръсвам:

— Смяташ ли, че всеки човек си има сродна душа?

Тя се обръща и ме поглежда. Очите ѝ са много, много сериозни.

— Искан да кажа... мислиш ли, че за всеки от нас съществува един човек, с когото ни е писано да бъдем? Като при Деймън и мен.

Тя замълчава, сякаш внимателно обмисля какво да ми отвърне. И точно когато решавам, че няма да получа отговор, Ава избухва в смях. Цялото ѝ лице грейва, в очите ѝ започват да проблесват палави пламъчета.

— За кого се тревожиш повече, Евър — за мен или за Джуд?

Изчервявам се — не предполагах, че съм толкова прозрачна. От друга страна, трябваше да го предвидя, нали знам какъв силен медиум е.

— Ами и за двама ви — казвам с колеблива усмивка.

Тя се обръща и отново се залавя с работата си: сгъва вече празните пликосе, които допреди малко бяха пълни с кристали, нарежда ги един върху друг и накрая грижливо ги прибира в една по-голяма торба. Когато проговаря отново, гласът ѝ е тих и думите едва се долавят:

— Ами щом искаш да знаеш, отговорът ми е „да“. Вярвам, че всеки човек има сродна душа. Дали обаче всеки е в състояние да разпознае своята и да направи нещо, за да я спечели, е отделен въпрос.

---

[1] В будизма мандала е графичен символ на Вселената, божествена сфера, сакрална обител на божествата, изобразена като кръг или диаграма — Б. пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Е, как мина? — питам Деймън, който се настанява на седалката до мен и затваря вратата си. Запалвам двигателя и бавно подкарвам колата.

— Добре — казва той и затваря очи за миг, спуска гюрука с ума си и вдишва дълбоко прохладния нощен въздух. — Двамата с него ще ходим да караме сърф в края на седмицата.

Ахвам. Малко е да се каже, че съм изненадана. Честно казано, смятах, че ще има голям късмет, ако просто успее да постигне примирие. И в най-смелите си мечти не съм си представяла, че могат да се сприятелят.

— Вие какво, да нямате среща? — закачам го аз, като се замислям колко ли време е изминало, откакто Деймън за последно е имал истински приятел — такъв, който да знае тайните му.

— Никога. — Той ме поглежда сериозно. — Никога не съм имал приятел, който да знае цялата истина за мен. А и, честно казано, мина твърде много време от последния път, когато изобщо исках подобно приятелство. — Отклонява очи и се вглежда в магазините, дърветата, претъпканите с хора тротоари. — За мен приятелствата винаги са били нещо краткотрайно, защото се налагаше да се местя на всеки няколко години. Нали разбираш, хората започват да стават подозрителни, когато виждат, че ти не се променяш изобщо, а те остаряват... Много е трудно да поддържаш близост с някого при такива условия. След известно време решаваш, че е най-добре просто да ги избягваш.

Преглъщам с усилие и съсредоточавам вниманието си върху шофирането. Не за първи път го чувам да говори така, но от повторението не ми става по-леко. Още повече като се замисля с колко ли хора ще се наложи аз да се сбогувам.

— Имаш ли нещо против да ме откараш вкъщи? — пита ме той, с което рязко ме изтръгва от света на самотните ми мисли и ме връща в реалността.

Всъщност смятах, че ще поиска да отидем в павилиона — и определено няха намерение да се дърпам.

— Майлс ме чака у дома. Обещах да му партнирам в упражняването на репликите... ще се явява на прослушване за пиеса.

Поклащам глава и се разсмивам. Престроявам се и поемам вдясно по крайбрежната магистрала. Едва тогава го поглеждам:

— А дали случайно ще се намери малко време и за мен в натоварената ти програма? — шегувам се аз, но само донякъде.

— За теб — винаги! — възкликва той ентусиазирано и се навежда да ме целуне. Резултатът е плачевен — отвлича вниманието ми от пътя и почти загубвам контрол върху колата. Като се има предвид колко завой има по магистралата, цяло чудо е, че не катастрофираме. Отблъсквам го — не грубо, но достатъчно твърдо, и отново стисвам волана.

Погледът ми неволно се плъзва по океана и великолепните сини вълни, които мятат пенливите си бели гривни, втурвайки се към брега. След малко, когато преценявам, че съм си възвърнала равновесието, прочиствам гърло и се обръщам към него:

— Деймън, какво ще правим с противоотровата? — Виждам как се напрягат раменете му, усещам промяната в енергията му, но продължавам. Трябва да го обсъдим. — Изцяло съм ти предана, вече би трябвало да го знаеш. Но колкото и да ми харесва времето, което прекарваме с теб в павилиона... — Преглъщам мъчително и млъквам за миг. Изобщо не ме бива в този вид разговори, винаги се изчервявам ужасно, притеснявам се и започвам да заеквам, обаче този път трябва да му кажа. — Липсваш ми. Ужасно ми липсваш. Искам да те докосвам в този живот, в тази реалност. А и се надявах някой ден да успеем да развалим това гадно четиривековно проклятие и да...

Спираме пред портата и аз махвам на Шийла, която ни отваря. Изкачваме се по хълма и взимаме няколкото завоя, които водят към дома му. На алеята пред къщата изключвам двигателя, обръщам се към него и го поглеждам право в очите. Каня се да довърша мисълта си, но той ме изпреварва:

— Евър, знам. — Протяга ръце към мен и обгръща лицето ми с длани. — И не съм се отказал, честна дума. Точно обратното. Даже превърнах винарската си изба в нещо като лаборатория и прекарвам там всяка свободна минута. Надявах се да те изненадам.

Очите ми се разширяват от изненада. Опитвам се да си припомня откога не съм се завъртала в къщата на Деймън. От доста време. Първо го отбягвах (по разни причини), а после или се виждахме, за да ме упражнява, или веднага хуквахме към павилиона.

— Щом си превърнал избата в химическа лаборатория, къде си държиш еликсира? — питам замислено, защото изобщо не си представям преустройството.

— В новата винарска изба, която направих в бившето перално помещение.

— А къде си преместил пералнята?

— Няма я — казва той със смях. — Така или иначе нямаше смисъл от нея. Нали мога просто да си проявява нови, чисти дрехи. — После обаче усмивката му угасва. — Не искам да ти давам напразни надежди, Евър. Не съм се отказал от опитите, но засега са без успех. Нямам представа какво е сложил Роман в онази отвара. Всички комбинации, които пробвах досега, се оказаха пълен провал.

Въздишам и притискам буза към дланта му, като почти усещам допира на кожата му. Казвам си, че това ми стига, че мога да се задоволя и с толкова, при това — завинаги. И все пак искам повече.

— Трябва да се доберем до онази риза! — отсичам. — Трябва да я открием. Сигурна съм, че още е у Хевън. Просто няма начин да я е изхвърлила. Може би я пази от сантиментални подбуди, или пък знае какво значение има тя за мен. Или и двете. Каквато и да е причината, на този етап тя е единствената ни надежда.

Той ще поглежда по същия начин като последния път, когато обсъждахме въпроса. Съгласен е, че ризата е важна, но същевременно не иска да възлага надежда само на нея.

— Сигурен съм, че има и други възможности — промълвява.

Аз обаче поклащам глава. Нямам такова търпение. Не желая да прекарам следващите няколко години в тръпнещо очакване на редките случаи, когато можем да се гушкаме целомъдрено в павилиона, а същевременно той да си губи времето в някаква изба, превърната в алхимична лаборатория. Искам да се наслаждавам на този живот. Живота, който живея в момента. Искам да го вкуся с всичките си сетива, да грабя с пълни шепи от него, както прави всяко нормално момиче на моята възраст. И искам да бъде с него.

— Не мога да те разубедея, нали? — пита ме той, като въздъхва примирено.

Отново поклащам глава.

— В такъв случай ще дойда с теб.

— Къде? Не си спомням да съм казвала, че ще ходя някъде.

— А, така е. Не си, наистина. Сигурен съм обаче, че вече замисляш нещо... Виждам го в очите ти. Затова ти казвам отсега — най-добре включи в плана си и мен. Със сигурност ще участвам и аз.

— Нали ще се виждаш с Майлс? Аз ще се оправя.

Независимо от протестите ми обаче той посяга към телефона си и преди да успее да възразя, вече пише съобщение на Майлс да му каже, че ще закъснее.

— И така, с какво ще започнем? — поглежда ме въпросително, след като прибира телефона си.

— С магазина — отвърщам уверено, макар да го реших току-що.

— Обаче наистина няма нужда да идваш, ще се оправя и сама.

Дължна съм да му дам още една, последна възможност, да се откаже.

— Забрави! — Поклаща глава и закопчава отново колана си. — Идвам с теб, независимо дали ти харесва. И само за сведение — нежеланието ти да търсиш помощта ми започва сериозно да подкопава самочувствието ми. Просто исках да знаеш.

Поглеждам го неразбиращо.

— Забрави ли за предния път? Когато влезе в къщата на Хевън, но предпочете да вземеш Майлс вместо мен...

Стисвам устни. Трудно може да се каже, че съм взела със себе си, когато и да било — Майлс се самопокани и не ми остави избор. А нямаше как да повикам Деймън, който тогава бе зает да охранява Стейша. Но това сега няма значение. По-важното е да разбере откъде е научил, при условие че аз дори не бях сигурна дали искам да му кажа.

— Майлс спомена нещо — отговаря той на неизречения ми въпрос. За пореден път е доловил мислите ми.

— Така ли смяташ да я караме отсега нататък, след като стана гъст с приятелите ми? Ще посветиш свободното си време да ги убеждаваш да изплюят всичките ми тайни ли?

— Само хубавите неща — отвърща той с усмивка и за миг притиска устни към моите. — Само онези, които наистина трябва да

знам.

Мълчаливо превключвам скоростите и поемам обратно към входа на комплекса.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тръгваме към бившия магазин на Роман „Ренесанс!“, макар да нямам намерение да влизам, защото още е твърде рано. Последното, от което имам нужда, е нов сблъсък с Хевън или някой друг от безсмъртните, които работят там. Въпреки това неусетно намалявам скоростта и се замислям откога не съм влизала вътре. Наистина ми е любопитно в какво са го превърнали сега, когато Роман вече го няма.

Очаквах някакви промени, но не си представях такива. Някога пищните и изкусно подредени витрини сега са празни и прашни; вратата е заключена с катинар, на табелката пише с големи бели букви: „Затворено!“, а отдолу с разкритен почерк е добавено „Завинаги!!“.

— Знам, че не би трябвало да се изненадвам, но все пак това не го очаквах — казва Деймън с нисък и малко глух глас, сякаш надписът неочаквано дори и за самия него го е натъжил. — Смятах, че ако не Хевън, то Миса, Марко или Рейф ще го поемат.

Спирам, двамата се измъкваме от колата и прекосяваме улицата. Надничаме през витрините — по някаква причина много от по-големите мебели са все още вътре. Кушетките, масите, закачалките и щандовете са си там, но дрехите, бижутата и джунджуриите ги няма. С малки изключения всички по-дребни предмети са изчезнали.

Чудя се кой ли е решил да спуснат кепенците. Това повдига и друг въпрос — на кого Роман е оставил магазина? Понеже беше безсмъртен, едва ли е оставил завещание.

Оглеждам се наоколо, за да се убедя, че никой не ни наблюдава, после затварям очи и отключвам вратата с ума си. Няма да чакам до залез-слънце — с това темпо до вечерта в магазина може и да не остане нищо.

— Ти май доста си се отракала в кражбите с взлом — подмята шеговито Деймън в ухото ми. — Трябва ли да се притеснявам?

Разсмивам се и гръмкият, жизнен звук се разнася из помещението, отеква в стените и високия таван. Давам му знак да затвори вратата и влизам. Той ме следва плътно по петите. В средата

на стаята спирам с ръце на кръста, затварям очи и започвам да я изследвам с всичките си сетива. Опитвам се да разчета мястото, да усетя къде ли може да е скрита бялата ленена риза с голямото зелено петно. Деймън стои до мен и прави същото.

Така обаче не постигаме нищо, затова решаваме да се заемем по-сериозно, физически, със задачата. Започваме от стаята, в която се намираме. Надничаме в старинни гардероби, разнебитени дървени скринове и огромни шкафове с безброй чекмеджета. Преглеждаме съдържанието им бързо и методично. Попадаме на всякакви безполезни (и не чак толкова) предмети, но не и на онова, което ни трябва. Деймън тръгва към задната част на къщата, където някога бе офисът на Роман, и ме вика да отида там.

Вътре цари пълен хаос. Всичко е преобърнато, прекатурено, струпано на купчина, сякаш е вилняло торнадо или е имало разместване на земните пластове. Гледката много напомня на онази, която представляваше магазинът на Джуд, след като Хевън напусна сцената, мислейки ни за мъртви. Сигурно тя е отговорна и за разрушението тук.

Проправяме си път през купищата хартии, покриващи пода. Деймън пристъпва леко и грациозно, докато аз не съм толкова внимателна. На няколко пъти дори се подхлъзвам и той ме хваща точно преди да се строполя на пода.

Заобикалям един паднал стол и подритвам двете отвратителни зелени възглавници с индийски десен, захвърлени на земята. Канапето за двама е забутано в ъгъла. Спирам за малко и Деймън отмества от пътя ми голям празен шкаф със стъклени вратички. Накрая се насочваме към огромното бюро, което е така заринато с документи, чаши, книги и други боклуци, че красивото инкрустирано дърво под тях почти не се забелязва.

Двамата преравяме всички чекмеджета, ниши и тайни кътчета, но не откриваме ризата. Явно не е тук.

На лицето на Деймън е изписано не разочарование, а решителност. Той поначало бе убеден, че няма да я намерим толкова лесно. Кани се да тръгва, но аз не се отказвам.

Вглеждам се в един малък хладилник за вино в ъгъла. Очите ми се спират на щепсела, издърпан от контакта, вратичката, която е не просто отворена, а почти изтръгната от пантите си. Няма нищо кой

знае колко странно, е изключение на това, че някой много е бързал да изпразни съдържанието му. Чудя се кой ли го е преровил. Дали не са Миса и Марко, които видях да изскачат от къщата на Хевън, нарамили саковете, пълни с еликсир?

Или пък Рейф, който... хмм... всъщност не съм го виждала толкова отдавна, че дори не знам дали е още жив.

А може би самата Хевън, която напоследък е развила сериозна пристрастеност към еликсира, е искала да попълни запасите си?

Защо изобщо се чудя, след като няма нищо общо с истинската ми цел да дойда тук?

Деймън ме побутва с лакът — явно вече няма търпение да си тръгваме. Няма причини да оставаме повече, тук няма нищо, което да представлява интерес за нас. Оглеждам се за последно наоколо, за да се уверя, че не съм пропуснала нещо, после тръгвам към изхода. Измъкваме се точно толкова потайно и незабелязано, колкото и влязохме.

Не намерихме ризата и не научихме нищо ново, което да ни подсказва къде да я търсим. Сигурна съм обаче, че се приближаваме. *Усещам* го. Напредваме, макар да не съм сигурна в каква посока.

Има и нещо друго. Светът на Хевън показва признаци на износване — започва да се руши около нея и не след дълго тя ще бъде принудена да избира — да потърси помощ или да се самоунищожи.

Каквото и да избере, държа да съм там.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Набегът ни в бившия магазин на Роман се оказа пълен провал. Оставям Деймън пред дома му, за да помогне на Майлс с разучаването на репликите, а аз тръгвам към къщи. Надявам се там да успея да си събера мислите и да измисля нов план за атака. Наистина искам да открия тази риза. *Нуждая* се от нея. Особено сега, когато с Деймън сме отново заедно и връзката ни е стабилна.

Паркирам в гаража и изпускам въздишка на облекчение, когато виждам, че е празен. Колата на Сабина я няма, което означава, че или е още на работа, или има среща с Миноз. Каквато и да е причината за отсъствието ѝ, то ще ми осигури няколко часа спокойствие. Мир и тишина, без крясъци и спорове — именно това ми трябва, за да мога да си възстановя силите и отново да се заема за работа.

С чувство на задоволство отварям страничната врата и се каня да поема по стълбите към стаята си, когато го усещам.

Леден приток на енергия.

Пронизващ мраз, който може да означава само едно:

Не съм сама.

Завъртам се. Изобщо не се изненадвам, когато виждам Хевън зад себе си. Цялото ѝ тяло трепери, ръцете ѝ не могат да си намерят място, някога красивото ѝ лице се е превърнало в шокираща маска. Бяло като платно лице, със скули, които почти пробиват кожата, хлътнали очи, обградени от тъмни кръгове. Имам чувството, че гледам снимка на жертва, намерена на местопрестъплението.

Устните ѝ се извиват и лицето ѝ се разкривява още повече.

— Сега просто не прилича на себе си.

— Къде е, Евър?!

И изведнъж разбирам кой е разпердушинил хладилника в магазина. И за какво е дошла тук.

Миса и Марко са ѝ откраднали еликсира. Сега всичко се връзва.

Роман не е издал рецептата. Отнесъл е тайната в гроба си. Те няма как да си направят еликсир, а запасите им свършват — или вече

са свършили. Сега е само въпрос на време, преди силите им да започнат да се топят, младостта и красотата им да изчезнат...

Аз съм единствената надежда на Хевън да запази могъществото и позицията си. Новия си живот.

Само че аз не смятам да ѝ помагам. Няма да ѝ дам онова, което иска, без да поискам нещо в замяна.

Може би това е решението на проблема, което толкова време търсих.

Тя има нужда от нещо, което аз притежавам, а аз искам нещо, което тя има. При тези обстоятелства и предвид факта, че сама дойде при мен, съм в нелоша позиция да сключим сделка. Само трябва да подхожда предпазливо. Не мога да ѝ позволя да разбере какво значение има за мен ризата... Стига, разбира се, вече да не се е досетила.

Свивам леко рамене и спокойно подхвърлям:

— Нямам представа за какво говориш. — Усмивам се и се опитвам да спечеля малко време, за да разгадам какво замисля и да подготвя някакъв план.

Тя обаче няма никакво намерение да се съобразява с мен. Твърде много бърза и не може да си го позволи. Имам чувството, че се разпада пред очите ми, толкова стремително, че едва ли ще издържи още дълго.

— Стига гнусни игри, просто ми го дай! — сопва се тя с разкривено, погрозняло лице и тръсва глава толкова силно, че губи равновесие. В последния момент се хваща за перилата, за да не падне.

Треперенето, безпокойството, което я кара да подскача при всеки звук (в повечето случаи въображаем), са очевидни. Изглежда като човек на ръба, който всеки момент ще полети в бездната, ако не се хване за нещо. Съсредоточавам се за миг върху слънчевия ѝ сплит. Представям си го като центъра на мишена, нарисувана в средата на гърдите ѝ. Готова съм да я ударя и да я унищожа, ако се наложи, но наистина се надявам да не се стига дотам.

После се опитвам да се настроя на вълните на енергията ѝ, да разбера какво мисли и на какво е готова, за да получи онова, което иска. Всичките ми усилия обаче са напразни. Тя се е изолирала не само от мен. Сякаш се е изключила от целия свят, затворила се е толкова дълбоко в себе си, че не мога да я достигна.

В момента не е свързана с нищо и с никого. Дори не и със себе си. Прилича на умалена движеща се и говореща версия на Шадоуленд.

Мрачна.
Самотна.
Изгубена.

Напълно обсебена от миналото, заради което иска да отмъсти, макар истината за него да няма нищо общо с версията, която си е съчинила.

— Еликсира, Евър! Дай ми проклетия еликсир!

Гласът ѝ е писклив, дрезгав и ужасно висок. Треперенето му ясно показва колко е отчаяна.

— Вече проверих всички хладилници — онзи в кухнята, втория, във до барбекюто, и третия в пералното помещение, макар да не работи... Тъкмо се канех да отида до всекидневната, когато ти пристигна. Е, след като така и така си тук, реших да те помоля мило. Все пак някога бяхме близки приятелки, нали така? Затова, Евър, в името на доброто старо време ми върни откраднатия еликсир!

— Ти на това „мило“ ли му казваш?! — питам аз с повдигнати вежди.

После забелязвам как поглежда крадешком към пространството между тялото ми и перилата. Май разчита да ме разсее и да се шмугне оттам. Аз обаче няма да ѝ позволя. Протягам ръка и стисвам хладния метален парапет, с което препречвам пътя ѝ.

Тя изругава под носа си и също сграбчва парапета. Стиска го толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляват. Очите ѝ се наливат с кръв от усилието да се сдържа, но е ясно, че всеки момент може да избухне.

Поемам си дълбоко въздух и ѝ изпращам успокояваща енергия. Надявам се така да я охладя, да ѝ помогна да върне поне част от здравия си разум, да укротя гнева ѝ. Последното нещо, от което имам нужда в момента, е тя да избухне. Макар вече да не представлява заплаха за мен, може да навреди на околните. Не мога да го позволя.

После обаче виждам, че балонът със спокойствие, който ѝ изпратих, се плъзга се по повърхността на защитата ѝ, отскача и не успява да проникне през нея. Точно както миналия път.

Затова решавам да ѝ дам каквото иска. Предполагам, че няколко глътки еликсир няма да ѝ навредят особено. Съдейки по сегашното ѝ състояние, няма дори да укротят звяра, който бушува в гърдите ѝ.

Обръщам се — много бавно и предпазливо, като внимавам да не я стресна и подплаша, — и тръгвам нагоре по стълбите. Правя ѝ знак с

ръка да ме последва. След няколко стъпала спирам, поглеждам я през рамо и заявявам:

— С удоволствие ще споделя еликсира си с теб, Хевън. Имам предостатъчно, така че няма за какво да се тревожиш. Любопитна съм обаче... — очите ми се приковават в нейните и не казвам нито дума повече, преди да съм сигурна, че съм привлякла изцяло вниманието ѝ — за какво ти е моят еликсир? Какво е станало с твоя?

— Свърши — изръмжава тя. — Свърши, защото ти отмъкна голяма част от него, а сега ще си взема обратно онова, което си е мое!

Тя се ухилва хищно — мисълта за обещаната напитка явно е достатъчно привлекателна, за да извика усмивка на лицето ѝ. Побиват ме тръпки. Нямам представа с колко еликсир е разполагал Роман у дома си, но съдейки по Деймън, би трябвало да има запаси за поне една година. За добрата ферментация на сока е необходимо той да се приготвя съобразно фазите на луната, не можеш просто да щракнеш с пръсти и да си свариш малко. А пък фактът, че Миса и Марко избягаха само с една чанта бутилки, означава, че Хевън е успяла да изпие останалата част. При това за толкова кратко време! Нищо чудно, че е в такова състояние.

Отивам в стаята си, измъквам от малкия хладилник една неотворена бутилка и съобщавам на бившата си най-добра приятелка:

— Не съм откраднала еликсира ти. Нямам нужда от него.

Тя спира на сантиметри от мен. Цялото ѝ тяло се тресе от бяс.

— Ама че си лъжкиня! За глупачка ли ме смяташ? Че как иначе би успяла да оживееш? Знам всичко за чакрите — Деймън е казал на Роман, а той ми каза на мен. Станало е тогава, когато Роман контролираше всички. Убедил е Деймън да му разкрие какви ли не тайни... Е, аз те ударих в слабото ти място, после те фраснах втори и трети път за по-сигурно. Когато те оставих, мислех, че съм те убила! Смятах, че единствената причина да не станеш на прах като останалите, е, че не си толкова стара като тях. Сега обаче знам защо...

Аз много добре разбирам причината да не умра — научих истината за всичките си предишни животи. Благодарение на това успях да взема правилното решение и надмогнах слабостта си. Най-уязвимата ми чакра вече не бе такава и не представляваше опасност за мен. Все пак ми е интересно да чуя нейните разсъждения по въпроса.

— Много ясно — пила си от еликсира на Роман! — Тръсва глава и обичите ѝ се люшват, а сините камъчета по тях проблесват. — Той е много по-силен от твоя, както ти чудесно знаеш. Нали именно заради това си пила от него? И той наистина те спаси!

Погледът ми неволно се насочва към огледалото срещу нас. Забелязвам разликата помежду ни — колко тъмна е тя и колко светла съм аз. Контрастът е толкова силен, че дъхът ми спира. Бързам да отклоня очи, защото не искам да се потискам още повече от състоянието ѝ. Онова, в което се е превърнала, е болезнено за очите и сърцето. А аз не мога да си позволя да ѝ съчувствам, защото не е изключено да ми се наложи да я убия.

— Ако това е вярно, защо на теб не ти помага? Ами Роман? Него защо не го спаси този прословут еликсир?

Само че на Хевън вече не ѝ се говори. Сега иска само да вземе онова, за което е дошла.

— Дай ми еликсира! — Прави една бавна и несигурна крачка към мен. — Дай ми еликсира и никой няма да пострада.

— Мислех, че вече се разбрахме по този въпрос. — Държа бутилката зад гърба си, за да не може да я стигне. — Вече не можеш да ме нараниш, забрави ли? Колкото и да се опитваш, не можеш нищо да ми направиш, Хевън. Затова, вместо да ме заплашваш, защо не пробваш някой нов подход?

Тя се усмихва, при което кожата ѝ се опъва още повече и така подчертава хлътналите ѝ зачервени очи.

— Може и да не съм в състояние да те нараня, но мога да навредя на хората, които са ти скъпи! Не можеш да си навсякъде едновременно. Не можеш да спасиш всички.

Възползвайки се от моментното ми объркване след думите ѝ, тя се хвърля напред и посяга към бутилката. Аз обаче реагирам много по-бързо, отколкото очаква. Запращам бутилката в другия край на стаята, където тя се приземява меко на дебелия килим, без да се счупи. В същата секунда се мятам върху Хевън така стремително, че тя не успява дори да реагира. А след това вече е прекалено късно.

Блъсвам я на пода и склучвам ръце около врата ѝ. Заравям пръсти в плетеницата огърлици около шията ѝ и веднага установявам, че пак не носи амулета.

После тя прави нещо, което ме изумява. Независимо че бавно се задушавя и лицето ѝ придобива синкав оттенък, Хевън започва да се смее. От движението гърлото ѝ се притиска по-силно към пръстите ми и от устните ѝ излиза отвратителен, ужасяващ звук.

Искушавам се да я убия на място само за да спра този задавен кикот, който бързо преминава в гъргорене. Не мога да действам безразсъдно. Още не съм получила онова, което искам. И ако цената е само няколко бутилки еликсир, готова съм да я платя.

— Дай ми проклетия еликсир! — изпищява тя в секундата, в която отпускам хватката си. Започва да се мята под мен като обезумяла, ту вляво, ту вдясно, размахва неистово ръце и дългите ѝ сини нокти порят въздуха, сякаш иска да се вкопчи в нещо.

Мята се като животно, болно от бяс.

Като наркоман, лишен за дълго от поредната си доза.

В мига, в който се надигам, Хевън започва да пълзи по пода, сграбчва бутилката, изтръгва запушалката ѝ и с такава сила я блъсва в устата си, че предните ѝ зъби се чупят.

Това обаче изобщо не ѝ прави впечатление. Все едно се е случило с друг. Започва да отпива на големи глътки, почти без да преглъща. Течността бълбука, докато се излива в гърлото ѝ. Пие толкова бързо, че след няколко секунди шишето е празно и тя го захвърля настрана.

Лицето ѝ бавно възвръща цвета си и страните ѝ леко поруменяват. Зъбите ѝ все още не са се възстановили, но тя нито забелязва това, нито я интересува. Вдига глава, облизва устните си и ме поглежда право в очите:

— Още. Искam още. И този път ми дай от хубавия. Онзи, който открадна от мен. Твоят има отвратителен вкус!

— Това като че ли не ти пречеше преди малко — отрязвам я аз.

Всъщност нямам намерение да ѝ давам каквото и да било, преди да получа онова, което аз искам.

— Можеш да го изпиеш всичкия, изобщо не ми пука. За разлика от теб аз не съм пристрастена! — Оглеждам я бавно от главата до петите, без да крия притеснението си от вида ѝ. — И за твое сведение не аз ти откраднах сокчето, а Миса и Марко.

Наблюдавам промяната в лицето ѝ, докато обмисля думите ми.

— И откъде знаеш? — пита тя с въпросително повдигнати вежди и ръце на кръста.

Знам, че трябва да ѝ отговоря бързо, но не знам какво. Ако разбере, че съм била там, ще схване също и че съм търсила нещо друго... за чиято значимост може би още не си дава сметка. Затова само свивам рамене и с внимателно контролиран глас обяснявам:

— Защото не съм го откраднала аз, нито пък Деймън. И защото не той е причината да оцелея след нападението ти. Това е единственото смислено обяснение, стига, разбира се, да можеш да разсъждаваш разумно.

Тя се намръщва и ми става ясно, че не ми вярва.

— А може пък да е бил Рейф. Впрочем къде се изгуби той? Да си го виждала наскоро?

Виждам, че не възприема и една моя дума. Така няма да стигна доникъде. Лошото е, че благодарение на еликсира тя си възвърна част от способностите си и сега е нащрек. Може да се усети, че искам нещо.

Приглажда плата на роклята си и маха някаква нишка от ръкава си.

— Няма проблем — заявява. — Ще се оправя с тях. Тъй и тъй съм дошла, защо не ми дадеш и остатъка от запасите си?

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Точно когато Хевън си тръгва, притиснала бутилка еликсир до гърдите си, Сабина влиза с маршова стъпка през вратата откъм гаража. В едната ръка стиска куфарчето си, а в другата — голяма торба с покупки. Когато ни съзира, се заковава на място. Минава известно време, преди да успее да каже нещо.

— Хевън? Не съм те виждала от... от много отдавна. Изглеждаш...

Млъква и отново се вглежда в нея, този път по-внимателно.

В момента Хевън е в значително по-добро състояние, отколкото когато дойде. В никакъв случай обаче не бих я нарекла представителна, а човек, който не я е виждал отдавна, направо можеше да се уплаши.

Хевън обаче само ѝ хвърля приятелска, макар и беззъба усмивка, и казва весело:

— Не се безпокой. Честно казано, и майка ми не ме харесва особено в момента. Кое е една от многото причини да се развеждам с нея.

На лицето на Сабина се изписва неразбиране. Хевън се ухилва и бърза да я информира:

— Развеждам се с всички — с родителите ми и с по-малкия ми брат. Ако можех, щях да се разведа и с икономката! — Разсмива се толкова неестествено и обезпокоително, че Сабина веднага застава нащрек. — Както и да е, с две думи, изнесох се. Напуснах дома си и в момента водя дело за правна независимост. Омръзна ми от простотиите им.

Сабина се намръщва. Много добре познавам това изражение на възмущение и неодобрение.

Хевън обаче не се поддава, все едно е имунизирана срещу подобно отношение. Дори май ѝ действа като катализатор. Тя се усмихва още по-широко и зъбите ѝ лъсват (без липсващите предни).

— Те отказаха да ме приемат такава каквато съм — заявява тя без никакво неудобство, — така че си събрах багажа и им казах „адиос“!

Сабина ми хвърля притеснен поглед. Вероятно се чуди дали имам нещо общо със ставащото, дали не съм казала на Хевън какво да говори и как да се държи. Представлението обаче си е лично и изцяло на Хевън.

— Е, сигурна съм, че много им липсваш — казва Сабина с тон на обвинител в съда.

Но Хевън не желае да участва в тази игра, да се държи учтиво, внимателно и праволинейно. Няма никакво намерение да се преструва, че нищо не е казала, или че всичко ще се оправи. Не ѝ трябва да предразполага родителя/настойника на когото и да било. Няма нужда Сабина да я харесва, нито отново да я покани, затова не вижда смисъл да се прави на добричка и хрисима.

Защото с Хевън вече не сме приятелки и на нея изобщо не ѝ пука какво мисли Сабина.

— Силно се съмнявам!

Леля ми започва да гледа строго и се обръща към мен, сякаш смята, че аз съм отговорна за поведението на Хевън. Или че мълчанието ми и това, че не правя нищо, за да я спра, означават, че съм съгласна с нея.

В действителност аз просто чакам пиесата да свърши: Хевън да се насити и да млъкне, Сабина да спре да се занимава с нас и да отиде в кухнята да приготвя вечерята, за да имам възможност да уточня подробностите по сделката с Хевън.

Само че за нещастие бившата ми най-добра приятелка изобщо не е приключила. Явно се наслаждава на създалото се напрежение и решава да налее масло в огъня:

— От друга страна, и те не ми липсват особено, така че сме квит.

Сабина ме поглежда и отваря уста, но Хевън я изпреварва. Махва с ръка, все едно иска да каже „Голяма работа!“, при което обаче за миг губи равновесие. Пръстите ѝ се разтварят и бутилката с еликсира полита към пода, а течността в нея проблясва и се плиска по стените ѝ... Преди обаче да падне, Хевън протяга спокойно ръка и я улавя наскоро полет. Очите ѝ просветват, когато вижда невярващия поглед на Сабина, която примигва с отворена уста. После леля ми тръсва глава,

убедена, че ѝ се е привидяло. Че е невъзможно човешко същество да се движи толкова бързо...

— Опаа! — изкикотва се Хевън. — Та, така. Не искам да ви задържам. Минах само за малко, колкото да взема от еликсира на Евър. — Повдига бутилката пред лицето си и я разклаща, а после посочва кашончето в ръцете ми, където се гушат останалите шишета.

— Дошла си да вземеш... какво?! — Сабина отново зяпва, докато се опитва да осмисли казаното.

После подозрителният ѝ поглед се насочва към мен. Повдига се на пръсти и наднича в кашона, който държа. Очевидно се чуди как така е пропуснала да забележи... Остава торбата на масичката в антрето и протяга ръка към Хевън, която с видимо задоволство ѝ връчва бутилката с еликсира. Хевън е готова дори да се раздели с нея, стига по този начин да ми причини неприятности.

Това обаче е прекалено и аз няма да го допусна. Няма да позволя еликсирът да попадне в ръцете на Сабина, нито пък ще оставя Хевън да ме изиграе така.

— Нищо — отсичам и блъсвам Хевън с кашончето толкова силно, че тя залита. — Това е любимата ми енергийна напитка.

Леля ми обаче не ми вярва. Един поглед към лицето ѝ ми стига да разбере, че е в състояние на бойна тревога. Изведнъж прави връзката между необичайното ми поведение, отказа ми да се храня и всичките ми останали странни, необясними и дразнещи навици. Не че греши напълно...

Хевън се разсмива и протяга бутилката към нея, изкушава я, дразни я, а после направо я подканя да си пийне. Да опита еликсира и да разбере сама какъв приятен вкус има, колко освежаващо действа... Убеждава я, че ще се почувства изпълнена с енергия и сили. Че това ще промени живота ѝ.

Подмамена от съблазнителните проблясъци на червената течност и въздействащия поглед на Хевън, Сабина се кани да налапа въдицата, когато Хевън избухва в лудешки смях и измъква шишето от ръцете ѝ.

Сабина застива за миг, после изпъва рамене. Успява да се отърси от магията на изкушението, за секунда си възвръща самоконтрола и заявява твърдо и категорично:

— Хевън, по-добре е да си тръгваш, и то веднага. Съжалявам за проблемите ти, явно имаш нужда от помощ, но докато не промениш

поведението си, предпочитам да не идваш тук.

Взема торбата с покупките и я подпира на хълбока си, без нито за миг да изпуска Хевън от поглед.

— О-о, не се безпокой! — възкликва усмихнато тя и тръгва към изхода. — Едва ли ще се видим скоро. Нямам причина да идвам пак, вече получих каквото ми трябваше.

Протяга ръка към бравата и аз мигновено заставам зад гърба ѝ. Нямам търпение да приключим с всичко това, и то възможно най-бързо, преди успокоителният ефект на сока да е отминал и Хевън пак да започне да беснее.

Точно преди да стъпя на площадката пред входната врата обаче, Сабина ме хваща за ръката и ме спира. Няма намерение да ме пусне да изляза с момиче, на което току-що е забранила да стъпва в дома ни. Пръстите ѝ се плъзват по китката ми и я стисват още по-силно, след което рязко ме пита:

— Къде си мислиш, че отиваш?

Зная, че трябва да ѝ го кажа възможно най-ясно и спокойно, за да разбере, че независимо дали ѝ харесва или не, няма да се откажа от намерението си.

— Сабина... трябва да отида на едно място с Хевън. Няма да се бавя много, а когато се върна, ще говорим колкото дълго искаш и за каквото поискаш. Сега обаче наистина трябва да вървя.

— Нищо подобно! — извиква тя пискливо и хватката ѝ се затяга още повече. Китката ми почервява от натиска, но почти веднага възвръща нормалния си вид, излекувана чрез възстановителните способности на тялото ми. — Не ме ли чу?

Повече няма да се виждаш с това момиче, забранявам ти! Мисля, че бях пределно ясна!

Каня се да измъкна ръката си и да се съглася, че ясно е заявила позицията ѝ, но не може да взема подобни решения вместо мен. В този миг обаче се намесва Хевън. Усмихва се, грабва кашончето от ръцете ми и измърква:

— Не се притеснявай, Евър! Остани с лелинка. Тя очевидно е много разстроена. Няма проблем, аз ще се оправя и сама!

Наблюдавам я, докато върви към колата си — бившата кола на Роман — пуска кашона на седалката, сяда и пали двигателя. Избухва в

истеричен смях и излиза на заден ход от алеята пред къщата, като ни маха с ръка за довиждане.

Пръстите на Сабина все още стискат китката ми и не ми позволяват да тръгна след нея. Пречи ми да получа онова, от което имам най-голяма нужда, единственото, което може да премахне ужасното проклятие, за да заживея щастливо.

— Марш в стаята си! — изкрещява ми тя.

Бузите ѝ горят, от очите ѝ излизат искри, а на лицето ѝ е изписан гняв. Чувствам се ужасно виновна за състоянието ѝ.

Аз изтръгвам ръката си от нейната толкова бързо и с такава сила, че тя губи равновесие и изпуска торбата с покупките. По пода се разпиляват плодове, зеленчуци, консерви и кори с яйца. По полирания варовик се размазват жълтъци, черупки, извара и домати.

На лицето ѝ са изписани обида, гняв, изненада, болка и нещо още по-лошо — страх.

Никога не съм съжалявала толкова, както сега. Поглеждам нея, после и хаоса на пода. Иска ми се да можех да го накарам да изчезне, да го залича с ума си, все едно никога не го е имало. Зная обаче, че така само ще влоша ситуацията.

Обръщам гръб на Сабина и на кашата в краката ѝ и тръгвам към вратата. На всяка цена трябва да настигна Хевън, която така умело се възползва от възможността да наруши сделката ни. Нямам представа с какво да започна, но все отнякъде трябва да тръгна. При това веднага.

Все пак подвиквам извинително през рамо:

— Сабина, съжалявам! Има неща, които не разбираш, не искаш да разбереш... и това е едно от тях.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хуквам в мига, в който краката ми докосват площадката пред вратата. Не искам да губя време, затова не тръгвам към гаража. Само ще се забавя, ако взема колата. Ще стане твърде късно, докато запаля двигателя и я изкарам на алеята — въобще цялата „нормална“ процедура, към която упорито се придържам, за да не дразня излишно Сабина (не че това помага особено, а пък в момента със сигурност не би имало никакъв ефект). Не мога и да материализирам каквото и да било, защото тя все още ме наблюдава и после ще ме засипе с въпроси, на които нямам никакво желание да отговарям.

Усещам как погледът ѝ ме следва, усещам го почти физически, като вълна от гняв, безпокойство и уплаха. А мислите са нещо материално — предмети, изградени от по-осезаема енергия. В момента нейните се забиват като стрели в сърцето ми.

Наистина се чувствам ужасно заради онова, което се случи, но не мога да си позволя лукса да спра и да се безпокоя за нея. Ще го направя по-късно, когато ще имам достатъчно време. Сега обаче имам една-единствена цел: да открия Хевън.

Изскачам на улицата и се затичвам, но на пътя ми се изпречва тойотата на Миноз, който тъкмо намалява скоростта, за да завие по нашата алея.

„Прекрасно — измърморвам — точно от това имах нужда.“

Той смъква стъклото на прозореца и ми подвиква:

— Евър, наред ли е всичко?

— Всъщност не. Нищо не е наред. Абсолютно нищо!

Челото му се смръщва и той поглежда ту към къщата, ту към мен.

— Мога ли да помогна с нещо?

Поклащам глава и правя крачка напред, след което обаче размислям. Приближавам се до него и казвам:

— Да, можеш. Би ли предал на Сабина, че съжалявам? Че искрено и силно съжалявам за всичко, което ѝ причиних. Тя сигурно

няма да повярва, вероятно дори няма да приеме извиненията ми. Не че я обвинявам, но все пак...

Чувствам се безкрайно глупаво, че споделям това с него, но няма да спра сега.

— А ако не успееш да ѝ го кажеш или тя не пожелае да те изслуша, просто ѝ дай това...

Затварям очи и проявявам огромен букет яркожълти нарциси, макар естествено да знам, че с това ще предизвикам нови въпроси, на които не мога да дам отговори в момента. Въпреки това цветята вече са факт. Хвърлям ги в ръцете му и добавям:

— Тези са ѝ любимите. Само не ѝ казвай откъде си ги взел, става ли?

И преди да отвърне каквото ѝ да било, преди да възприема докрай шока, изписан на лицето му, отново хуквам.

Загубих твърде много време, затова без повече бавене проявявам едно черно беемве, същото като на Деймън. Усещам изумения поглед на Миноз, който не спира да ме наблюдава в страничното огледало. Не е нужно да поглеждам в моето, за да си представя как зяпва, а очите му се разширяват. Или какви мисли се въртят в главата му, нещо от рода на „Това истина ли беше или само така ми се стори?!“

Както и да е. После ще се оправям с него.

Натискам газта и колата полита към крайбрежното шосе. Взимам завоите с бясна скорост, докато се чудя накъде може да е тръгнала Хевън. Сърцето ми изстива, когато се сещам за отговора.

Ризата.

Сега, след като получи онова, което искаше — благодарение на намесата на Сабина — тя няма да спази своята част от сделката. Мрази ме толкова много, че по-скоро би унищожила онова, което ми трябва, отколкото да ми го даде. Лошото е, че аз не просто поисках ризата, а направо настоях за нея в замяна на еликсира. Така че сега тя знае колко ми трябва, макар да не е наясно защо.

Ще иска да я унищожи, макар че тази дреха очевидно има огромна сантиментална стойност за нея. Готова е да плати всяка цена, стига да ми навреди по някакъв начин. А тя знае, че така ще ми навреди — видях го в очите ѝ, когато ме погледна. Вярно, че едва се контролираше, но бе погълнала достатъчно еликсир, за да мисли логично.

Когато ѝ предложих да ѝ дам прилично количество сок, тя само сви рамене и отвърна:

— Добре. Няма значение. Казвай най-сетне какво искаш! За какво копнееш така отчаяно?

— Искам ризата — отвърнах веднага и заставах точно пред нея, — онази, която Роман носеше в нощта на смъртта си. И която ти измъкна от ръцете ми, преди да започнеш да ме заплашваш и да ми крещиш да се разкарам от къщата му.

От реакцията ѝ се убедих, че все още е у нея, но и че тя няма представа защо я искам — личеше си по начина, по който повдигна вежди. Надявам се да не разбере какво значение има тази дреха за мен, да не проумее, че тя държи ключа към щастието ми.

— Имаш предвид ризата, която той носеше, когато го уби ли? — попита с налудничаво изражение на лицето.

— Не — поклатих глава аз, — ризата, която носеше в нощта, когато по нещастно стечение на обстоятелствата той загина от ръката на Джуд — казах аз с нетрепващ глас. — Дай ми онази бяла ленена риза — не се хаби да я подменяш, защото ще разбере — и ще ти дам колкото искаш от еликсира.

Тя хвърли поглед към кашона, който току-що бях напълнила с бутилки сок. Бях ѝ казала, че това е нещо като капаро, израз на добра воля, защото нямам повече в момента. После вдигна очи към мен и видях, че се разкъсва между желанието да ме отреже и нуждата, която бушува у нея. В крайна сметка зависимостта ѝ надделя, тя кимна с огромна неохота и изръмжа:

— Добре. Както искаш. Само давай да приключваме по-бързо!

А после тръгнахме надолу по стълбите. Хевън пресушаваше една от бутилките с еликсир, а пък аз носех кашона с останалите. Не смятах да ѝ го давам, преди да сме извършили размяната — съвсем елементарна предпазна мярка.

Обаче Сабина се прибра и провали целия ми замисъл.

С дълбока въздишка се връщам отново в настоящето. Приближавам бившата ѝ къща, в която все още живеят родителите ѝ и по-малкият ѝ брат. Решавам да пробвам късмета си първо там, защото едва ли някой би се сетил да търси Хевън или ризата точно там.

Изведнъж обаче ме залива някакво странно, изключително настойчиво чувство, което ме кара да насоча вниманието си другаде.

Не знам дали това е послание, знак или просто проява на интуицията ми, но решавам да се съобразя с него. Неведнъж пренебрегнах инстинкта си и всеки път горчиво съжалявах. Затова в този случай му се доверявам и правя рязък обратен завой.

Разочарована съм, че трябва отново да проверявам място, където вече бях с Майлс. Въпреки това продължавам.

Тръгвам към вратата, като си мисля колко е странно. Независимо че Хевън живее тук вече месеци наред и се държи като собственик, аз все още възприемам къщата като дом на Роман. Свързвана е с толкова много спомени. Припомням си няколко пъти, когато идвах да го видя (и отнасях вратата), случаите, в които се карахме или почти се поддавах на магията му и тъмния пламък в себе си... Нощта, в която не успях да попреча на Джуд да го убие...

Прогонвам тези мисли и влизам вътре, проправяйки си път през лабиринта от струпани мебели. Някои предмети, които доскоро бяха в магазина, сега са струпани в коридора и едва успявам да се провря между тях. Същото е положението и във всекидневната — толкова е наблъскана, че спирам, за да я огледам добре.

Очите ми пробягват по античните гардероби и шкафове, тапицираните с кадифе и коприна канапета и фотьойли, малката прозрачна пластмасова масичка за кафе (много модерна през 80-те години на миналия век), купчината маслени картини в тежки позлатени рамки, подпрени една върху друга и облепени на стената. Множество най-разнообразни дрехи и аксесоари от различни векове и епохи лежат буквално върху всяка свободна повърхност, включително върху бара, където Роман държеше кристалните гарафи с еликсира си. Тук е и диванът, върху който аз, контролирана от тъмния пламък и маскирана като Дрина, безсрамно се опитах да съблазня Роман. Същия диван, на който лежеше Хевън в нощта, която промени живота на всички ни... Тогава, когато й дадох да пие от еликсира на Роман.

След това погледът ми се спира на голямата, облицована с каменни плочи камина, в която гори буен огън. До нея се е свил Джуд, ужасно уплашен, в шок. Там е и Хевън, стиснала в една ръка изцапаната бяла риза, а с другата — китката на Джуд. Явно еликсирът си е свършил работата, защото тя изглежда значително по-добре. Най-малкото зъбите й са се възстановили. Все още обаче е далеч от

предишната Хевън. Все още е под влияние на безумния гняв и пристрастеността.

— Ха! — обръща се тя към мен с присвити, кръвясали очи. — Нима наистина реши, че можеш да ме изиграеш?

Поклащам глава. И аз като нея нямам никаква представа какво става тук.

Погледът ми се премества от нея върху Джуд. Ужасно е уплашен, защото го е хванала на местопрестъплението — макар че не знам какво „престъпление“ е бил замислил. Не мога да си обясня каква е била целта му.

Дали е разбрал значението на ризата, колко важна е тя за мен и Деймън? Да не би да се е опитвал да я намери, за да ни я даде? Нещо като маслинен клонка, жест на примирие?

Или — по-лошо, но и по-вероятно — е искал да я унищожи? Това би означавало, че само се е преструвал пред Деймън, че нито му е простил, нито в действителност иска да са приятели. В такъв случай той хладнокръвно е планирал всичко и иска да си отмъсти.

Но преди да успея да намеря отговор на въпроса или да предприема нещо, тя го напада. Използва енергията от погълнатия еликсир — еликсирът, който аз й дадох — пуска ръката му и го сграбчва за гърлото така стремително, че никой от нас не успява да реагира. Повдига го във въздуха и го задържа там; краката му ритат безпомощно, лице то му започва да променя цвета си. С другата си ръка Хевън вдига високо ризата и я разтърсва пред очите ми, докато крещи:

— Какво, по дяволите, прави той тук?!

— Нямам идея — отвърщам искрено и тръгвам към нея бавно и спокойно, като внимавам да държа ръцете си така, че да ги вижда. — Не се сещам за какво може да е дошъл. Защо не питаш него?

Тя насочва поглед към Джуд, чиито очи заплашват да изхвъркнат, а лицето му почервенява и подпухва. След секунда размисъл го пуска на земята и веднага стисва рамото му, за да не избяга. Тялото му се разтърсва от кашлица и спазми, докато се бори да си поеме въздух.

— Дватамата заедно ли го планирахте? — поглежда ме кръвнишки Хевън.

— Не — отричам на мига.

Очите ми се спират върху Джуд. Чудя се как го прави? Как успява винаги да се появи на неподходящото място в най-неподходящия момент? Защо винаги съсипва всичко? Едно е сигурно — това не е съвпадение. Съвпадения не съществуват. Вселената е твърде подредена и хармонична, за да допусне подобни случайности.

Каква тогава е причината? Защо всеки път, когато съм на крачка да получа онова, което искам, се появява Джуд и проваля всичко? Трябва да има някаква причина, но нямам идея каква може да е тя.

Хевън започва да изучава внимателно ризата, опитва се да разбере защо я искам, защо Джуд би рискувал живота си, за да я вземе... Каква ценност би могла да представлява за някой друг, освен за нея самата?

А после забелязва погледа му, впит в петното, както и моя, прикован в лицето му... и истината проблясва в ума ѝ.

Избухва в лудешки смях, от който цялото ѝ тяло започва да се тресе. Кикоти се толкова силно, че малко остава да загуби равновесие. Превива се напред и подпира длан на коляното си, смее се и едновременно кашля, пляска с ръка по бедрото си. Когато най-сетне успява да се съвземе достатъчно, за да каже нещо разбираемо, изтърсва:

— Ах, сега разбирам! — Стисва ризата с два пръста и я разклаща пред себе си, а на устните ѝ плъзва зловеща усмивка.

— Наистина разбирам. За твоє най-голямо съжаление обаче...

— И посочва мен, — а може би за твоє, знам ли? — кимва към Джуд, — ще се наложи да направиш важен избор.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Обръща се, така че и двамата да сме й пред очите, и заявява:

— Знаете ли... първоначално я държах при себе си през цялото време. Носех я със себе си, където и да отидех. На училище, в магазина... даже спях с нея. Така винаги усещах миризмата му. Ризата бе последната нишка, която ме свързваше с Роман, единственото нещо, което ми остана от него. Сега обаче знам, че това не е така. Всичко, което виждате тук, е мое. Роман не знаеше, че ще умре, и затова не остави завещание. Което означава, че никой друг няма право на вещите му... макар че може да опита, ако му стиска. Сега това е връзката ми с Роман. — Размахва ризата във въздуха и посочва с нея къщата и антиките, с които е пълна. Другата й ръка се протяга към Джуд и отново сграбчва ръкава му. — Тази къща, мебелите, всички стоки от магазина, всичко, което Роман бе събрал през дългия си живот, принадлежи на мен. Накъдето и да погледна, виждам неща, които ми напомнят за него. Затова вече не се нуждая от скапаната риза. Но ти, Евър, ти имаш нужда от нея. Заради петното е, нали? Това е единствената следа от прословутата противоотрова, която беше на крачка да получиш — ако не се бе появил този приятел тук.

Стисва още по-силно Джуд, който потръпва от болка, но не издава и звук. Не иска да й достави удоволствие, като й покаже, че страда.

— А сега той за пореден път те провали! — Обръща се към него и започва подигравателно да цъка с език. — Ако той не се бе намесил, щеше да получиш шанса да живееш щастливо до края на дните си, нали така? Или поне ти така твърдеше. И така, питам те още веднъж: поддържах ли все още тази версия? Още ли обвиняваш него за всичко?

Тялото ми е напрегнато, готово за действие и въпреки това няма да й отвърна. Отказвам да играя по нейните правила.

Хевън обаче само повдига рамене, сякаш мълчанието ми не й пречи изобщо, и продължава:

— Не че това има някакво значение. Стореното сторено. Няма нужда да знаеш какво става тук. И без друго си успяла да си внушиш, че това е ключът към всичко. Голямото зелено петно върху бялата риза на Роман. Сигурна съм, че възнамеряваш да я отнесеш в някоя криминалогична лаборатория или в училищната — така ще получиш и добра оценка, като разгадаеш формулата. И, разбира се, ще се сдобиеш с противоотровата, която ще позволи на теб и Деймън да — как го казваше Роман — „да мачкате чаршафите до насита“!

Разсмива се и поклаща глава, при което татуировката на Уроборос проблясва хищно на врата ѝ. Поглежда със съжаление, сякаш ѝ е трудно да повярва колко глупава е идеята ми.

— Е, какво ще кажеш, Евър? На прав път ли съм? Надуших ли истината?

Продължава да се взира в мен очаквателно, но аз не продумвам. Старая се по никакъв начин да не ѝ показвам, че е права. Предупреждавам и Джуд с очи да внимава... и най-вече да не прави нищо безразсъдно като миналия път. Хевън може и да не е в най-добрата си форма, но не е за подценяване. Със сигурност е в състояние да го нарани жестоко и да обърне всичко с главата надолу. Затова не я изпускам от поглед и полагам големи усилия да не разбере, че тайно викам подкрепления. По телепатичен път изпращам съобщение на Деймън. Не му казвам нищо, само показвам картината пред себе си.

Сигурна съм, че е въпрос на време да се появи. Трябва само да издържим дотогава.

— Слушай, Хевън — казвам, но не ми се удава възможност да продължа.

Защото тя я вижда.

Промяната в мен.

Затова няма намерение да ме търпи повече.

Преди да успея да реагирам по някакъв начин да я спра, стисва отново Джуд за врата и изритва решетката пред камината. С едната си ръка го повдига във въздуха, а с другата провесва ризата над пламъците. Пръстите ѝ треперят и дрехата се полюшва опасно близо до огъня. Скоро долната ѝ част почернява.

Хевън ме поглежда победоносно и отсича:

— Няма смисъл да си губим времето повече, нали? Какво ще кажеш направо да минем на въпроса? Време е да избереш, Евър.

Решението е единствено и само твое. Та какво ще предпочетеш — да се въргалите щастливо с Деймън или да оставиш Джуд да живее?

Джуд изхърква и започва да се бори, но когато поглежда към мен, в очите му няма молба за помощ. Моли ме единствено за прошка.

Виждам, че тя затяга хватката си и кислородът му свършва, но с последната му останала енергия той ми показва мислите си.

Дошъл е тук заради мен.

Искал е да спази обещанието си, да докаже, че иска само да бъде щастлива. Искал е да изкупи вината си, да компенсира стореното преди месеци в същата тази къща. А сега е готов да умре, само и само да успее. Готов е да се пожертва, за да получи най-сетне онова, което искам.

Направи го! — подканя ме той с поглед. От очите му струят толкова топлина и любов, че оставам без дъх. Моля те, искам само да си щастлива! Ти ми показва толкова много неща, научих и видях толкова много в Съмърленд — и сега не се страхувам! Приеми го като последния ми дар за теб. Дълго време си блъсках главата как да изкупя стореното, а после се сетих за ризата на Роман. Спомних си реакцията ти, когато разлях кафето си и го попих с ръкава. Събрах две и две и проумях какво трябва да направя. Разбрах, че това е най-добрият начин да поправа всичките си грешки...

Затваря очи, но мислите му не спират, той продължава да ми ги разкрива:

Съжалявам, че с действията си само влоших нещата. Съжалявам с цялото си сърце. Искам само да знаеш, че те обичам, винаги съм те обичал и че винаги съм бил добронамерен. Никога не съм искал да те нараня.

Потискам едно ридание и примигвам, за да прогоня сълзите си. После отмествам погледа си към Хевън, която държи ризата точно над пламъците.

Достатъчно е да направя избора, за който и двамата настояват, и ще получа онова, което търся от толкова време. Джуд вече ми даде съгласието си. Той направо ме моли да взема решението, при това възможно най-бързо, докато не е размислила.

А Хевън едва сдържа възбудата си. Тя винаги е обичала драмите, а в момента направо живее заради тях.

Поемам въздух и мислено казвам на Джуд „Прости ми!“, след което се обръщам към Хевън и ѝ заявявам:

— Знаеш ли, абсолютно същата простотия ми изтърси и Роман. Ще ти кажа онова, което казах и на него: вече не играя тази игра.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тя ме поглежда с очевидно недоверие. Ясно е, че въобще не приема думите ми за истина. Затова ги изричам отново, за да не остане никакво съмнение:

— Сериозно говоря. Няма да избирам. Повече няма да участвам в тази игра. Така че няма да е зле да измислиш нещо друго — нещо по-оригинално. И не се притеснявай, имаме достатъчно време — повдигам спокойно рамене в знак на безразличие. — Аз не бързам. Макар че може би трябва да спреш да стискаш толкова силно горкия Джуд, освен ако не си решила да го убиеш тук и сега. Ако е така, довърши го, няма проблем. Тъй или иначе, не смятам да си тръгвам, преди да съм получила онова, за което дойдох.

Виждам как ръцете ѝ започват да треперят от усилието да се съдържа. Гневът заплашва да я надвие. Изпълненият ѝ с омраза поглед се впива в мен.

— Ами помогни ми, Евър! Иначе ще изгоря тази риза и ще убия Джуд — а ти не можеш да направиш нищо, за да ме спреш!

— Не, няма.

Запазвам пълно спокойствие, тонът ми е равен и твърд. Забелязвам, че леко отпуска хватката си, но не се обаждам, за да не го стисне отново и да му причини още повече болка.

— Сещам се за поне две причини, поради които няма да го направиш.

Тялото ѝ започва да трепери, тя губи контрол над себе си.

— Първата е, че мина доста време, откакто за последно си пийна от сокчето. Привикнала си към еликсира и сега не издържаш без него. — Започвам да цъкам с език, а на лицето ми се изписва съжаление, примесено с презрение. — Само се погледни, Хевън! Очите ти са хлътнали и зачервени, физиономията ти е подпухнала, цялата се тресеш. Приличаш на развалина! Сигурно са изминали десетки, а може би стотици години, преди Роман да развие поносимост към

напитката, а ти я пиеш едва от няколко месеца. Затънала си до шия. Защо не се погледнеш в огледалото?!

— А втората? — казва тя с дрезгав, пропит с жлъч глас.

— Втората е, че вече не съм сама. Деймън е тук — казвам с усмивка.

Усещам присъствието му, чувствам как изхвърча от колата си, блъсва входната врата и хуква през лабиринта от мебели в коридора. Чувам как предупреждава Майлс да остане отвън и да не се намесва. След миг го виждам до себе си, а Майлс наднича през вратата, след като е пренебрегнал съвета на приятеля си.

— Я-я, и Деймън си е довел подкрепление! Ама че сценка!

Обръщам се към Майлс и забелязвам, че аурата му потъмнява, раменете му увисват. Явно съжалява, задето пренебрегна предупреждението на Деймън. Видът на бившата му най-добра приятелка е не просто стряскащ, а направо страховит.

Хевън отвърща свирепо на съжалителния му поглед, в очите ѝ лумват пламъци:

— Избрал си грешната страна, Майлс! Какъв предател се оказа!

Той я поглежда решително — дори да е уплашен, с нищо не го показва. Вместо това изправя гръб, изпъва раменете си и прокарва пръсти през лъскавата си тъмна коса с думите:

— Не съм избирал страна, Хевън. Може и да не съм съгласен с действията ти напоследък и вярно, че се поотдръпнах от теб, но не съм преставал да гледам на теб като на приятел. Изтърпях всичките ти роли: балерина, мадама в дизайнерски дрехи, готическия ти период, емо, а сега и ужасяваща безсмъртна вещица. — Свива спокойно рамене, а аз забелязвам, че аурата му е възвърнала яркостта и силата си. — И знаеш ли какво? Няма да мръдна от тук. Първо, защото не желая да се отказвам от приятелството ни, и второ, твърде много искам да разбера каква роля ще избереш след тази.

Лицето ѝ се изкривява в презрителна гримаса и тя му отговаря с още по-дрезгав глас:

— Е, съжалявам, обаче следващ няма да има, Майлс. Независимо дали ти харесва или не, това беше. Приключих с промените. Виждаш пред себе си моята нова, подобрена и последна версия. Съвършената. В момента съм точно такава, каквато винаги съм искала да бъда.

Майлс поклаща тъжно глава:

— Силно се надявам да се откажеш. Само се погледни в огледалото.

Тя или не го чува, или се преструва, че думите му не я засягат. Вместо това се обръща към Деймън:

— И така, Деймън Аугусто Еспозито... — Усмива се зловещо и червените ѝ очи проблесват опасно.

Обръща се към него с името, дадено му преди векове, по времето, когато родителите му били убити и той бил изпратен в сиропиталището, където живял до избухването на Черната смърт. За да се спаси от чумата, използвал формулата на баща си и направил еликсир на безсмъртието. Това име не е използвал поне от няколко века и ми отнема известно време, докато разбере, че е неговото.

— Знам всичко за теб — продължава тя все така злостно. — Не знам дали Евър ти е споменала, но Роман си е водил дневници, при това много подробни. А ти... да кажем, че си бил много, много лошо момче. Нали разбираш за какво говоря?

Деймън се старае изражението на лицето му да не разкрива емоциите му. След това се опитва да отклони вниманието ѝ:

— Донесох ти още еликсир. Оставих го в един кашон пред вратата. Мога да ти набавя още много, колкото поискаш. Защо не дойдеш с мен да погледнеш? Можеш дори да го пробваш, ако имаш желание.

— А защо не ми спестиш разхождането и направо не ми го донесеш?

Тя започва да пърха с мигли, както правеше някога и пробва старата си, чаровна и секси усмивка. Само че в момента е толкова различна от някогашната Хевън, че ефектът е плашещ. Прилича на откачалка.

— Може и да не си забелязал, но имам малко работа тук. С Евър тъкмо уточнявахме подробностите по сделката, която сключихме, макар че тя явно ми няма особено доверие, щом те е повикала. Кое е доста смешно, не мислиш ли? Като се има предвид, че именно тя ме направи такава, каквато съм... и фактът, че няма причини да вярва и на теб, съдейки по дневниците на Роман.

— Стига с тия дневници! — прекъсвам я аз рязко, уморена от приказките ѝ. — Зная всичко, Хевън. Вече няма нищо, с което да

можеш да ни заплашваш, няма нищо за разкриване. Затова защо просто не...

— Сигурна ли си? — Очите ѝ се стрелкат ту към него, ту към мен, сякаш знае нещо, което ми е неизвестно, и няма търпение да ми го съобщи. — Знаеш ли за миналото му с Дрина? И за това, че е инсценирал смъртта си в ужасен пожар? За малката робиня, която откраднал от семейството ѝ? Известно ли ти е всичко това? — При тези думи насочва погледа си към Джуд, който обаче също запазва спокойствие и не разкрива нищо.

— Да, знае — отвърща Деймън вместо мен. — И не съм откраднал робинята. Купих я, за да я освободя. За съжаление в онези мрачни времена това бе единственият начин. Но не мисля, че е нужно да съживяваш подобни спомени. Стига си ни губила времето с тия глупости. Пусни Джуд и ми дай ризата. Веднага.

— Веднага?! — хлъцва тя, после повдига вежда. — О, не — няма да ти я дам — нито веднага, нито когато и да било. Тази игра не се играе така, правилата не са такива. Но понеже вие закъсняхте доста за купона, ще ви обясня. С две думи, трябва да изберете дали, а) да спасите Джуд, или б) да вземете ризата, която иначе изгаря. Е, Деймън, кое избираш? Нечий живот или собствения си интерес? Това доста напомня на случая, когато Роман е накарал Евър да избира, точно тук, в тази стая. Или поне тя така казва, аз не помня кой знае какво. Единственото, което си спомням, е, че всичко се случи на ей онзи диван — и махва с ръка към кушетката. — Предполагам, че затова не иска да участва сега. Явно споменът е твърде неприятен. Съжалява за решението, което взе тогава. Пределно ми е ясно, че предпочита да ме бе оставила да умра. Обаче има нещо друго. Тя може и да не иска да участва в играта, но това не означава, че ти не можеш. И така, Деймън, какво избираш? Само ми кажи и ти го давам веднага. Другото ще унищожа, разбира се.

Деймън се готви да я свали на земята и да сложи край на всичко — усещам го по начина, по който се променя енергията му. Виждам как планът се оформя в главата му. Аз обаче веднага го разубеждавам. Моля го да остане на място и да не помръдва, да не прави абсолютно нищо. Тя се опитва да го подмами. Ако я нападне, ще се хване на въдицата ѝ. А в момента залозите са твърде големи, за да си позволим такъв риск.

— Хевън, никой нищо няма да избира — отсичам. — И никой няма да играе глупавите ти игрички. Затова ти предлагам да пуснеш Джуд, да ми дадеш ризата и да се опиташ да се вземеш в ръце... да поемеш контрол над живота си. Дори и да не ти се вярва, все още имам желание да ти помогна. Все още искам да оставим всичко лошо зад гърба си. Само така ще се оправиш и ще се възстановиш. Просто ми дай ризата, пусни Джуд и...

— Избирай! — изпищява тя и цялото ѝ тяло се разтриса от неистови спазми. Изтръпвам, като виждам колко близо над пламъците е ризата. — Избирай вече, мътните да те вземат, Евър!

Ясно ми е, че говори сериозно — гневът в очите ѝ не може да се сбърка. Аз обаче само поклащам глава.

— Добре тогава! — отсича тя. — Щом вие двамата отказвате, аз ще реша вместо вас. Само запомнете — дадох ви шанс, но вие го пропиляхте!

Обръща се към Джуд и устните ѝ се разтварят, сякаш иска да каже нещо — „Сбогом“ или пък „Добре се отървах“, знам ли.

Обаче тя се преструва.

Иска да заблуди всички ни.

Иска да ни накара да повярваме, че Джуд съвсем скоро ще напусне този свят, макар че всъщност това не би ѝ донесло никаква полза.

Тя иска да нарани мен.

Иска да ме унищожи, да разруши всичките ми надежди и мечти.

Затова се хвърлям към нея.

В същия момент, в който Деймън се хвърля да спаси Джуд, а Джуд замахва към Хевън.

Свива пръстите си в юмрук и се прицелва в средата на гърдите ѝ, където се намира третата ѝ чакра, слънчевата — нейното най-уязвимо място. Точно както го учих.

Само дето не успява да я порази.

В последния момент Деймън го достига, препречва ръката му и двамата заедно се стоварват на земята.

А пък Майлс, който досега стоеше на прага, инстинктивно, благородно и абсолютно безразсъдно се втурва напред, за да ми помогне. Обаче попада право в капана на Хевън, която го сграбчва за врата, както стискаше допреди малко Джуд. Пръстите ѝ се свиват

около шията му, докато Майлс се бори да си поеме въздух, рита с крака и се опитва да се освободи.

Един поглед към изражението и очите ѝ ми е достатъчен, за да разбера, че наистина мисли да го убие. Годиците, прекарани с Майлс, приятелството им не означават нищо за нея. Ще го убие само за да ме нарани.

Стрелва ме за последно с налудничава, озъбена усмивка и стисва Майлс толкова силно, че лицето му почервява, а очите му всеки момент ще изскочат. После със злорад писък хвърля ризата в огъня, чиито гладни пламъци веднага я поглъщат.

Всичко се случва толкова бързо — за по-малко от секунда — но на мен ми се струва, че е минала цяла вечност.

От очите ѝ изскачат червени искри и тя се отдава на лудешката си радост от победата... от това, че най-сетне се е добрала до мен.

Точно когато Деймън се изправя, аз замахвам с юмрук, както когато се упражнявах. Само дето събитията се развиха съвсем различно.

Сега няма да се разкайвам.

Няма да се извинявам.

Нямам друг избор, освен да я убия, преди тя да е убила Майлс.

Кокалчетата ми се забиват право в центъра на гърдите ѝ и усещам как за миг изтръпват от силата на удара. Очите ѝ се оцъклят от шока.

В този момент Деймън измъква Майлс от смъртоносната ѝ хватка, аз се хвърлям в пламъците.

Кожата ми пламва, нагърчва се, напуква се, бели се. Болката е ужасна, разкъсваща, пронизваща... Но аз не ѝ обръщам внимание. Продължавам да търся, опитвам се да хвана ризата, макар да ми е ясно, че е твърде късно. Хищните пламъци са я погълнали цялата, без остатък... Не е останала дори пепел. Все едно никога не е съществувала.

До мен достигат отчаяните викове на Майлс и Джуд. Смътно усещам, че Деймън ме сграбчва, обгръща ме и ме измъква от огъня. Без да ме изпуска от прегръдките си, той угасява пламъците по дрехите, косата, плътта ми. Притиска ме силно към гърдите си и започва да шепне в ухото ми, че всичко ще е наред. Че ще намерим

начин. Че ризата няма значение. Най-важното е, че Майлс и Джуд са в безопасност, а ние все още сме заедно.

Моли ме да затворя очи, да отвърна поглед от отвратителната гледка пред нас. Гледката на моята бивша най-добра приятелка, която залита, гърчи се и агонизира.

Аз обаче не го слушам.

Гледам я в очите.

Виждам разчорлената ѝ коса, горящите червени очи, хлътналите ѝ бузи, съсухреното ѝ тяло... От гърдите ѝ се изтръгва безумен писък:

— Вината е твоя, Евър! Ти ме направи такава! И сега ще си платиш! Кълна се, че ще...

Не успявам да отклоня очи дори когато тя се срина на земята, разпада се и след миг просто изчезва.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Налагаше се да го направиш — казва Деймън и ме поглежда загрижено. — Постъпи правилно, а и без това нямаше избор.

— О, човек винаги има избор! — Въздъхвам тежко. — Всъщност съжалявам само за това, че тя стана такава. За начина, по който избра да използва силата си, безсмъртието си. Не съжалявам за решението, което взех. Знам, че беше правилно.

Отпускам глава на рамото му и се облягам на тялото му. Замислям се за избора, който направих. Независимо, че бе единственият възможен, от това не ми става по-леко. Но предпочитам да не го казвам на глас. Няма смисъл да безпокоя Деймън още повече.

— Знаеш ли, — изрича Майлс, — един от преподавателите ми по актьорско майсторство веднъж каза нещо много мъдро — че можеш да научиш много за даден човек от начина, по който реагира на изпитанията. — Гласът му е пресипнал, вратът му все още е зачервен и охлузен, но като че ли се чувства по-добре. — Каза, че именно в такива моменти се разкрива характерът на човека. Истинската му същност се разкрива, когато се изправи пред някое предизвикателство. Смятам, че това важи и за начина, по който хората гледат на властта. Не ми е приятно да го призная, но всъщност не съм изненадан, че Хевън се държеше така. Всички знаем, че го носеше в себе си. Винаги е имала и тъмна страна. Дори още в началното училище си беше такава. Винаги бе водена от ревност, завист и несигурност. Не ти я направи зла, Евър.

Поглежда ме с кръвясалите си очи, които изпъкват ужасяващо на бледото му като платно лице. Изражението му показва шока от загубата на приятелката му, от това, че тя се опита да го убие. Но дори в този момент той се опитва да ми помогне, да ме успокои.

— Тя си беше такава, Евър — повтаря той. — И когато осъзна мощта си, когато започна да си мисли, че е неуязвима, тогава се разкри напълно.

Кимвам му с благодарност, но не казвам нищо. Поглеждам крадешком към Джуд, който се е оттеглил в другия край на стаята и

мълчаливо оглежда картините, опрени на стената. Не желае да говори и да се намесва, защото се чувства отговорен за случилото се. Сигурна съм, че в момента се самобичува за това, че се намеси и за пореден път провали плановете ми.

Макар че ми се иска да не го беше правил, макар да беше допринесъл много за това нещастие, аз знам, че не беше нарочно. Независимо че нееднократно се е изпречвал на пътя ми, когато съм се опитвала да получа онова, което е най-важно за мен, знам, че не е имал зъл умисъл. Не е като да го е планирал предварително. По-скоро някаква неведома сила го кара да постъпва по този начин.

Сякаш е воден от по-висша сила — макар да не знам какво точно значи това.

— Добре, а какво ще правим с останалото? — пита Майлс.

Тримата — той, Деймън и аз — вече сме събрали дневниците на Роман, или поне тези, които успяхме да открием. Само това остава — някой да се натъкне случайно на тях и да прочете колоритните спомени на една колоритна личност за неговия колоритен живот! Това би било изключително опасно, дори и да реши, че написаното е пълна измислица.

— Най-добре ще е да го опаковаме и да го дадем на някоя благотворителна организация — предлага Деймън, докато нежно гали гърба ми.

После оглежда помещението, претъпкано с най-разнообразни вещи и мебели, събирани в продължение на шест века. Тук е струпано на практика всичко, което преди се намираше в магазина. Никой от нас няма представа какво е възнамерявала да прави е тези неща Хевън.

— А може пък да организираме разпродажба и да дарим парите за благотворителност — казва той уморено.

За разлика от Роман той никога не е бил склонен да трупа съкровища. В продължение на векове е живял само с онова, от което се е нуждаел в конкретния момент. Запазил е само няколко предмета, които имат стойност за него.

От друга страна, Деймън знае как да проявява всичко, което му е необходимо. Наясно е какво богатство се крие във вселената и как да го достигне. Роман нямаше тази дарба, може би дори не знаеше, че е

това е възможно. Затова бе станал алчен и никога не смяташе, че има достатъчно. Мислеше, че ако не сложи ръка на някоя вещ, някой ще се възползва от нея. Готов бе да се раздели със своята собственост само ако сделката му носеше някаква друга облага.

— Всъщност, ако видите нещо, което ви харесва, спокойно го вземете — добавя Деймън. — Аз самият не проявявам интерес към нищо тук.

— Сигурен ли си? — проговаря Джуд за първи път, откакто убих някогашната си най-добра приятелка и я пратих в бездната на Шадоуленд. — Дори това?

Обръщам се, всъщност и тримата се обръщаме, към Джуд. Той е застанал зад нас с вдигнати вежди и едва забележима усмивка, която разкрива трапчинките му. В ръцете си държи великолепно маслена картина на прекрасно момиче с огненочервена коса, разперило ръце наред безкрайно поле от червени лалета.

Ахвам. Веднага разпознавам модела — това съм аз по време на живота ми в Амстердам. Нямам представа обаче кой е художникът.

— Красива е, нали?

Джуд гледа всички ни, но в крайна сметка очите му спират на мен.

— В случай че не се сещаш, подписана е от Деймън. — Поклаща глава. — Бил съм доста добър в онзи живот. Според онова, което видях в Съмърленд, Бастиан де Коол определено е бил талантлив... а и добре си е живеел. — Усмивката му става по-широка. — Но колкото и да се стараех, не можех да предам образа ти толкова добре, колкото Деймън. Така и не успях да овладеей неговата... техника.

Подава ми картината, от която аз не мога да откъсна очи. Деймън наистина е уловил всичко — мен, лалетата... дори себе си, защото макар да не е там, присъствието му е осезаемо. Любовта му личи във всяко мацване на четката, всеки слой боя, който е положил.

— Аз лично не бих бързал да опаковам и да разтребя всичко, без, преди да го огледам както трябва — отбелязва Джуд. — Кой знае какви други съкровища може да има.

— Имаш предвид като това ли? — пита Майлс и намята черния копринен халат, който Роман носеше през нощта, когато навърших седемнайсет години... нощта, когато за малко непоправимо да объркам

всичко, ако не бях намерила достатъчно смелост и сила, за да го отблъсна. — Дали да го взема?

Връзва колана на кръста си и заема поза на модел, позиращ за модно списание.

— Така, ако някога ми се наложи да се явявам на прослушване за ролята на Хю Хефнър, ще имам какво да облека.

Каня се да извикам „Не!“. Искам да го помоля да свали дрехата веднага, да я хвърли някъде, да я скрие на място, където няма да я виждам. Каня се да му обясня какви неприятни спомени ми навява тя.

После обаче се сецам какво ми каза Деймън за спомените — че преследват хората и ги тормозят. Аз не искам да бъда тормозена от своите, затова поемам дълбоко въздух и с усмивка казвам на Майлс:

— Наистина ти стои добре. Не е лошо да го задържиш.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

— Смяташ ли, че някой е правил това тук?

Коленича и затъвам още повече в пръстта, останала от изкопаването на дупката. Вдигам поглед към застаналия до мен Деймън. Богатата влажна почва играе ролята на възглавница, на която се подпирам. Навеждам се напред, за да оставя в изкопания от мен гроб подплатената с кадифе кутия, в която се намират останките от Хевън, бижутата и дрехите ѝ.

— Съмърленд е много древно място — въздиша той. Гласът му е нисък, изпълнен с неудобство и загриженост. — Сигурен съм, че няма нещо, което да не е правено поне по веднъж.

Поставя леко ръка на рамото ми. Усещам колко се притеснява за мен. Тревожи се, че само се преструвам, че всъщност съжалявам за направения избор. Убеден е, че въобще не приемам толкова лесно загубата.

Но макар и да съм безкрайно натъжена от онова, което се наложи да извърша, аз не се съмнявам в правотата на действията си.

Вече не съм онова момиче.

Най-после се научих да вярвам в себе си, да се вслушвам в интуицията си, да се подчинявам на собствения си разум и съвест. Затова сега се чувствам в мир със себе си. Вече знам, че съм постъпила правилно. Хевън бе прекалено опасна и не можех да не я спра, дори това да означаваше да я изпратя в Шадоуленд като изгубена душа.

Това обаче не означава, че няма да я почета. Все още тая надежда за нея — макар и съвсем малка.

Понеже съвсем скоро бях там (по вина на Хевън), знам точно какво преживява в момента. Пада свободно, без да има за какво да се залови, носи се в нищото, принудена да наблюдава грешките от миналото си. Но пък след като аз успях да се поуча от преживяното и да се усъвършенствам след това, може би и тя ще може...

Може би Шадоуленд не означава вечна самота в бездната.

Може би в някакъв момент получаваш втори шанс — възможност за изкупление, ако истински се разкайващ.

Повдигам капака на кутията, за да погледна за последно ботушите с високи остри токове, тясната минирокля, купчината бижута — до едно сини — множество огърлици, обеците и пръстените... Тук е дори сребърният пръстен във формата на череп, който носеше в деня на запознанството ни. Тогава, когато никоя от нас не си представяше, че приятелството ни ще свърши по този начин.

Преди да затворя капака, проявявам едно малко червено кексче с розова глазура и го поставям върху бижутата и дрехите. Спомням си колко обичаше този сладкиш — една от по-безвредните ѝ по-ранни страсти.

Деймън коленичи до мен и поглежда към кексчето, а после към мен.

— Какво е това?

Поемам си дълбоко въздух, хвърлям един прощален поглед и затварям кутията. Загребвам с шепи от черната пръст, голяма част от която изтича между пръстите ми, преди да успея да я хвърля върху капака. Без да го поглеждам, тихо обяснявам:

— Малък спомен от някогашната Хевън — такава каквато бе, когато се запознахме.

Деймън се поколебава за миг, после пита:

— А за кого е предназначен — за теб или за нея?

Обръщам се към него. Погледът ми пробягва по очертанията на лицето му, скулите му, устните му и най-накрая се спира на очите му.

— За вселената. Знам, че е глупаво, но се надявах това малко, сладко напомняне да я убеди да не бъде толкова строга към Хевън.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— А сега накъде? — Деймън изтръсква пръстта от дънките си и се изправя.

Свивам рамене и се оглеждам. Павилионът не е вариант — би било меко казано неподобаващо след това, което свършихме преди малко. У дома пък съвсем не бързам да се връщам...

Той ме поглежда въпросително. Вече е чул мисълта, затова решавам да си кажа всичко:

— Знам, че рано или късно ще трябва да се прибера вкъщи, но там ме чака такъв ад, че нямам желание.

Позволявам му да види цялата грозна сцена, разиграла се със Сабина, включително онази част, след като изхвърчах от къщата и материализирах букет жълти нарциси и черно беемве пред очите на Миноз.

Изведнъж ми хрумва нещо, макар да не съм съвсем сигурна как да го опиша с думи.

— Знаеш ли, може би... — млъквам, защото съм сигурна, че няма да му хареса. — Какво ще кажеш да посетим отново тъмната страна?

Няма нужда да го изрича на глас. Изражението му ясно показва какво мисли: „Ти да не си полудяла?“

Да, може и да съм полудяла, но имам една теория, която искам да проверя.

— Ами... искам да видя нещо — казвам му тихо. Веднага разбирам, че няма да ми е лесно да го убедя.

— Чакай малко, дай да изясним нещо! — Той прокарва пръсти през косата си. — Искаш да отидем отново в онази част на Съмърленд, от която ме побиват тръпки? Където не действа магия, не можем да материализираме и няма нищо, освен непрестанен дъжд, оголени дървета и километри гъста, лепкава кал до коленете, по-лоша от подвижни пясъци, противно блато и... а, да — и една някаква странна

старица, която очевидно е напълно луда. И която съвсем случайно е обсебена от теб.

Кимвам с глава; нямам какво да добавя, той чудесно обобщи всичко.

— Предпочиташ да отидеш там, отколкото да се изправиш пред Сабина?

Кимвам още веднъж.

— И мога ли да знам защо?

— Разбира се — казвам аз с усмивка. — Обаче ще ти обясня едва когато стигнем там, така че почакай дотогава, става ли? Имай ми доверие. Просто има нещо, което искам да проверя.

Той очевидно не желае да ходим там, но не може и да ми откаже, затова проявява кон. Затварям очи и подканям животното да ни отведе бързо до най-неприятната, мрачна и зловеща част на Съмърленд.

След миг вече сме там. Жребецът ни се заковава на място, а ние с Деймън сме принудени да се хванем здраво, за да не паднем от гърба му. Конят започва да рие с копита, да се дърпа и да пръхти. Деймън го потупва по шията и нашепва в ухото му успокоителни слова. Исква да го укроти, за да слезем от гърба му, защото очевидно няма да ни позволи да го яздим по-нататък. Смъкваме се на земята и внимателно се оглеждаме.

— Никаква промяна — измърморва Деймън, който изгаря от желание да се махнем от тук и да отидем на някое по-топло, по-слънчево и по-хубаво място.

— Дали? — промърморвам замислено и тръгвам към границата, където свършва нормалната пръст и започва калта. Потупвам я лекичко с крак, опитвам твърдостта ѝ, за да разбера дали се е променила.

— Наистина нямам представа какво се опитваш да докажеш — казва той недоумяващо. — Доколкото виждам, тук всичко си е все така мокро, голо, кално и потискащо като последния път, когато идвахме.

— Така е, но... Не смяташ ли, че е станало по-голямо? Не ти ли се струва, че нараства?

Макар да рискувам да прозвуча като откачалка, или поне параноичка, наистина имам нужда от още едно мнение.

— Имам една теория... — Поемам си дълбоко въздух и се оглеждам наоколо. — Не знам защо, но ми се струва, че може би аз съм причината за това.

— Ти?! — сепва се Деймън и челото му загрижено се смръщва.

Аз обаче бързо продължавам, преди да съм се вслушала в собствените си думи и да съм размислила:

— Знам, че звучи глупаво, но, моля те, изслушай ме първо.

Той кимва и повдига ръце в знак, че няма намерение да ми пречи да говоря.

— Мисля си, че може би... може би това място се разширява, откакто започнаха да се случват всички онези лоши неща.

— Кой лоши неща?

— Когато убих Дрина.

— Евър...

Той бърза да разсее вината, която смята, че чувствам, но аз бързо го прекъсвам:

— Ти идваш тук от доста време, нали?

— От шейсетте години на миналия век.

— Добре. Сигурна съм, че през това време си успял добре да огледаш наоколо. Предполагам, че особено в началото доста си обикалял и си изследвал.

Той кимва утвърдително.

— И за цялото това време не си попадал на нещо подобно, така ли?

Той кимва отново и въздиша, но после бърза да добави:

— Съмърленд е много голямо място. Не бих се учудил, ако се окаже безкрайно. Никога не съм виждал стени или граници. Напълно е възможно това винаги да е било тук, а аз да не съм го забелязал.

Отклонявам поглед, сякаш нямам нищо против да изоставим темата, но всъщност не успя да ме убеди. Все още смятам, че тук има нещо, което или аз съм причинила, или трябва непременно да науча. Или и двете. Все пак първия път се озовах тук, след като помолих Съмърленд да ми покаже онова, което трябва да знам. Но не знам какво е то. Дали не е свързано с всички онези души, които заради мен попаднаха в Шадоуленд? Дали не се разширява заради тях? Все едно наторяваш плевели. И ако е така... дали няма да продължи да се разраства, да пълзи във всички посоки, докато превземе и останалата част от Съмърленд?

— Евър... можем да разгледаме, ако искаш. Тук обаче няма кой знае какво за гледане, не мислиш ли? Навсякъде едно и също.

Оглеждам се за пореден път. Не искам да се откажа толкова лесно, но пък нямам представа какво точно търся. Не знам дори как да подходя, за да докажа теорията си. Обръщам се, правя една крачка към Деймън...

И тогава я чувам.

Песента.

Тя долита иззад гърба ми, като че ли се носи на крилете на далечен вятър. Макар и тих, звукът не може да се сбърка.

Няма как да сбъркам гласа, думите... злоещата натрапчива мелодия.

Няма нужда да поглеждам назад: знам, че е тя.

Обръщам се и я съзирам. Застанала е съвсем наблизо, с насочен към мен разкривен показалец на сбръчканата си старческа ръка. Нарезда познатия напев:

*От калта ще се надигне
и ще полети нагоре към небето мълчаливо.
И ти така ще се издигнеш,
ще политнеш...*

Само че този път добавя нови стихове, които липсваха преди:

*От мрачните дълбини то се бори да изплува,
за да зърне светлината.
С един стремеж, едничко нещо то жадува:
да научи истината свята.
Истината за своето съществуване...
Ще му позволиш ли да изплува?
Ще му позволиш ли да се възправи и разцъфне?
Или ще го прокълнеш и ще го запратиш обратно?
Ще прогониш ли отново в дълбините
душата му изтерзана да се скита?*

И точно когато си мисля, че вече е свършила, тя прави нещо изключително странно. Повдига ръце пред себе си и подава шепи, сякаш очаква някакъв дар. В същото време иззад гърба ѝ се появяват Миса и Марко и застават от двете ѝ страни. Те се взират настойчиво в мен, а старицата затваря очи и се съсредоточава, като че ли се опитва да материализира нещо наистина зрелищно. Единственият резултат от усилията ѝ обаче е сивата прах, която се посипва на струйка в краката ѝ.

След това тя вдига поглед, в който се чете обвинение.

Внезапно Деймън стисва ръката ми и рязко ме дръпва към себе си. Искра да прекъсне тази отвратителна, зловеща сцена и да ме измъкне веднага от това противно място.

Не е ясно коя е тази жена, откъде идва и какво означава песента ѝ.

Не е ясно какво я свързва с Миса и Марко.

Ясно е едно — това бе предупреждение.

Целта беше да се заслушам в думите.

Мекият и тих глас продължава да пее и ни преследва по петите, докато тичаме към коня. Бягаме към мястото, където има магия, материализация и хубави неща. Към относителната безопасност на собствения си свят.

Приземяваме се един до друг на красив и безлюден плаж. Отпускаме се по гръб на пясъка с преплетени ръце и известно време се борим да си поемем въздух. Опитваме се да проумеем какво означават думите на онази песен, какво бе значението на странната сцена, на която станахме свидетели.

Вглеждаме се в черното небе, в което не се вижда нито една звезда.

Не се вижда и моята нощна звезда.

За миг ме обзема ужас, че никога няма да се върне.

После обаче Деймън прошепва името ми и гласът му прогонва тишината и самотата.

Обръщам се на една страна, за да го погледна, и при вида на надвесеното му над мен лице и изпълнения му с обич поглед, ме залива облекчение.

Моята нощна звезда вече не е тук, защото вече нямам нужда от нея.

На нейно място греем двамата с Деймън.

— Онази песен беше за мен — изричам аз, защото дълбоко в сърцето си зная, че е истина. — Смъртта на Хевън, загубата на ризата... — Млъквам за миг и си поемам дълбоко въздух. Усещам успокояващата топлина на пръстите му, които гаят бавно бузата ми. — Всичко това е част от кармата ми. Явно ми е писано да свърша още нещо.

Деймън иска да ми каже нещо, да ме успокои, да отрече, да заличи загрижеността от лицето ми.

Аз обаче бързам да поставя пръст на устните му.

Нямам нужда от тези думи.

Каквото и да е имала предвид старицата, аз съм готова да го посрещна.

Просто не веднага. По-късно.

— Ще се справим — прошепвам и го привличам към себе си. — Заедно ще се справим с всичко. Но сега... — Доближавам устни до неговите и почти усещам мекотата и сладостта им.

— Нека сега бъдем благодарни за това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.